ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2004

#9

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΗΝ 1η ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ • 1.50 €

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Εθνικό ντοπάρισμα και μεγάλο φαγοπότι

Ολυμπιακή κληρονομιά: ο εθνικισμός, η καταστολή, ο τρομονόμος, η ηλεκτρονική παρακολούθηση, το ντόπινγκ, τα χρέη, η εμπορευματοποίηση, ο ανώδυνος πολιτισμός, ο παθητικός θεατής-καταναλωτής, η εκεχειρία των... πολέμων, η προβολή του αθλητισμού ως ευγενής άμιλλα και όχι ως μία αναπαραγωγή της κυρίαρχης οδεολογίας, ο πρωταθλητισμός ως η εξιδανίκευση του ίδιου του καπιταλισμού.

Φυλάκιση Μοναστηριώτη: Το Αντιπολεμικό κίνημα δεν διώκεται, δεν φυλακίζεται

της σύνταξης...

Ήρωες ντοπέ, υπήκοοι θεατές

Να λοιπόν που μετά το καλοκαίρι η Βαβυλωνία βρίσκεται ξανά στην κυκλοφορία πανελλαδικά και μηνιαία, συνεχίζοντας να διαβαίνει στους δρόμους της αναζήτησης διεξόδων και αντίστασης στο ασφυκτικό περιβάλλον που η κυριαρχία επιδιώκει να μας εγκλωβίσει, ακρωτηριάσει και ευνουχίσει. Στην ανάπτυξη του κινηματικού διαλόγου και την εξεύρεση πρακτικών ρήξης.
Οι ολυμπιακοί αγώνες έδειξαν (δυστυχώς) τον εγκλωβισμό και την αδυναμία της κοινωνίας να αντισταθεί, να μπορέσει να δεί ότι ο προβαλλόμενος ως αθλητισμός με την ολυμπιακή αίγλη της ευγενούς άμιλλας μόνο τέτοιος δεν είναι, αλλά μία αναπαραγωγή της κυρίαρχης ιδεολογίας του καπιταλισμού, πεμπτουσία του οποίου είναι ο ανταγωνισμός και η επικράτηση του ισχυρότερου.
Όταν αυτός ο πρωταθλητισμός προβάλεται ως το ανώτερο επίπεδο του ευ αγωνίζεσθαι και αυτό γίνται αποδεκτό, τότε ο ίδιος ο καπιταλισμός εξιδανικεύεται και εξαγνίζεται στα μάτια άβουλων και αφασικών ατόμων-υπηκόων, που (πάλι δυστυχώς) αποδέχεται για τον εαυτό της μέρος της κοινωνίας. Έτσι, άβουλα, είδε να σπάει η βιτρίνα των ψεύτικων-ντοπαρισμένων ηρώων και να αποθεώνεται η εμπορευματοποίηση.
Έτσι, είδαμε τη γιορτή που μας καλούσαν να ζήσουμε μια φορά αλλά φυσικά να πληρώνουμε για μια ζωή: τον εθνικισμό, την καταστολή, τα χρέη. Περισσότερο δε, που λειτούργησε ως μέρος της διαμόρφωσης της ιστορικής μνήμης, της βιομηχανίας πώλησης εμπειριών και τη θεαματική συμπύκνωση του επιβαλλόμενου τρόπου ζωής, της παρουσίας του ανθρώπου-πολίτη ως παθητικό θεατή-καταναλωτή και όχι δρών υποκείμενο της πραγματικής ιστορίας.
Μπορεί όμως να διαπιστώνουμε τα όρια και τις αδυναμίες, αλλά διαρκώς ανιχνεύουμε "νέους δρόμους, για να φτάσουμε στο στόχο μας". Και μπορεί να έχουμε πολύ δρόμο ακόμη, με πολλούς διασκορπισμένους και ακροβολισμένους, αλλά με ακμαίες δυνάμεις στην πορεία της αξιοπρέπειας, της αντίστασης, της αλληλεγγύης, της ρήξης.
Και ως τέτοια πράξη θεωρούμε την άρνηση του Γιώργου Μοναστηριώτη να ακολουθήσει τη φρεγάτα στην οποίαν υπηρετούσε και είχε πάρει εντολή να κατευθυνθεί στον Περσικό κόλπο κατά τον περυσινό πόλεμο των ΗΠΑ στο Ιράκ. Μια έμπρακτη άρνηση συμμετοχής στον πόλεμο και όχι υποκριτική τόσων άλλων.
Με την καταδίκη του εν μέσω ολυμπιακών αγώνων, οι κυβερνώντες έδειξαν απλά και κατάμουτρα –πριν αλέκτωρ...- πως εννοούν τα περί ολυμπιακής εκεχειρίας. Το αντιπολεμικό κίνημα συμπαράστασης και αλληλεγγύης που εκδηλώθηκε δείχνει τα βήματα του δρόμου μας.

Πορεία που η Βαβυλωνία είναι αποφασισμένη να διαβεί.

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Εκδίδεται από την πανελλαδική συντακτική ομάδα της Βαβυλωνίας.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Κ. Παλαιολόγου 18, τ.κ. 546 35 • Τηλ.: 2310-261.290
ΑΘΗΝΑ: Σπυρίδωνος Τρικούπη 19 • Τηλ.: 6932.135.511
ΞΑΝΘΗ: Αυτόνομο Στέκι "Κύκνος" Αγ. Γεωργίου 2 • Τηλ.: 6974.143.889
ΚΟΜΟΤΗΝΗ: Τηλ.: 6976.022.582
ΙΩΑΝΝΙΝΑ: Τηλ.: 6937.720.024
ΑΓΡΙΝΙΟ: Τηλ.: 6942.476.998
ΛΑΡΙΣΑ: Τηλ.: 2410-626.606, 6932.200.818
ΡΕΘΥΜΝΟ: Ιωάννη Μαθιουδάκη 11, τ.κ. 731 00 • Τηλ.: 6974.429.408

e-mail: newspaper_babylonia@yahoo.gr

Η κοινωνική δράση ενάντια στο γενικευμένο φόβο

Η παγκοσμιοποίηση προσπαθεί να επιβληθεί με τη βία και η αγορά έχει ανάγκη έναν ομογενοποιημένο κόσμο.

Η επιλογή του Γιώργου Μοναστηριώτη, που ως κελευστής πενταετούς υποχρέωσης αρνήθηκε να πάει με το πλοίο του στο Ιράκ και αρνήθηκε το στρατό ως λογική, είναι μια απόφαση σταθμός και εκφράζει βεβαίως την ορατή επιρροή του αντιπολεμικού κινήματος στην κοινωνία, που πηγαίνει όμως πολύ μακρύτερα.
Όλοι μας βρισκόμαστε σε μια διαδικασία συμβολικών καταναγκασμών από την ολοκληρωτική πραγματικότητα της κοινωνίας. Ο Μοναστηριώτης είναι μια ρωγμή σε αυτή τη λειτουργικότητα. Είναι ένας άνθρωπος που αρνήθηκε το ρόλο που του επιβλήθηκε, είναι μια ενσάρκωση της δυνατότητας αυτοπροσδιορισμού. Αυτή τη δυνατότητα υπερασπιζόμαστε σήμερα, απαιτώντας την άμεση απελευθέρωσή του.

Μετά το 1989 καμιά υπόσχεση του καπιταλισμού δεν πραγματοποιήθηκε, εκεί όμως που η αποτυχία ήταν πλήρης ήταν στο ιδεολόγημα της ειρήνης. Όχι μόνο δεν ήταν το κέρδος της προόδου, του «τέλος της ιστορίας», αλλά η επιβολή της ταυτίζεται με τη χιτλερική λογική της συντριβής του «άλλου». Το «ή με αυτούς ή με μας» είναι μια κραυγή της εξουσίας για τη συμμετοχή όλων μας στις νέες σταυροφορίες. Το νέο δόγμα των προληπτικών πολέμων, που πρόσφατα υιοθέτησε και ο Ρώσος πρόεδρος, κάνει το σύνολο του πλανήτη εν δυνάμει πεδίο βολής έξυπνων βομβών. Η παγκοσμιοποίηση προσπαθεί να επιβληθεί με τη βία και η αγορά έχει ανάγκη έναν ομογενοποιημένο κόσμο. Έτσι κάποιες περιοχές κρίνονται ασύμφορες και κάποιες άλλες προς αναμόρφωση.

Μια νέα γεωπολιτική αναδύεται μέσα από σωρό ερειπίων και γενοκτονίες. Τα συλλογικά όργανα διευθέτησης που επέβαλε το μεταπολεμικό status έχουν εκπληρώσει το ρόλο τους και αποσυντίθενται, ο ΟΗΕ ακόμα και το ΝΑΤΟ, δίνουν τη θέση τους

Η λιποταξία είναι μία πράξη ενάντια στον πόλεμο, ο οποίος δεν είναι μια ακραία μορφή δράσης της εξουσίας που τον χρησιμοποιεί σε εξαιρετικά δύσκολες συνθήκες, αλλά είναι μια από τις δυνατότητες επιβολής της πολιτικής της.

στην συμμαχία των προθύμων. Ο πόλεμος δεν είναι μια ακραία μορφή δράσης της εξουσίας που τον χρησιμοποιεί σε εξαιρετικά δύσκολες συνθήκες, είναι μια από τις δυνατότητες επιβολής της πολιτικής της.

Άλλωστε το μόνο συναίσθημα της κυριαρχίας που μπορεί να συνεγείρει είναι πλέον ο φόβος. Εξ' ου και η χρήση του όρου ασφάλεια, η στρατιωτικοποίηση των δυτικών κοινωνιών, η χρήση όρων στρατιωτικών, ψυχολογικών για το πόλεμο π.χ. διευθέτηση παρεκτροπών. Οι σταυροφορίες χρειάζονται μισθοφόρους, ο επαγγελματικός στρατός είναι απολύτως απαραίτητο συστατικό των νέων συνθηκών, διότι ενσωματώνει το ξέφτισμα του έθνους - κράτους αλλά και την εσωτερίκευση των κανόνων της αγοράς που καλείται να επιβάλει. Το σύνολο της Δύσης υιοθετεί αυτό το μοντέλο δείχνοντας ότι είναι συνολικότερη πολιτική επιλογή. Έτσι η ιδεολογική αναφορά στο μαζικό στρατό του χθες πρέπει να τροποποιηθεί σε μια συνολική οπτική για έναν στρατό που είναι έτσι και αλλιώς απέναντι, που σε βλέπει ως ατέλεια.

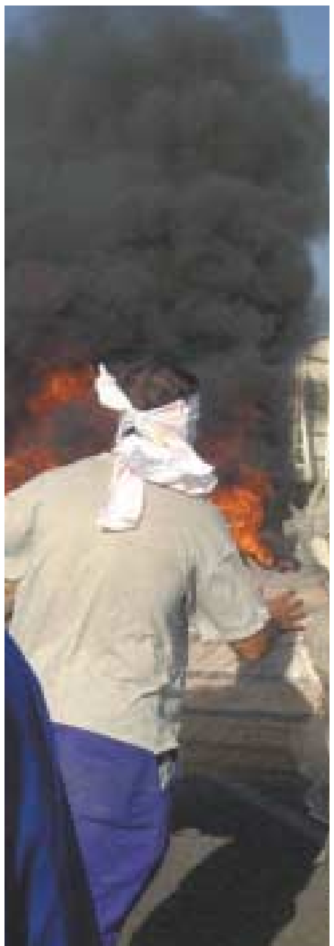
Χρειαζόμαστε ένα αντιπολεμικό κίνημα με αντικαπιταλιστική δράση, που δε θα ζητά τη διαχείριση της εξουσίας, αλλά τη δημιουργία του χώρου έκφρασης της ελευθερίας. Αντίσταση στη στρατιωτικοποίηση των κοινωνιών, στο ρατσισμό. Κάθε κίνημα αντίστασης σε αυτή τη χλεύη της ζωής είναι εκ των πραγμάτων ή κίνημα ρήξης ή έρμαιο κεντρικών επιλογών. Είναι απαραίτητη η κοινωνική δράση ενάντια στο γενικευμένο φόβο. Μια δράση στην οποία ο αυτοπροσδιορισμός γεννά ελπίδα. Η λιποταξία από κλειστά συστήματα είναι ένα ευρύτερο ζήτημα άρνησης στις κυρίαρχες επιλογές. Άρα η αλληλεγγύη στον Μοναστηριώτη είναι μονόδρομος για όποιον αισθάνεται την ανάγκη να πει όχι σε αυτό το ζοφερό σκηνικό που στήνεται γύρω μας.

Α.Κ.

Δύο όψεις της ίδιας εξουσίας

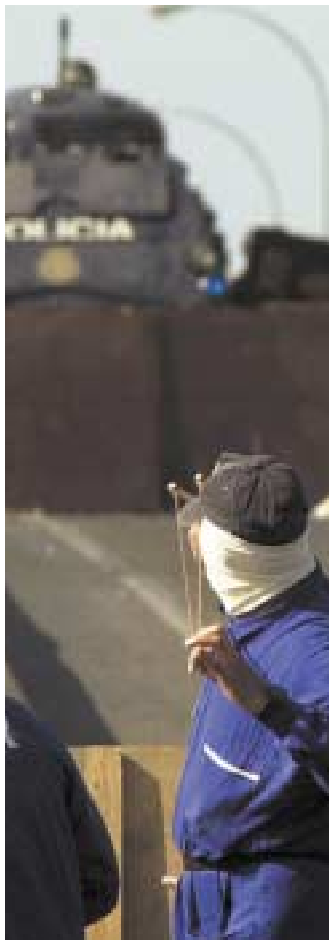
Ό,τι έσπειραν θερίζουν οι κυρίαρχοι ανά τον κόσμο και γνωρίζουν καλά τι έσπειραν και τι θερίζουν. Μονά-ζυγά δικά τους. Γενικευμένος φόβος και υποταγή, μέσα σε μία ατέλειωτη παγκόσμια ζούγκλα. Ο προβαλλόμενος τρόμος παγκοσμίως, οδηγεί στο φόβο συμμετοχής σε δημόσιες συναθροίσεις αφού κάθε τέτοια μπορεί να αποτελεί στόχο, όπως στη Μαδρίτη 11 Μάρτη και στο σχολείο του Μπεσλάν Ρωσίας. Έτσι, επιχειρείται να κλείσουν τον κόσμο στα σπίτια του ολότελα, οδηγώντας τον περισσότερο στην απομόνωση και τη χειραγώγηση. Ένα μέρος του κόσμου διεθνώς καταλαβαίνει αλλά ένα άλλο δείχνει να βρίσκεται σε αφασία. Ξυπνάει μόνο όταν ο πόλεμος και ο τρόμος χτυπήσει κοντά του, αλλά και τότε δεν μπορεί να ξεφύγει από την παγίδα των ψευτοδιλημμάτων. Να δεί ότι το ζητούμενο δεν είναι με τίνος μέρος είμαστε: τη Δύση ή το Ισλαμ, αλλά και τα δύο αποτελούν τις δύο όψεις του ίδιου νομίσματος εξουσίας. Είναι δυνατόν να λες ότι πολεμάς την αμερικανική κατοχή στο Ιράκ με την εκτέλεση απλών ανθρώπων, υλοποιώντας τη ναζιστική αντίληψη περί συλλογικής ευθύνης και ποντάρωντας στην τρομοκράτηση της διεθνούς κοινής γνώμης;

ΜΠ.

Δύο πυρκαγιές που δεν πρέπει

Η πρώτη στα Βόρεια Προάστια της Αθήνας προκλήθηκε από πυροτεχνήματα που εκτοξεύτηκαν από τη δεξίωση στην υπερπολυτελή βίλα της Γιάννας Αγγελοπούλου, όπου οι υψηλά ιστάμενοι καλεσμένοι (πρωθυπουργοί, μεγαλοεπιχειρηματίες, «αθάνατοι» της ΔΟΕ κα) γιόρταζαν τη μεγάλη ολυμπιακή ληστεία εις βάρος του ελληνικού λαού. Πάνω στο τρελό κέφι είπαν να κάψουν και τη διπλανή δασική έκταση με τα πυροτεχνήματά τους... Πράξη για την οποία ο οποιοσδήποτε απλός άνθρωπος θα δικαζόταν και θα καταδικαζόταν. Καθόλου απίθανο να δούμε τη βιλάρα της «κυρίας» Γιάννας να επεκτείνεται στο μέλλον ή κάποια νέα βίλα κάποιου του κύκλου της να εμφανίζεται «ξαφνικά» στην πρώην δασική έκταση.

...να περάσουν στα ψηλά...

Στις 6 Σεπτεμβρίου μεγάλη πυρκαγιά ξεσπάει στο πευκοδάσος του Μαρμαρά Χαλκιδικής. Η φωτιά μαίνεται ανεξέλεγκτη σε πολλά μέτωπα. Λόγω των ισχυρών ανέμων περνάει τον κεντρικό δρόμο και εξαπλώνεται απειλώντας σπίτια. Υπολογίζεται πως κάηκαν 2000 στρέμματα δασικής έκτασης! Όλως τυχαίως η ίδια έκταση που κάηκε ήταν η εν λόγω έκταση, που πέρσι το καλοκαίρι με τροπολογία του βουλευτή του ΠΑΣΟΚ Πάχτα (που υπογράψανε από κοινού βουλευτές του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ) είχε χαρακτηριστεί ως μη δασική έκταση και θα δινόταν σε εργολάβους για να χτιστεί. Η τροπολογία Πάχτα είχε περάσει λίγες μέρες πριν τη σύνοδο της ΕΕ που πραγματοποιήθηκε στο Πόρτο Καράς. Η πρώτη αρΠαχτή απέτυχε και, αργότερα, η εν λόγω τροπολογία έγινε μέσο προεκλογικής φαγωμάρας στα τηλεπαράθυρα. Όμως, ένα χρόνο μετά και εν μέσω ολυμπιακής εκεχειρίας μεταξύ αφεντικών -και μιας και δεν υπάρχουν και εκλογές- τελικά τα αρΠαχτικά έδρασαν ανενόχλητα καίγοντας ένα ακόμη δάσος και τελικά εφαρμόζοντας την περίφημη τροπολογία Πάχτα με τον ένα ή τον άλλο τρόπο.

Δ.Π.

Οι πολιτικοί κρατούμενοι σε απεργία πείνας...

Σε κυλιόμενες απεργίες πείνας (θα προστίθεται ένας κάθε εβδομάδα) εισέρχονται οι πολιτικοί κρατούμενοι διαμαρτυρόμενοι για τις απάνθρωπες συνθήκες κράτησης, αφού εξάντλησαν κάθε άλλο τρόπο να διεκδικήσουν το αυτονόητο: Τη κατάργηση του ειδικού καθεστώτος κράτησης και την ίση μεταχείρισή τους με όλους τους άλλους κρατούμενους. "Ζητήσαμε να καταργηθεί το ασφυκτικό προαύλιο, να πέσουν οι τοίχοι του μεταλλικού κουτιού και να φύγει το απαράδεκτο πλέγμα που το σφραγίζει από πάνω..." Αυτά τα "μικρά" και "απλά" αιτήματα μπορούν να προσλάβουν τις πραγματικές τους διαστάσεις εάν προσπαθήσουμε να φανταστούμε την καθημερινότητα ενός κρατούμενου υπό αυτές τις συνθήκες. Και τον αντίκτυπο που έχουν οι συνθήκες αυτές για την ψυχική του υγεία και την ανθρώπινή του αξιοπρέπεια. Απέναντι στην εκδικητικότητα του κράτους "τα μέσα που ο κρατούμενος έχει στη διάθεσή του για να υπερασπίσει τον εαυτό του είναι λίγα αλλά κρίσιμα." Την αρχή έκανε ο Δημήτρης Κουφοντίνας στις 18 Σεπτεμβρίου τονίζοντας ότι: "Εδώ και πάνω από δυο χρόνια βρισκόμαστε κάτω από ειδικό καθεστώς κράτησης. Πρόκειται για κατάφωρη παραβίαση του νόμου, του δικού τους νόμου, που απαγορεύει ρητά τις ειδικές κατηγορίες κρατουμένων. Ας μας πουν καθαρά, ότι είμαστε ειδικής κατηγορίας κρατούμενοι, πολιτικοί κρατούμενοι, πολιτικοί αντίπαλοί τους, και θα μας εξοντώσουν. Εξαντλήσαμε, ιδιαίτερα τους τελευταίους μήνες, κάθε μέσο. Δεν μας μένει πια άλλο από το έσχατο, την απεργία πείνας. Ξεκινάμε από σήμερα Σάββατο με πρώτο απεργό εμένα. Κάθε βδομάδα θα προστίθεται και ένας νέος απεργός. Αρνούμαστε την αργή εξόντωσή μας, αντιδρούμε στην υποκρισία, τον εμπαιγμό και την εκδικητικότητα.»

Δημήτρης Κουφοντίνας
Φυλακές Κορυδαλλού, 18.9.2004
Σ.Α.

...για να σταματήσει το παράνομο καθεστώς προαυλισμού

Ο Βασίλης Τζωρτζάτος πριν απ' όλους τους πολιτικούς κρατούμενους ξεκίνησε απεργία πείνας στις 8 Αυγούστου, επίσης διαμαρτυρόμενος για τις συνθήκες κράτησης , επισημαίνοντας: «Με τις λίγες δυνάμεις που μου απομένουν θα φωνάξω και σήμερα ότι έχω υποστεί μια άδικη δίκη η οποία χαρακτηρίζεται από τη μη αναγνώριση του πολιτικού χαρακτήρα της και επίσης από μια κατάφωρα άδικη δικαστική απόφαση για μένα και για άλλους κατηγορούμενους. Είναι εξωφρενικό να καταδικάζεται κάποιος χωρίς κανένα πραγματικό και ατράνταχτο στοιχείο, με τις χαλκευμένες ομολογίες, με την ψευδομαρτυρία των συνεργαζόμενων (ο ένας βρίσκεται ήδη έξω) σε 4 ισόβια και 25 χρόνια. Υπό το αφόρητο ψυχολογικό βάρος της αδικίας αυτής, οι παράνομες σύμφωνα με το ισχύον νομικό πλαίσιο, συνθήκες κράτησης, φαίνονται ακόμα πιο φρικιαστικές. Εδώ και 43 μέρες κάνω απεργία πείνας, έχω χάσει 19 κιλά και η υγεία μου κινδυνεύει άμεσα. Στόχος της απεργίας δεν είναι κάτι παράλογο και ακραίο αλλά το στοιχειώδες δικαίωμα στον προαυλισμό όπως αυτό προβλέπεται από το σωφρονιστικό κώδικα για όλους τους φυλακισμένους χωρίς διακρίσεις. Για να σταματήσει το παράνομο καθεστώς προαυλισμού που μας έχει επιβληθεί σε ακατάλληλο ασφυκτικά μικρό χώρο»...

Παρότι ο στόχος δεν επιτεύχθηκε αναγκάζομαι να σταματήσω σήμερα την απεργία πείνας για τον απλό λόγο ότι δεν αντέχω άλλο και κινδυνεύει η υγεία μου... Ο αγώνας αυτός δεν πήγε χαμένος. Πέτυχε σε ορισμένα δευτερεύοντα μεν, αλλά όχι ασήμαντα θέματα. Τα μεταλλικά τοιχία που υψώνονταν μέχρι τα 10 μέτρα τα κατέβασαν στα 4,5 μέτρα. Αναδείχτηκε πλατύτερα το ζήτημα του παράνομου και απάνθρωπου καθεστώτος που μας έχει επιβληθεί αναφορικά με τον προαυλισμό και την απομόνωση. Θέλω να ευχαριστήσω το πλήθος των ανώνυμων πολιτών που μου συμπαραστάθηκαν με διάφορους τρόπους στην διάρκεια της απεργίας πείνας. Ιδιαίτερα, θέλω να στείλω θερμό ευχαριστήριο και αγωνιστικό χαιρετισμό σε όλους τους αγωνιστές και κυρίως της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης που με άρθρα και τρυκάκια, αφίσες και κινητοποιήσεις με στήριξαν και μου έδωσαν κουράγιο που υπήρξε καθοριστικό για να αντέξω ψυχολογικά. Τέλος, δεν πρέπει να παραλείψω να ευχαριστήσω ορισμένους κυρίους που έχουν την απαίτηση να τους αναγνωρίζουν σαν καθοδηγητές της συμπαράστασης, που έλαμψαν δια της απουσίας τους, τη στιγμή που απλοί πολίτες ευαισθητοποιήθηκαν και με υποστήριξαν. Επί 43 μέρες δεν άρθρωσαν ούτε μια κουβέντα συμπαράστασης αποκαλύπτοντας κυνικά ότι τα κίνητρά τους δεν είναι ευγενή, δεν είναι αλληλεγγύη στους αγωνιστές αλλά διάφορα διάτρητα πολιτικά παιχνίδια.

Βασίλης Τζωρτζάτος
Φυλακές Κορυδαλλού / 21.9.2004

Να μην επιτρέψουμε να διεισδύσει η ηθική της βαρβαρότητας

Βεζύρογλου ο "αλληλέγγυος"

Ο κ. Βεζύρογλου - αγνώστων λοιπών στοιχείων - με άρθρο του στην "Ελευθεροτυπία" κοινοποίησε προς όλη την κοινωνία ότι ανακάλυψε την αλληλεγγύη το 2004, όμως με έναν περίεργο και καινοτόμο τρόπο. Στο άρθρο του μας ανακοινώνει με σιγουριά άνω των 30 καρδιναλίων, ότι θα συμμετέχει στο κίνημα της αλληλεγγύης με τους εξής όρους:

Να υπερασπίσει όποιον θέλει, όπως θέλει και με οπλοστάσιο το αξιακό σύστημα που κατέχει σαν αποπαίδι του μικροαστικού τούτου κόσμου. Έτσι ο φθόνος, ο ανταγωνισμός, η συκοφαντία ενέχουν κυρίαρχη θέση στη ταραγμένη σκέψη του. Αυτό είναι το σημείο της καινοτομίας που προτείνει για το νόημα της αλληλεγγύης. Τα σοφά συμπεράσματα πού μπορεί κάποιος να εξάγει από τη σκέψη Βεζύρογλου, όπως αποτυπώνεται στο άρθρο του, είναι τα εξής:

Πρώτο και καλύτερο. Οι γιάφκες, τα όπλα, τα εκρηκτικά κατασκευάζονται από την αστυνομία και από πράκτορες των μυστικών υπηρεσιών. Η ένοπλη δράση του κινήματος δεν υπήρξε, δεν υπάρχει, αφού το "προνόμιο" μιας γιάφκας ή ενός εκρηκτικού είναι μονοπώλιο της αστυνομίας και το χρησιμοποιεί κατά το δοκούν. Προκειμένου αυτό να θεμελιωθεί, προχωρά σε συλλογισμούς, όπως η σχέση πυροκροτητή με το υπόλοιπο εκρηκτικό ή άλλες πιο εξειδικευμένες γνώσεις του επιπέδου ενός Μαριγκέλα ή ενός μαχόμενου πράκτορα κρατικής υπηρεσίας. Ακολουθεί το συμπέρασμα της ελεγχόμενης έκρηξης, όπου η μόνη έκρηξη που φαίνεται να υπάρχει είναι αυτή που έγινε στο κεφάλι του ειδήμονα Βεζύρογλου. Ποιος Καράγιωργας τώρα, ποιος Μαζοκόπος, ποιος Σάββας; Εγώ θα σας πω, μάς λέει ο Γεωργίου της τρομοκρατίας. Ο Σάββας από αγωνιστής, που όλη η αστική τάξη ζούσε σε κάστρα για να τον αντιμετωπίσει, γίνεται αρνί για σφαγή, αφελής αν όχι συνεργαζόμενος με τους διώκτες του προκειμένου να αυτοτραυματιστεί. Όσο για τον Κουφοντίνα τα πράγματα είναι πιο σαφή. Συνεργάστηκε και έστησε όλο το σκηνικό της 17Ν, η οποία κατά το Βεζύρογλου είναι μαϊμού. (Μήπως η πραγματική είναι η 17Ν του Γρυλλάκη;) Έτσι ολοκληρώνεται η πρακτορολογία, που ξαναμπαίνει αυτή τη φορά από το παράθυρο τη στιγμή, που διάφοροι Σαγκουινέτι είχαν σιωπήσει από ντροπή.

Δεύτερο. Το κίνημα αλληλεγγύης, αρχής γενομένης από την επιτροπή Σερίφη και Πόλε μέχρι τη Συσπείρωση Ενάντια στην Κρατική Τρομοκρατία, είναι προφανές ότι έχει εξαπατηθεί αν δεν έχει κατασκευαστεί από το κράτος και αυτό. Γιατί πώς αλλιώς μπορεί να εξηγηθεί η αλληλεγγύη που προσφέρει στο Σάββα και στον Δημήτρη; Άρα, το μόνο καθαρό κίνημα αλληλεγγύης, χωρίς να παγιδεύεται από κρατικούς μηχανισμούς, είναι ο Βεζύρογλου και η παρέα του.Εντάξει.. Έχουμε βγάλει και εμείς τα συμπεράσματά μας, τα οποία είναι ιστορικά αυτονόητα.

Πρώτο και καλύτερο. Μετά την έκρηξη στον Πειραιά όλο το κίνημα αλληλεγγύης σε όλες του τις εκδοχές τόλμησε και πέτυχε να αντιμετωπίσει το κλίμα τρομοϋστερίας και πρακτορολογίας, που μέσα από τα Μ.Μ.Ε. διάφοροι διαλαλούσαν την αρρωστημένη πραμάτεια τους για να διακοπεί βιαίως η πολιτική και κοινωνική σχέση της 17Ν με την κοινωνία. Το κίνημα αυτό κατέβηκε στους δρόμους, όχι για να υπερασπίσει την 17Ν η τον εαυτό του, αλλά για να προάγει και να αναδείξει τις ανθρώπινες αξίες της αντίστασης, της αξιοπρέπειας και της αλληλεγγύης και να τονίσει ότι η ζωή συνεχίζεται.

Δεύτερο. Στη συνέχεια αυτό το κίνημα υπερασπίστηκε με τον ποιο αποτελεσματικό αλλά και ηθικό τρόπο τον κάθε διωκόμενο από το κράτος, ανάλογα με τη θέση που είχε ο καθένας στη συγκεκριμένη δίωξη. Τόσο τον "αθώο" Σερίφη όσο και τον "ένοχο" Κουφοντίνα, παίρνοντας υπόψη όλες τις παραμέτρους, τις υπερασπιστικές ιδιαιτερότητες του καθενός ξεχωριστά. Δεν ξεχώρισε, δεν συκοφάντησε, δεν υιοθέτησε κανένα, γιατί και οι λίγοι φθονεροί που μπορεί να υπάρχουν στο κίνημά μας δεν τους περνάει ο λόγος.

Εν κατακλείδι

Γνωρίζουμε ότι μερικοί άνθρωποι με τη σιγουριά της ασφάλειας που τους παρέχει η ασημαντότητά τους βρίζουν και συκοφαντούν τους σημαντικούς, για να τους υπερβούν με ένα άλμα. Εκεί βρίσκουν την "τόλμη" και έτσι γλιτώνουν από το κόστος της επιβεβαίωσής τους. Έτσι, σαν μικροαστοί εργολάβοι του βραχυπρόθεσμου κέρδους. Αυτό που δεν πρέπει να επιτρέψουμε είναι να διεισδύσει η ηθική της βαρβαρότητας και της αθλιότητας ανάμεσά μας. Ας αφήσουμε αυτή την ηθική στον Βεζύρογλου και στις κουτσομπόλες της γειτονιάς του.

Κ.Γ.

Το κράτος εκδικείται όσους δεν συναινούν στα εγκλήματά του

Καταδίκη και φυλάκιση ΕΠΥ για λιποταξία, επειδή παραιτήθηκε καταγγέλλοντας τη στρατιωτική εμπλοκή της Ελλάδας στον πόλεμο του Ιράκ, όταν η φρεγάτα Ναβαρίνο στην οποία υπηρετούσε επρόκειτο να αναχωρήσει για τον Περσικό.

Ο Γιώργος Μοναστηριώτης, ως Εθελοντής Πενταετούς Υποχρέωσης (ΕΠΥ), είχε παραιτηθεί τον Μάιο του 2003 από το Πολεμικό Ναυτικό καταγγέλλοντας τη στρατιωτική εμπλοκή της Ελλάδας στον πόλεμο του Ιράκ όταν η φρεγάτα Ναβαρίνο στην οποία υπηρετούσε επρόκειτο να αναχωρήσει για τον Περσικό. Πριν λίγες μέρες συνελήφθη και αφού πέρασε αυθημερόν από στρατοδικείο με έκτακτες διαδικασίες, καταδικάστηκε για λιποταξία σε φυλάκιση 3 ετών και 4 μηνών και οδηγήθηκε αυτομάτως στις φυλακές στην Κόρινθο. Σε μια περίοδο που οι λαοί σε όλο τον κόσμο καταγγέλλουν με οργή τη φασιστικής έμπνευσης κατοχή του Ιράκ, σε μια εποχή που οι "σύμμαχοι" μετρούν καθημερινά τους νεκρούς φαντάρους τους που οδήγησαν στη σφαγή και που σύσσωμος ο ελληνικός λαός έχει απαιτήσει το σταμάτημα του παράλογου αυτού πολέμου, η εξέλιξη αυτή αποτελεί πρόκληση για τα φιλειρηνικά αισθήματα όχι μόνο του ελληνικού λαού αλλά και κάθε ανθρώπου, οπουδήποτε στον κόσμο, που δεν μπορεί να συμφιλιωθεί με τον παραλογισμό και τη βαρβαρότητα. Η σύλληψη, καταδίκη και φυλάκιση του Γιώργου αποδεικνύει ότι το ελληνικό κράτος, πέρα από τις υποκριτικές "ειρηνιστικές" δηλώσεις των πολιτικών του υπαλλήλων, είναι πρόθυμο την κάθε στιγμή να δείξει το απεχθές του πρόσωπο όταν πρόκειται να υπερασπιστεί την επιλογή του να στηρίζει την παγκόσμια νέα τάξη και το "δικαίωμά" του να συμμετέχει ενεργά σε κάθε εγκληματική της δράση. Ο Γιώργος Μοναστηριώτης επέλεξε το αυτονόητο: να πει όχι στην εγκληματική συμμετοχή. Κι εμείς θα απαιτήσουμε το αυτονόητο: την απελευθέρωσή του.

Συμπαράστασης και στήριξη από τους συναδέλφους της φρεγάτας Ναυαρίνο:

"Κάποιοι από το πλήρωμα της Φ/Γ Ναβαρίνο αποφασίσαμε από κοινού να συντάξουμε την παρακάτω επιστολή προς δημοσίευση ως μια κίνηση συμπαράστασης στο Γιώργο. Συμμεριζόμαστε τις απόψεις του οι οποίες δείχνουν το πρόσωπο που εμείς γνωρίσαμε, ένα πρόσωπο που με τον δικό του τρόπο μάχεται για την ειρήνη. Οφείλουμε να ομολογήσουμε ότι δεν μπορούμε να συμπράξουμε μαζί του για τους δικούς μας λόγους, αλλά με βαριά καρδιά δεχόμαστε την αποστολή στον Περσικό κουβαλώντας μαζί μας το σπαραχτικό κλάμα των μανάδων για το θρήνο των παιδιών τους. Αυτά τα λίγα λόγια ξέρουμε ότι θα αγγίξουν και θα εκτιμηθούν από το Γιώργο. Του ευχόμαστε το καλύτερο δυνατό και να ξέρει πως ο δρόμος του που είναι σπαρμένος με αγκάθια είναι ο αληθινός. Έχουμε το κοινό μας ιδανικό, Γιώργο, το χαμόγελο των παιδιών. Το κείμενο επίσης το συνυπογράφουν και κάποιοι από τον υπόλοιπο στόλο."

** Συγκροτήθηκε Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης με αίτημα την απελευθέρωσή του και κύριο σύνθημα: Το Αντιπολεμικό Κίνημα δεν Φυλακίζεται*

Διαμαρτυρήθηκε για το αυτονόητο: όχι στην εγκληματική συμμετοχή στον πόλεμο στο Ιράκ

Η δήλωση του Μοναστηριώτη κατά την παραίτησή του:

"Ονομάζομαι Γιώργος Μοναστηριώτης, 23ετών, και είμαι Ε.Π.Υ. (Εθελοντής Πενταετούς Υποχρεώσεως) στο Π.Ν. και στη φρεγάτα Ναβαρίνο που θα πάει στον Περσικό. Μετά τα γεγονότα του πολέμου θεωρώ πως η συμμετοχή μου σε αυτή την αποστολή είναι συνεργασία στις δολοφονίες του Ιρακινού λαού. Από σήμερα δεν ξαναπάω στην υπηρεσία μου, δημοσιεύω την άρνησή μου και περιμένω τα επακόλουθα. Αρνούμαι συνειδητά και υπεύθυνα να συμμετάσχω η να συνεισφέρω καθ' οποιονδήποτε τρόπο στην ανελέητη σφαγή που συνεργείται κατά του ιρακινού λαού, σ' έναν πόλεμο που δεν λέει να τελειώσει αφού μετά και την επίσημη λήξη του μετράμε νεκρούς και μάλιστα παιδιά. Ακόμα κι αν αυτός ο πόλεμος τελείωνε θα 'ρθουν κι άλλοι, πολύ χειρότεροι, αφού ο πόλεμος είναι αναγκαίος για τη διεύρυνση της κυριαρχίας των εξουσιαστών. Δηλώνω την άμεση παραίτησή μου από το Π.Ν., από έναν μηχανισμό που προάγει αντι-ανθρώπινες πρακτικές μέσα από διαταγές και ιεραρχίες, από έναν μηχανισμό που λειτουργεί ως μέσο εκβιασμού και καταστολής στις λαϊκές κινητοποιήσεις και εξεγέρσεις. Η πράξη αυτή είναι επίσης μια ελάχιστη συμπαράσταση αλληλεγγύης στον ιρακινό λαό καθώς και στα φιλειρηνικά αισθήματα του ελληνικού λαού.

Μάιος 2003"

Πορεία στη ΔΕΘ και σπάσιμο κάμερας παρακολούθησης

Το Σάββατο 11 Σεπτέμβρη πραγματοποιήθηκαν οι καθιερωμένες κινητοποιήσεις στα εγκαίνια της Διεθνούς Έκθεσης Θεσσαλονίκης, με αφορμή την ομιλία του πρωθυπουργού Κώστα Καραμανλή και τις δηλώσεις του για την οικονομική πολιτική της ερχόμενης χρονιάς. Στις κινητοποιήσεις πήραν μέρος χιλιάδες διαδηλωτές, επικεντρώνοντας τις διαμαρτυρίες τους στην ανασφάλεια της μετα-ολυμπιακής εποχής. Στην πορεία κάλεσε και συμμετείχε και η Αντιεξουσιαστική Κίνηση με δύο θεματικές: τις συνέπειες και την «κληρονομιά» της Ολυμπιάδας στην ελληνική κοινωνία, οι οποίες συνοψίζονται στο τετράπτυχο «χρέη - κάμερες - καταστολή - εθνικισμός», και την εξόντωση των πολιτικών κρατουμένων και απεργία πείνας του Βασίλη Τζωρτζάτου, που διαμαρτύρεται για τις «ειδικές συνθήκες κράτησης». Στο κάλεσμα ανταποκρίθηκαν περίπου 350-400 άτομα. Στο τέλος της πορείας οι διαδηλωτές γκρέμισαν και έσπασαν μια κάμερα μαζί με ολόκληρη τη 12μετρη κολώνα που τη στήριζε, που βρισκόταν πάνω στην Εγνατία μπροστά από τη βιβλιοθήκη του ΑΠΘ, δηλώνοντας με αυτή την ενέργεια, τόσο σε συμβολικό όσο και σε πρακτικό επίπεδο, την αντίθεση στα συστήματα παρακολούθησης και καταστολής.

Εν κινήσει

Κινητοποιήσεις αλληλεγγύης στον Γ. Μοναστηριώτη

Την Κυριακή 26-9 η Πρωτοβουλία για την Απελευθέρωση του Γιώργου Μοναστηριώτη πραγματοποίησε συγκέντρωση-πορεία από το κέντρο της Κορίνθου στις φυλακές όπου κρατείται. Ήταν μια πρώτη εκδήλωση ενός κινήματος που αναγνωρίζει την υπόθεση του Γιώργου σαν μια πλευρά του αντιπολεμικού κινήματος και αφαιρεί κάθε προσπάθεια ποινικοποίησης αποφάσεων σαν τη δική του. Η μάχη είναι μπροστά μας. Για αυτό, η Πρωτοβουλία καλεί όσους αισθάνονται την ανάγκη να πουν όχι στην αναγκαιότητα του πολέμου να βρεθούν το πρωί της Τρίτης στις 8:30 Αναθεωρητικό Στρατιωτικό Δικαστήριο (Πέτρου Ράλλη 1, Ρουφ). Το όχι του Γιώργου είναι μια κραυγή ελευθερίας που δεν μπορεί να κλειστεί σε νομικές νόρμες. Η άμεση απελευθέρωσή του δεν είναι αίτημα, είναι απαίτηση.

Στους δρόμους κατά Πάουελ

Χιλιάδες διαδηλωτές συμμετείχαν στην διαδήλωση ενάντια στην επίσκεψη του υπουργού Εξωτερικών των ΗΠΑ, Κόλιν Πάουελ, κατά τη διάρκεια των Ολυμπιακών Αγώνων (27/8) στην Αθήνα (που τελικά δεν ήρθε). Τα συνθήματα που επικράτησαν ήταν κυρίως αντιπολεμικά αλλά και αντιολυμπιακά, ενώ η αστυνομία απαγόρευσε στην πορεία να φτάσει μέχρι την αμερικάνικη πρεσβεία. Οι διαδηλωτές αρνήθηκαν να δεχθούν την απαγόρευση και συγκρούστηκαν για αρκετή ώρα με τα ΜΑΤ, τα οποία έκαναν χρήση δακρυγόνων, με συνέπεια τον τραυματισμό αρκετών διαδηλωτών. Αντίστοιχη πορεία πραγματοποιήθηκε την ίδια μέρα στη Θεσσαλονίκη, με τη συμμετοχή 300 περίπου ατόμων.

Αντιρατσιστική πορεία

Αντιρατσιστική πορεία αλληλεγγύης στους μετανάστες πραγματοποιήθηκε στη Θεσσαλονίκη την Τρίτη 7 Σεπτεμβρίου, με αφορμή τα γεγονότα με τις ρατσιστικές επιθέσεις το βράδυ του Σαββάτου 4/9, μετά τη λήξη του ποδοσφαιρικού αγώνα Αλβανίας – Ελλάδας. Στην πορεία συμμετείχαν περισσότερα από 700 άτομα, παρότι αυτή οργανώθηκε μόλις μέσα σε δύο μέρες. Η πορεία έληξε στο υπουργείο Μακεδονίας – Θράκης, όπου βρίσκονταν ισχυρές δυνάμεις των ΜΑΤ. Αντιρατσιστική πορεία προγραμματίστηκε και για την Πέμπτη 9/9 στην Αθήνα.

Έρχεται ο λογαριασμός από το μεγάλο φαγοπότι

Περισσότεροι από 100.000 εργατοϋπάλληλοι θα βρεθούν στο δρόμο μετά την αυλαία και της παραολυμπιάδας

Τώρα που έσβησαν τα φώτα της φιέστας και τα κάθε λογής πολιτικά και επιχειρηματικά λαμόγια κάνουν ταμείο για τα κέρδη τους, έρχεται η ώρα του λογαριασμού που και φουσκωμένος είναι και τσουχτερός. Η επόμενη μέρα της διοργάνωσης των Ολυμπιακών Αγώνων αναμένεται ιδιαίτερα δύσκολη για χιλιάδες εργαζόμενους, καθώς εκτιμάται ότι οι χαμένες θέσεις εργασίας θα ξεπεράσουν τις 100.000.

Μόνο από τα εργοτάξια για την κατασκευή των 31 ολυμπιακών έργων, θα απολυθούν 40.000 εργατοτεχνίτες, πολλοί από τους οποίους είναι μετανάστες, που το πιθανότερο είναι να βρεθούν αντιμέτωποι με το φάσμα της απέλασης, ενώ ακόμη 38-40.000 εργαζόμενοι όλων των ειδικοτήτων θα μείνουν στο δρόμο, όταν πέσει η αυλαία και της διοργάνωσης των παραολυμπιακών αγώνων.Στις στρατιές των ανέργων της μεταολυμπιακής εποχής, εκτιμάται ότι θα προστεθούν και 20.000 υπάλληλοι, οι οποίοι εργάστηκαν στον τομέα παροχής υπηρεσιών σε αθλητές και θεατές. Το τέλος της διοργάνωσης, εξάλλου, σηματοδοτεί και την επιστροφή στην ανεργία 2.875 άνεργων πτυχιούχων ΑΕΙ και ΤΕΙ που εντάχθηκαν στο πρόγραμμα STAGE Αθήνα 2004.

Το φάσμα της ανεργίας

Οι απολύσεις του φθινοπώρου, εντείνουν το αίσθημα εργασιακής ανασφάλειας, που ήδη επικρατεί, όπως διαπιστώνεται από τη μαζική αναζήτηση μιας ασφαλούς θέσης εργασίας στο δημόσιο. Δεν είναι τυχαίο, ότι στο διαγωνισμό του ΑΣΕΠ για την κάλυψη 3.455 θέσεων που πραγματοποιήθηκε τον Ιούλιο δήλωσαν συμμετοχή 123.000 άτομα, δηλαδή υποβλήθηκαν 111 αιτήσεις ενδιαφερομένων για μια θέση εργασίας. Το αίσθημα εργασιακής ανασφάλειας είναι απόλυτα δικαιολογημένο, αφού παρά την οριακή μείωση της ανεργίας τα τελευταία χρόνια, η "ισχυρή Ελλάδα" εξακολουθεί να είναι πρωταθλήτρια στην ανεργία των νέων και των γυναικών στην Ευρωπαϊκή Ένωση.Ενδεικτικό είναι, ότι σύμφωνα με τα στοιχεία της ΕΣΥΕ για το 2003, το ποσοστό ανεργίας στις ηλικίες 15 έως 29 ετών ανέρχεται στο 21,4%, ενώ οι άνεργες νέες γυναίκες αυτής της ηλικιακής κατηγορίας φθάνουν στο ποσοστό ρεκόρ 29% έναντι 15,4% των ανδρών. Στο 8,2% φθάνει η ανεργία στις παραγωγικές ηλικίες 30-44 ετών, ενώ και σε αυτή την ηλικιακή ομάδα οι γυναίκες κατέχουν την θλιβερή πρωτιά με ποσοστό 13,4% έναντι 4,2% των ανδρών.

Ανοίγει η όρεξη των αφεντικών

Το υπαρκτό και οξυμένο πρόβλημα της ανεργίας, παρά τις διαβεβαιώσεις του Καραμανλή στις πρόσφατες συναντήσεις του με τη ΓΣΕΕ και την ΑΔΕΔΥ για το αντίθετο, διαφαίνεται ότι θα αποτελέσει το κλειδί για να ανοίξει το εργασιακό. Άλλωστε, είναι συνηθισμένη πρακτική, που επαναλαμβάνεται τα τελευταία χρόνια, στο όνομα της ενίσχυσης της απασχόλησης να δρομολογούνται παρεμβάσεις και ανατροπές στις εργασιακές σχέσεις. Ο υπουργός Απασχόλησης Πάνος Παναγιωτόπουλος δεν κρύβει τα σχέδιά του για νομοθετική ρύθμιση για παραπέρα ενίσχυση της μερικής απασχόλησης. Παράλληλα, προσανατολίζεται στην επέκταση και ενίσχυση των κινήτρων, που ήδη προβλέπονται στον πρόσφατο εργασιακό νόμο για τις επιχειρήσεις που προσλαμβάνουν ανέργους και κυρίως αυτούς που ανήκουν σε ειδικές κατηγορίες (νέοι, γυναίκες κλπ), δηλαδή τους δίνει τη δυνατότητα να χρησιμοποιούν σχεδόν τζάμπα εργατικά χέρια. Η διαφαινόμενη αύξηση της ανεργίας, εξάλλου, ανοίγει την όρεξη των αφεντικών, που εμφανίζονται με άγριες διαθέσεις και ζητούν εργασιακές σχέσεις - λάστιχο και περισσότερα προνόμια.

Ιδιαίτερα φουριόζοι εμφανίστηκαν πρόσφατα οι βιομήχανοι της Βόρειας Ελλάδας, που πριν καν καταλαγιάσουν οι πανηγυρισμοί για την "εθνική επιτυχία" απαίτησαν με ιδιαίτερο θράσος να ανοίξει τώρα το ασφαλιστικό, απειλώντας ότι αν δεν το κάνει τη κυβέρνηση θα το κάνουν αυτοί, φέρνοντας σε δύσκολη θέση τους πολιτικούς τους συμμάχους. Το ασφαλιστικό πάντως, παρά τις διακηρύξεις των εκσυγχρονιστών ότι λύθηκε οριστικά και τους ισχυρισμούς του Καραμανλή πως δεν θα ανακινηθεί, είναι στην κορυφή της ατζέντας, ενώ ισχυρές πιέσεις για νέες αλλαγές ασκούν η Ε.Ε., η Ευρωπαϊκή Τράπεζα, ο ΟΟΣΑ και το ΔΝΤ.

Το ασφαλιστικό εξάλλου, είναι άμεσα συνδεδεμένο με την εξέλιξη της απασχόλησης, αφού οι ασφαλιστικές απαλλαγές αποτελούν μόνιμη απαίτηση των αφεντικών, προκειμένου να κάνουν προσλήψεις και το σύνηθες κίνητρο που θεσπίζουν οι εκάστοτε κυβερνήσεις για τις επιχειρήσεις.

Αν, τώρα, στο πακέτο των απολύσεων, των σχεδίων για ανατροπές στα εργασιακά και στο ασφαλιστικό προστεθούν και οι προαναγγελίες για "σφιχτή εισοδηματική πολιτική" ή πιο απλά ένταση της επίσημης εκμετάλλευσης και κλοπής σε βάρος των εργαζομένων, διαπιστώνεται ότι ο χειμώνας που έρχεται θα είναι ιδιαίτερα βαρύς. Οι θεσμικές συνδικαλιστικές ηγεσίες, πάντως, δε φαίνεται να πτοούνται από τη νέα έφοδο των εξουσιαστών και της πλουτοκρατίας και περί άλλων τυρβάζουν. Χαρακτηριστικό είναι ότι η ετήσια έκθεση του ΙΝΕ ΓΣΕΕ ΑΔΕΔΥ που παρουσιάζεται κάθε Σεπτέμβρη ενόψει της Διεθνούς Έκθεσης Θεσσαλονίκης, φέτος διαπιστώνει μείωση της ανεργίας, αύξηση της απασχόλησης κατά 2% και μάλιστα προβλέπει παραπέρα βελτίωση του δείκτη κινητικότητας της αγοράς εργασίας. Με λίγα λόγια "δεν τρέχει τίποτα". Το βάρος της υπεράσπισης των δικαιωμάτων και της ποιότητας ζωής των εργαζομένων πέφτει για μια ακόμη φορά στους ίδιους, εξάλλου μόνο αυτοί μπορούν αυτοοργανωμένα να καταφέρουν να κάτσει στο λαιμό των εξουσιαστών και των συμβιβασμένων κομματικοσυνδικαλιστικών μηχανισμών το μεγάλο φαγοπότι.

Μαρία Γερογιάννη

ΠΑΤΡΑ

Ξανά στους δρόμους οι εργάτες της Misko

Απάντηση με ενωμένο και αποφασιστικό αγώνα

Οι εργάτες της Misko έχουν παράδοση ασυμβίβαστων ταξικών αγώνων. Το 1999, όταν έκλεινε το εργοστάσιο της Πάτρας και μεταφερόταν στη Βοιωτία, προέβησαν σε τρίμηνη κατάληψη του εργοστασίου, δηλώνοντας μάλιστα έτοιμοι να το λειτουργήσουν οι ίδιοι. Εδώ και δύο μήνες, οι 24 εργαζόμενοι στο πρατήριο διανομής στην Πάτρα βρίσκονται και πάλι σε κινητοποιήσεις. Η εταιρεία αναθέτει πλέον τις δραστηριότητες τους σε υπεργολάβο στη Θήβα, που απασχολεί ανασφάλιστους εργάτες. Στις 14-15 Σεπτέμβρη κήρυξαν 48ωρη απεργία και μετέβησαν στο εργοστάσιο της Βοιωτίας για να επικοινωνήσουν με τους συναδέλφους τους εκεί. Η Barilla-Misko, αφού απέτυχε να εμποδίσει το μοίρασμα προκηρύξεων φράσσοντας την είσοδο με σιδερένιους πασσάλους και συρματοπλέγματα, παρουσία ΜΑΤ και σεκιουριτάδων, κατέθεσε μήνυση για «διατάραξη οικιακής ειρήνης κατά συναυτουργία». Με εντολή της εισαγγελέως Θηβών, 21 απεργοί μεταφέρθηκαν με κλούβα στην αστυνομική διεύθυνση, όπου μετά τις απολογίες τους κατέθεσαν μήνυση εναντίον της εργοδοσίας για ψευδή καταμήνυση, συκοφαντική δυσφήμιση και παρεμπόδιση συνδικαλιστικής δράσης. Αφού αφέθηκαν ελεύθεροι, προχώρησαν σε συγκέντρωση και πορεία στη Θήβα. «Δε θα λυγίσουμε», τονίζουν, «η προσπάθειά τους να μας τρομοκρατήσουν με αστυνομίες, με αυτόφωρα και κάθε είδους απειλές δε μας φοβίζει... Εμείς τους απαντάμε με τον ενωμένο και αποφασιστικό αγώνα μας. Οι δικοί μας σύμμαχοι είναι ανίκητοι. Είναι οι εργάτες συνάδελφοί μας. Είναι η αλληλεγγύη της εργατικής τάξης». Δε ζητούν ελεημοσύνη. Απαιτούν και διεκδικούν συλλογική σύμβαση εργασίας, δουλειά για όλους με ίσα δικαιώματα, κανένα ίχνος ανασφάλιστης εργασίας, αξιοπρεπείς συνθήκες εργασίας. «Η τρομοκρατία του κράτους και της Barilla δεν θα περάσει» μας λένε, και το εννοούν. Τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές, οι εργάτες της Misko οργανώνουν τη συνέχιση των κινητοποιήσεών τους. Θα είμαστε δίπλα τους και θα επανέλθουμε αναλυτικότερα στο επόμενο φύλλο της Βαβυλωνίας.

Ξεπλένοντας ...βρώμικα νερά

Πως η εκτροπή του Αχελώου πνίγει Μεσοχώρα και Αρματολικό Τρικάλων

Η ‘ εκτροπή της λογικής’ , όπως χαρακτηρίστηκε η εκτροπή του Αχελώου, ξεκίνησε από τη λαϊκίστικη και ‘ ανθρωπιστική’ αριστερή πολιτική, που στον αγώνα της για ψήφους υποσχέθηκε ότι άφθονο νερό θα τρέξει μέχρι και στο τελευταίο χωράφι του θεσσαλικού κάμπου. Μέχρι σήμερα αριστεροί και δεξιοί αγροτοπατέρες πιστεύουν στην ίδια "διαλεκτική": ότι μια βρώμικη οικονομία που μεταχειρίζεται τους ανθρώπους σαν σκλάβους μπορεί να χρησιμοποιηθεί ‘ με καλό σκοπό’ . Όπως γράφει η Αρουντάτι Ρόϊ, που καταγγέλλει τα αντίστοιχα φαραωνικά έργα στην Ινδία, "στο όνομα της δημοκρατίας, αυτής της πόρνης του ελεύθερου κόσμου, διαπράττονται όλων των ειδών οι ωμότητες".

Τα τελευταία 20 χρόνια παρακολουθούμε την εξέλιξη του πιο παρανοϊκού έργου που έγινε ποτέ στην Ελλάδα με σκοπό, υποτίθεται, τη διαχείριση του νερού: μόλις πριν από λίγο καιρό το συμβούλιο της επικρατείας καταδίκασε για άλλη μια φορά το έργο της εκτροπής του Αχελώου τη στιγμή που το έργο (ή έστω η μερική εκτροπή) κοντεύει να τελειώσει! ...έχουν ήδη ξοδευτεί δισεκατομμύρια, έχουν μπαζωθεί ποτάμια και δάση, έχει χτιστεί ένα τεράστιο φράγμα και ένα υδροηλεκτρικό εργοστάσιο και η ΔΕΗ απροκάλυπτα δηλώνει ότι θα χρειαστεί να πνίξει (κυριολεκτικά) δύο χωριά, τη Μεσοχώρα και το Αρματολικό Τρικάλων και αρκετούς οικισμούς για να μπορέσει να το λειτουργήσει. Η περιβαλλοντική και κοινωνική καταστροφή θα είναι μη αναστρέψιμη και ανυπολόγιστη. Η οικονομική αποτίμηση της ζωής ενός πλάτανου εκατό χρόνων για την ΔΕΗ αντιστοιχεί στην τιμή που έχουν τα καυσόξυλα και η τιμή της ζωής ενός χωριού αντιστοιχεί στα οικοδομικά υλικά των σπιτιών του. Πόσο μάλλον, όταν η αρχική υπόσχεση για "μετεγκατάσταση", έγινε στη τελευταία νομοθετική ρύθμιση "επιδότηση ενοικίου". Δε θα ησυχάσουν αν δε ζούμε όλοι σαν τα ποντίκια σε μια βρώμικη πολυκατοικία για να μπορούμε να δουλεύουμε στα εργοστάσια με το φασόν. Αρκεί φυσικά να υπάρχει αρκετό ρεύμα για να βλέπουμε οικολογικά ντοκιμαντέρ για λίμνες στην τηλεόραση.

Στο έγκλημα που πραγματοποιείται για το "εθνικό συμφέρον", έρχονται να προστεθούν η έλλειψη οικονομικής βιωσιμότητας του έργου, η ανορθολογική διαχείριση του υδατικού δυναμικού της Θεσσαλίας και το ξεπερασμένο μοντέλο γεωργικής ανάπτυξης της χώρας με την εμμονή σε υδρόφιλες καλλιέργειες και την άρνηση της παραδοσιακής πολυκαλλιέργειας. Τελευταία μάλιστα το βασικό επιχείρημα υπέρ της εκτροπής του Αχελώου είναι ότι θα ...ξεπλύνει τα μολυσμένα νερά του Πηνειού (δεν υπάρχει ούτε ένα χωριό στη Θεσσαλία που να μην έχει επικίνδυνο από τα νιτρικά νερό) υπονοώντας φυσικά ότι θα συνεχιστεί η ανορθολογική χρήση φυτοφαρμάκων και λιπασμάτων.

Το χειρότερο είναι ότι οι διαμάχες, στο βαθμό που αφορούν την άρδευση, φαίνονται χωρίς κανένα νόημα, ‘ για τα μάτια του κόσμου’ , καθώς στο μεγαλύτερο μέρος της η Θεσσαλία παράγει για τις χωματερές και τις επιδοτήσεις. Ο παρανοϊκός χρηματιστηριακός καθορισμός της τιμής κάθε προϊόντος ξεκομμένος από κοινωνικές και περιβαλλοντικές αξίες, επιτρέπει στον καπιταλισμό να είναι σκληρός και κατασταλτικός, ενώ ταυτόχρονα παίζει το παιχνίδι της συναίνεσης και της πλειοψηφίας στις συγκεντρωτικές, ολοκληρωτικές δημοκρατίες. Οι ίδιοι άνθρωποι που ξόδεψαν εκατομμύρια για την αποξήρανση της λίμνης Κάρλα, ξοδεύουν σήμερα δισεκατομμύρια για την επανασύστασή της! Αν μάλιστα πιέσουμε αρκετά μπορεί να μετατρέψουν και ολόκληρη την Ελλάδα σε οικολογικό πάρκο, αρκεί να τρώμε τα φτηνά μεταλλαγμένα μακαρόνια της Βραζιλίας και να κρύβουμε κάτω από την απόδειξη του σούπερ μάρκετ τις δολοφονίες στα εργοστάσια, τα καμένα τροπικά δάση ή γιατί όχι και τα πνιγμένα χωριά του Αχελώου. Αρκεί να βλέπουμε τον κόσμο έτσι όπως τον ονειρεύεται η ΔΕΗ με δύο... τρία... πολλά νέα ...φωταγωγημένα και ψυχεδελικά Καράκας.

Γιώργος Μεταξιώτης

Ιστορικό των Έργων

1985 Έναρξη έργου φράγματος Μεσοχώρας

1986 Εκπόνηση Μελέτης Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων-Αρ. 16058/16/10/1991 - ΥΠΕΧΩΔΕ-Έργα προετοιμασίας φράγματος

1988 Αναγκαστική απαλλοτρίωση προφράγματος Β. 428/231 - ΦΕΚ 353 Δ’

1989 Συμφωνία με την τότε Κοινότητα Μεσοχώρας για αποζημιώσεις προφράγματος-Συμφωνητικό Επιτροπής (εφαρμογή άρθρ. 7 του Ν. 1859/89)-Κατασκευή τοπικής σήραγγας εκτροπής & προ-φράγματος

1990 Πρόφραγμα- Εκτροπή του ρου του Αχελώου, τοπικά στο σημείο του φράγματος (σήραγγα)

1993 Αναγκαστική απαλλοτρίωση ΥΗΕ-Μεσοχώρας-Αρ. 1092518/5317/0010/

19-7-1993 Δεν εφαρμόστηκε η απαλλοτρίωση για τη Μεσοχώρα, λόγω αντίδρασης των κατοίκων (δεν έγινε κτηματολόγιο)

1994 Ακυρωτική απόφαση ΣτΕ- Συνέχιση των έργων παράνομα.
1995-Νέα συνολική ΜΠΕ-Αρ. 23271/15-

12-1995 ΥΠΕΧΩΔΕ-Συνέχιση των έργων

2000 Ακυρωτική απόφαση ΣτΕ-Αρ. 3478/2000 & 3484/2000-Μετά την απόφαση του ΣτΕ, τα έργα σταμάτησαν, πλην κάποιων γεωλογικών ερευνών

2001 Πρόσκληση εκδήλωσης ενδιαφέροντος νέων συμπληρωματικών έργων (δρόμοι, γέφυρα Ν-Πεύκης, αποστραγγιστική σήραγγα κλπ)-Ανακοίνωση της ΔΕΗ στις ημερήσιες εφημερίδες, στις 10/11/2001-

2002 ΜΠΕ των συμπληρωματικών έργων-Εγκρίσεις περιβαλλοντικών όρων, αριθμ. 968/15-4-02, 970/15-4-02 & 971/15-4-02 Περιφέρεια Θεσσαλίας-Προσφυγή συλλόγου στο ΣτΕ – 2002 εκδικάζεται το Νοέμβριο 2003
2002 Νέα συνολική ΜΠΕ εκτροπής Αχελώου

2002 Ρύθμιση θεμάτων απαλλοτριώσεων για τον Ταμιευτήρα και μετεγκατάσταση κατοίκων-Νόμος 3066/2002-Μέχρι σήμερα δεν υπάρχουν γεωλογικές κλπ μελέτες για το νέο οικισμό, απεναντίας υπάρχει πρόβλεψη στον τελευταίο νόμο για επιδότηση ενοικίου και αφού σπίτια δεν θα υπάρχουν, μάλλον έχουν σκοπό να εγκαταστήσουν τους κατοίκους σε τροχόσπιτα η λυόμενα....

Θέλουν να μας κάνουν συνέταιρους

Πως εξιστορεί την παγίδευσή του ένας αγρότης, θύμα των εταιρειών μεταλλαγμένων

Ο Δ.Σ. δουλεύει ως αγρότης εδώ και 15 χρόνια και βρέθηκε φέτος το καλοκαίρι να καλλιεργεί, χωρίς να το γνωρίζει, μεταλλαγμένο καλαμπόκι. Η υπηρεσία που ελέγχει τους σπόρους, η ΚΕΠΥΕΛ (Κέντρο Ελέγχου Πολλαπλασιαστικού Υλικού) τον ειδοποίησε ότι η συγκεκριμένη ποικιλία σπόρων της Syngenta που χρησιμοποίησε είχε εισαχθεί από την Ισπανία και ήταν επιμολυσμένη με Γενετικά Τροποποιημένους Οργανισμούς (Γ.Τ.Ο.) σε ποσοστό 0,6 % ενώ το όριο είναι 0,5%. Η εταιρία, που μαζί με την Pioneer ελέγχουν το σύνολο σχεδόν της σποροπαραγωγής, για να αποφύγει τη δυσφήμιση, ξήλωσε όλη την επιμολυσμένη σοδειά και αποζημίωσε τον παραγωγό. Ο έλεγχος, ωστόσο, είναι ανεπαρκής, γιατί γίνεται μόνο σε ένα 10% των σπόρων και μόνο αφού έχουν ήδη εισαχθεί στη χώρα. Υπάρχει συνεπώς μεγάλη πιθανότητα να έχουν επιμολυνθεί μεγάλες αγροτικές εκτάσεις.

Ο ίδιος μας εξήγησε ότι δε συμφέρει ακόμα στις εταιρίες να καλλιεργήσουν Γ.Τ.Ο. με τη συγκεκριμένη νομοθεσία και ότι ενδιαφέρονται κυρίως να πείσουν τους παραγωγούς και τον κόσμο: «αυτό που μας υπόσχονται για τα μεταλλαγμένα είναι ότι ο παραγωγός θα κάνει λιγότερους ψεκασμούς, αλλά με φυτοφάρμακο της ίδιας εταιρίας που πουλάει τους σπόρους, έχοντας ενσωματώσει έναν αμυντικό ζωικό οργανισμό στο DNA του φυτού». Πέρα από το φόβο για τη δημόσια υγεία, όπου «κανείς δεν ξέρει τι επιπτώσεις θα έχουν αυτές οι γενετικές μεταλλάξεις», το πλέον σίγουρο αποτέλεσμα είναι ότι με την καλλιέργεια Γ.Τ.Ο. μεγαλώνει η εξάρτηση του παραγωγού από την εταιρεία: «με την πρακτική αυτή θα μειωθεί λίγο το κόστος, αλλά αυτό θα μειώσει και την τιμή του. Όταν ελέγχεις τα σπόρια, τα φάρμακα, τα λιπάσματα, το κοστολόγιο το φέρνεις εκεί που θέλεις εσύ κάθε φορά. Ένα φάρμακο που κάνει 5 ευρώ το χρεώνουν 500, γιατί έτσι κοστολογούν την έρευνα, κανείς δεν μπορεί να τους ελέγξει, είναι ιδιοκτησία τους, πατέντα» και φοβάται ότι αν αρχίσουν να τα καλλιεργούν σε μια ευρωπαϊκή χώρα, ο ανταγωνισμός θα αναγκάσει και τους έλληνες αγρότες να ακολουθήσουν. «Οι εταιρείες είναι οι καινούργιοι τσιφλικάδες: μας αφήνουν τη γη, να νομίζουμε ότι είναι δικιά μας, ότι είμαστε συνέταιροι και παίρνουν αυτοί όλο το κέρδος. Δεν τους συμφέρει να κάνουν μεγάλες φάρμες και να βάλουν εκεί τους αγρότες να δουλεύουν σαν εργάτες, γιατί ο παραγωγός το καλλιεργεί με τον καλύτερο τρόπο όταν νομίζει ότι είναι δικό του ...η γεωργική παραγωγή είναι μια πολύπλοκη εργασία που χρειάζεται μεγάλο ενδιαφέρον και υπεραπασχόληση, που κανένας εργάτης πολυεθνικής δεν θα ήταν σε θέση να αποδώσει»

Είναι σχεδόν αδύνατο για τον αγρότη ή για συνεταιρισμούς αγροτών να βγουν από αυτή την διαδικασία, «δεν μπορεί να ρισκάρει να παράγει δικούς του σπόρους ή λιπάσματα, μια αποτυχία στη σοδειά μιας χρονιάς μπορεί να σημαίνει την οικονομική καταστροφή για τον παραγωγό», πρέπει ο κόσμος συνολικά να αντισταθεί στην εξάρτηση από τις πολυεθνικές, να στηρίξει τους παραγωγούς για να συνεχίσουν την πολυκαλλιέργεια και να στραφούν σε μια γεωργία που να ταιριάζει με το περιβάλλον.

Χ.Γ., Γ.Μ.

Οι ρίζες και το ξερίζωμα

«Είμαστε και δικαιούμαστε να είμαστε υπερήφανοι για την πίστη μας και για την Εκκλησία μας, για τη φιλοσοφική μας αγωγή και παιδεία, για τα επιτεύγματα του ελληνοχριστιανικού μας πνεύματος. Και δεν χρειάζεται τίποτε από αυτά να αλλάξουμε, ούτε να μετακινήσουμε. Αντιθέτως σήμερα, που συντελούνται σε όλο τον κόσμο κοσμογονικές αλλαγές, οι λαοί στηρίζονται στην παράδοσή τους και στις ρίζες τους. Το ίδιο οφείλουμε και εμείς να πράξουμε και το πράττουμε, εάν δεν θέλουμε να αφομοιωθούμε, να ξεριζωθούμε και να χαθούμε από το προσκήνιο της Ιστορίας. Και αυτή είναι, κατά πρώτον μεν, ευθύνη των κυβερνητών μας, οι οποίοι χαράσσουν την εκπαιδευτική πολιτική και προσδιορίζουν το περιεχόμενο της μόρφωσης που δίδεται στα σχολεία μας…».

Οι δηλώσεις του κ. Χριστόδουλου στους εορτασμούς για τα 1.000 χρόνια της Ιεράς Μονής Σταγιάδων Καλαμπάκας αποτελούν μια σαφέστατη περιγραφή της προτεινόμενης από όλες τις θρησκείες «εκπαιδευτικής πολιτικής». Δεν εκφράζουν απλά και μόνο τη δυσαρέσκεια τους για το γεγονός ότι η κυβέρνηση δεν έχει καταθέσει στη Βουλή το νομοσχέδιο για την εκκλησιαστική εκπαίδευση, αλλά δηλώνουν ξεκάθαρα και την πάγια πρόθεση των θρησκευτικών αρχών για εμπλοκή στην εκπαίδευση. Από την άλλη πλευρά η άποψη του κ. Στεφανόπουλου, πως πρέπει να αξιοποιούμε δημιουργικά το παρελθόν έτσι, ώστε τα θετικά στοιχεία του να αναδεικνύονται και να εντάσσονται δημιουργικά στο παρόν, μας φέρνει κατά νου τα «ευχολόγια» των Αναλυτικών προγραμμάτων για τους σκοπούς της αγωγής στις διάφορες βαθμίδες. Παρ' όλες τις μεταρρυθμίσεις που κατά καιρούς προτείνονται αναφορικά με τα Αναλυτικά προγράμματα, το σίγουρο είναι ότι ορισμένα στοιχεία παραμένουν ανέγγιχτα. Για παράδειγμα το ισχύον Α.Π. για την προσχολική εκπαίδευση αναφέρεται εκτεταμένα στη θρησκευτική ανάπτυξη των νηπίων με στόχο «να έρθουν σε επαφή με την ορθόδοξη λατρεία και πίστη και να βιώσουν τα γνήσια στοιχεία της ορθόδοξης χριστιανικής παράδοσης». Στο Διαθεματικό Ενιαίο Πλαίσιο Προγραμμάτων Σπουδών, που επεξεργάστηκε πρόσφατα το Παιδαγωγικό Ινστιτούτο, μια από τις βασικές αρχές, όπως διατείνεται, είναι η «παροχή ευκαιριών για τη στήριξη της πολιτισμικής ταυτότητας και της γλώσσας όλων των μαθητών». Εύλογα θα περίμενε κανείς να απουσιάζει το προηγούμενο πλαίσιο. Ωστόσο ανάμεσα στις ικανότητες που επιδιώκεται να αναπτυχθούν αναφέρει τη «γνωριμία με τις θρησκευτικές παραδόσεις» και συγκεκριμένα προτείνει «δραστηριότητες που σχετίζονται με τη χριστιανική πίστη, τα έθιμα και τις παραδόσεις της πατρίδας μας».

Περιττό θα ήταν να αναφερθούμε σε στοιχεία, όπως οι αγιασμοί, οι εκκλησιασμοί, η καθημερινή προσευχή σε όλες τις βαθμίδες ή ακόμα και οι παρελάσεις, δείγμα απαρχαιωμένου μιλιταρισμού, όπου η πρωτιά στα μαθήματα συνδυάζεται με τη σημαία. Όλα αυτά κάθε άλλο παρά στη στήριξη της πολιτισμικής ταυτότητας όλων των μαθητών αποσκοπούν. Αντίθετα μάλλον αφήνουν τις πόρτες ανοιχτές να φανούν οι «επιλεκτικές» ρατσιστικές μας απόψεις. Περιμένουν οι σχεδιαστές της εκπαιδευτικής πολιτικής να κατανοήσουν οι μαθητές τη διαφορετικότητα των ανθρώπινων ομάδων μέσα από εκδηλώσεις αποκλεισμού τους; Έτσι εννοούν την εκτίμηση στη μοναδικότητα του κάθε ανθρώπου;

Κάτω από την ομπρέλα της πολυπολιτισμικής εκπαίδευσης υπάρχουν πολλές περιοχές ενδιαφέροντος, παρμένες από την ιστορία, τη γεωγραφία, την οικονομία, την ανθρωπολογία και τις τέχνες. Αυτά τα συστήματα απεικονίζουν ήδη τις υπάρχουσες πολιτισμικές προκαταλήψεις και η αναφορά μας σε αυτά πρέπει να είναι κριτική. Ωστόσο οι μαθητές θα προσεγγίσουν τις περιοχές αυτές μόνο αν χρησιμοποιώντας πρωτότυπες πηγές κατανοήσουν ότι οι εναλλακτικές ερμηνείες είναι πολύτιμες και σίγουρα τα εγχειρίδια της ιστορίας δε συντελούν προς αυτή την κατεύθυνση. Η ανταλλαγή εκατέρωθεν πληροφοριών και απόψεων ενισχύει τη διαρκή αναθεώρηση θέσεων, ενώ ταυτόχρονα βελτιστοποιεί τα αποτελέσματα της μορφωτικής διαδικασίας στο σύνολό τους.

Η ανταλλαγή εκατέρωθεν πληροφοριών και απόψεων ενισχύει τη διαρκή αναθεώρηση θέσεων, ενώ ταυτόχρονα βελτιστοποιεί τα αποτελέσματα της μορφωτικής διαδικασίας στο σύνολό τους

Η διαδικασία αυτή βοηθά στην ανάπτυξη θετικών συναισθημάτων για τον εαυτό τους, τους άλλους και τη μάθηση και αναδεικνύει την αποτελεσματικότητα κοινωνικών συμπεριφορών, όπως η αυτοοργάνωση, η συνεργασία και ο σεβασμός στη διαφορετικότητα, στην επίλυση προβλημάτων.

Ε.Α.

Ελληνικές πολιτικές ιστοσελίδες βρίσκονται υπό παρακολούθηση!

Το γεγονός δημοσιεύτηκε στο δελτίο πληροφόρησης «ο αναρχικός» (τ. 254 της 24ης Ιούλη 2004) και παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον.

Στην ιστοσελίδα, λοιπόν, του «Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Υπερπόντιας Ασφαλείας» (Overseas Security Advisory Council - OSAC), και συγκεκριμένα στο «τοπικό συμβούλιο» της Αθήνας, βρέθηκε μια λίστα από ελληνικές αριστερές και αναρχικές ιστοσελίδες, τις οποίες θεωρεί πιθανές πηγές «ύποπτων» πληροφοριών. Η OSAC υπάγεται διοικητικά στο Γραφείο Διπλωματικής Ασφαλείας του Υπουργείου Εξωτερικών των ΗΠΑ. Οι «συνιστώσες» του είναι οι, ανά τον κόσμο, επίσημες ή ανεπίσημες αμερικάνικες υπηρεσίες (πρεσβείες, στρατιωτικές αποστολές, γραφεία «καταπολέμησης των ναρκωτικών», σταθμαρχεία της CIA, κ.λπ.), καθώς και οι «μεγάλες αμερικανικές επιχειρήσεις που αναπτύσσουν δραστηριότητες εκτός των ΗΠΑ». Ο ρόλος της συνίσταται κυρίως στη συλλογή, ανάλυση και αξιοποίηση πληροφοριών, αλλά και εκτίμηση των «απειλών» κατά των διπλωματών και των επιχειρηματιών των ΗΠΑ. Η προάσπιση, με λίγα λόγια, των αμερικάνικων συμφερόντων. Κι όλα αυτά, τη στιγμή που ο υπουργός Δημόσιας Τάξης, Γ. Βουλγαράκης διαβεβαίωσε επανειλημμένα ότι «την αποκλειστική ευθύνη της ασφάλειας των Ολυμπιακών Αγώνων έχουν οι Ελληνικές Αρχές, οι οποίες έχουν κάνει ό,τι είναι ανθρωπίνως δυνατό για να διεξαχθούν οι Ολυμπιακοί Αγώνες σε ασφαλές και ειρηνικό περιβάλλον» και «για την ασφάλεια των αθλητικών αποστολών αποκλειστικά υπεύθυνες είναι οι Ελληνικές Αρχές Ασφάλειας».

Συγκεκριμένα, οι ιστοσελίδες οι οποίες αναφέρονταν είναι:

- Indymedia Αθήνας **(athens.indymedia.org)**
- Καμπάνια Αντι2004 **(www.anti2004.net)**
- Αναρχική σελίδα αντιπληροφόρησης και δράσης **(www.geocities.com/anar_gr)**
- Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδος **(ΟΚΔΕ – www.okde.org)**
- Αντιεξουσιαστική Κίνηση **(www.resistance2003.gr)**

φάκελος / Μετά 2004

Οι ολυμπιακοί αγώνες της Αθήνας -σίγουρα από άποψη εικόνας- θεωρούνται από πολλούς επιτυχημένοι, ο καθένας για τους δικούς του διαφορετικούς λόγους. Οι φιλικά προσκείμενοι γιατί έγιναν, και οι αντίπαλοι γιατί δεν επηρέασαν τη διεξαγωγή τους έστω και λίγο. Από μόνο του το γεγονός της διεξαγωγής των Ολυμπιακών δε λέει τίποτα, και σίγουρα δε δικαιώνει τους διοργανωτές, αλλά ούτε και αδικεί το αντίπαλο στρατόπεδο.

Ποτέ άλλοτε στη ιστορία των Ολυμπιακών Αγώνων ο βασιλιάς δεν ήταν τόσο γυμνός. Το τέλος της αθωότητας των αγώνων, όσο είχε απομείνει με την υπερφίαλη προσμονή για «εκεχειρία» κατά την διάρκεια τους, έχει περάσει ανεπιστρεπτί στην σφαίρα της ουτοπίας, όπως αποδείχτηκε στη Νατζάφ. Η ιστορία των αναβολικών, σε εγχώριους και μη αθλητές, δίνει το δικαίωμα ακόμα και στους αρνητές των Ολυμπιακών αγώνων -το άλλοθι έστω- για μια μικρή δόση δικαίωσης.

ο εθνικισμός / η κασταστολή / ο τρομονόμος / το ντόπινγκ / τα χρέη / η εμπορευματοποίηση

Η πολεμική κραυγή του καπιταλισμού

Η μεγάλη γιορτή του καπιταλισμού έλαβε τέλος. Στην ουσία αυτό που βιώσαμε ήταν μια πανάκριβη ιλαροτραγωδία. Αποδείχτηκε, ότι ο πρωταθλητισμός είναι εφικτός μόνο μέσω χημικής ή άλλης υποστήριξης. Ζούμε σ' ένα καθεστώς εκτάκτου ανάγκης, σε μια στρατοκρατική δημοκρατία.

Τα έργα τσιμεντοποίησαν περαιτέρω την Αθήνα. Η "καθαρή" συμμαχία αφορούσε στη δημιουργία μιας τεράστιας υγειονομικής ζώνης, όπου ο μη χρήσιμος εξοριζόταν. Το υπέρογκο κόστος είναι μια μεταφυσική δικαιολογία αναδιανομής του εισοδήματος από τα κάτω προς τα πάνω, η τελετή έναρξης μια έκπτωση κάθε αισθητικής στο δόγμα: "ό,τι δεν είναι κιτς είναι ωραίο". Στα χείλη μας, όμως, μένει η πικρή γεύση μιας ερώτησης. Γιατί η κοινωνία έδειξε να αποδέχεται ή και να ταυτίζεται με αυτή την κωμωδία; Γιατί δεν παραβιάστηκαν οι λωρίδες; Γιατί πήγαν στα στάδια; Πώς μπόρεσε κάποιος να είναι τόσο ηλίθιος, ώστε να είναι εθελοντής σ' αυτή την τεράστια ρεμούλα; Οι Ολυμπιακοί αγώνες είναι η υλική μορφή της παγκοσμιοποίησης, καθώς εκφράζουν με πραγματικούς όρους το θρίαμβο του εμπορεύματος επί της ζωής. Ο καπιταλισμός, έχοντας επεκταθεί από την εποχή της παροχής υπηρεσιών σ' αυτήν της πώλησης εμπειριών, δίνει σε τέτοιες θεαματικές συμπυκνώσεις διευρυμένο ρόλο. Δεν είναι μέρος της "αντιπαράθεσης" του ψυχρού πολέμου, αλλά απόδειξη της αυτοκρατορίας της αγοράς. Η ΔΟΕ λειτουργεί ως ΔΝΤ, επιβάλλοντας στις διοργανώτριες χώρες τους όρους λειτουργίας της κοινωνίας τους. Η καπιταλιστική κοινωνία έχει απολέσει το νόημα και τον καίριο ενοποιητικό του ρόλο. Γι' αυτό κατασκευάζει μια νέα συλλογική ταυτότητα, θεσμοθετεί την παθητικότητα και ορίζει εκ νέου τη συναίνεση. Η Ολυμπιάδα κινήθηκε προς όλες αυτές τις κατευθύνσεις. Άλλωστε ο θεατής της αρένας δεν μπορεί παρά να αισθάνεται Ρωμαίος.

Η Αθήνα ήταν μια τομή στην ιστορία των αγώνων. Μετά τη γιορτή για τον θρίαμβο του καπιταλισμού το '92 στη Βαρκελώνη, τον φόρο τιμής στην κόκα κόλα και το CNN το '96 στην Ατλάντα, την αμήχανη εξισορρόπηση του Σίδνεϋ, αυτοί οι Ολυμπιακοί ήταν ένα οδυνηρό βήμα προς την αναβάθμιση του προϊόντος.

Στην εποχή που επεκτείνεται η ταύτιση ανθρώπου – εμπορεύματος, ο αθλητής δεν μπορεί παρά να είναι ένας συμβασιούχος υπάλληλος πολυεθνικής. Το έθνος διολισθαίνοντας προς το πολιτιστικό προϊόν, δεν μπορεί να λειτουργεί παρά ως σωματείο με μεταγραφές, οπαδούς κ.λ.π. Σήμερα που ζούμε την κατανάλωση ενός διαρκούς παρόντος, όπου είναι αναγκαία η δημιουργία τεχνητών συγκινήσεων προς πώληση, κανείς δεν επιθυμεί να σταματήσει τη ροή των ρεκόρ. Η ΔΟΕ αποφάσισε τη σταδιακή εξάλειψη των σκευασμάτων προς όφελος μιας γενικής τεχνικής υποστήριξης, που θα αγγίζει τα όρια της γονιδιακής μετάλλαξης. Καθαροί αγώνες βιονικών ανθρώπων. Οι φαρμακευτικές εταιρίες θα προσομοιάζουν με τις πολεμικές βιομηχανίες εν καιρώ πολέμου. Θα πλασάρουν ένα προϊόν-άνθρωπο, θα δημιουργούν "καθαρούς" θρύλους. Άλλωστε, τα αναβολικά τα χρειάζεται η κοινωνία ώστε ο 70χρονος εργαζόμενος ή ο 18ωρης απασχόλησης νέος να μπορεί να έχει μια προσομοίωση ζωής (Viagra, Prozak). Άλλωστε το θέαμα είχε τον διττό ρόλο του εξυμνητή και του κατήγορου, δημιουργώντας τους όρους μιας υποτιθέμενης κάθαρσης.

Η θηριώδης εμφάνιση του μεγάλου αδερφού με 1600 κάμερες, ζέπελιν, ελικόπτερα, η πανταχού παρούσα αστυνομία και στρατός επιβεβαίωσαν την ισχύ της κατάστασης εκτάκτου ανάγκης. Η πολυπλοκότητα της ζωής στη μητρόπολη οφείλει να ελεγχθεί από ένα πανοπτικό, που κάνει ορατή κάθε ανθρώπινη δραστηριότητα. Η ασφάλεια είναι ένας όρος πρόσδεσης της μεσαίας τάξης στο άρμα της κυριαρχίας με όρους όχι καθαρά οικονομικούς. Η αρχιτεκτονική είναι μέρος αυτού του ελέγχου. Επέβαλε την εξάλειψη του δημόσιου χώρου, τη δημιουργία τεράστιων αρτηριών συνεχούς ροής και την πλήρη πλέον τσιμεντοποίηση. Δημιουργήθηκε μια πόλη αδιάβατη εκτός από τα σημεία που το εμπόρευμα γιορτάζει. Μια πόλη που αναδεικνύει τη μοναξιά και ανέχεται μόνο το Ναι. Σ' αυτό το ζοφερό σκηνικό το Όχι δεν μπόρεσε να συγκροτήσει νησίδες πήξης, πόσο μάλλον ένα ανταγωνιστικό "εμείς". Απέναντι σε γεγονότα που συνεργούν στο φαντασιακό ολόκληρης της κοινωνίας, χρειάζεται όντως μια πολύπλευρη δράση πέρα από τα στερεότυπα του χθες.

Αυτό φυσικά είναι αδύνατο για όσους δεν έχουν αντιταχθεί ποτέ στα σύγχρονα ιδεολογήματα της "προόδου", της αποδοτικότητας, της μονοδιάστατης σκέψης της δυτικής δημοκρατίας. Γι' αυτούς που αναζητούν μια ιδιότυπη νομιμοποίηση ή χρησιμοποιούν ως όχημα αντίστασης το έθνος. Η κριτική με βάση την ηθική δεν έχει καμία τύχη. Ποιο άραγε είναι χειρότερο, η ιστορία του ντόπινγκ ή οι ζητωκραυγές χιλιάδων στην είσοδο στο στάδιο του Ιράκ και του Αφγανιστάν; Τί να πεις για τη συναινετική ευλάβεια του εθελοντή που επιτείνει την ταύτιση κοινωνίας-εξουσίας, δημιουργώντας όρους συνολικής απαξίωσης της ζωής; Κατ' αρχήν, ας διαρρήξουμε τον τρόπο που σκοπεύουν να δομήσουν τον μεταολυμπιακό διάλογο.

Πρέπει να γίνει ξεκάθαρο ότι δεν "νενικήκαμεν" όλοι. Απέναντι στη διάχυση της ουσίας του ανθρώπου στο ίδιο το εμπόρευμα, απέναντι στη γενικευμένη απειλή πολέμου προς όλους που απευθύνει ο καπιταλισμός, η απάντησή μας είναι η γενικευμένη άρνηση. Μια άρνηση που θα γίνει πράξη μέσω της προσπάθειας δημιουργίας κινήματος ενάντια σ' αυτές τις γιορτές. Να γκρεμίσουμε τις αρένες τους. Είναι ένας ρόλος που οφείλει να αναλάβει το κίνημα ενάντια στην παγκοσμιοποίηση. Να δημιουργηθεί η ευρύτερη δυνατή συμμαχία για την ανάδειξη της κοινωνίας που δεν συναινεί και έχει ανάγκη να δει τη βιτρίνα να ραγίζει.

Φιλήμονας Πατσάκης

φάκελος /

Περί Ντόπινγκ

Το "Viagra" τώρα δικαιώνεται

Στην αρένα τα λιοντάρια έπρεπε να είναι πεινασμένα. Έπρεπε να διψούν για αίμα. Ήταν αυτό που ζητούσε το κοινό, ήταν η ουσία της τέρψης, το νόημα του θεάματος. Σήμερα ο θεατής είναι έτοιμος να καταναλώσει μύθους, να βιώσει ρεκόρ, να ανταλλάξει την κενότητα με μια ψευδαίσθηση ταυτότητας. Σε μια εποχή που η καινοτομία πρέπει να είναι συνεχής ώστε να τροφοδοτεί ανάγκες άχρηστες, να δημιουργεί άρρηκτους δεσμούς με το προϊόν, η διαφήμιση πρέπει να στηρίζεται στη συγκίνηση. Τα ρεκόρ δεν μπορούν να εξοριστούν. Αυτό είναι και το κεντρικό νόημα του αφιερώματος στην Economist που ζητούσε τη θεσμοθέτηση του ντόπινγκ εφόσον είναι ακίνδυνο για τον αθλητή. Ο βικτοριανός ιδεαλισμός, ο οποίος προσέδωσε κανόνες στο σύνολο σχεδόν των αθλημάτων εντάσσοντάς τα στη διαδικασία δημιουργίας εθνικής ταυτότητας για τα νεότευκτα έθνη-κράτη και επιβάλλοντας το αποτέλεσμα ως θεσμό συνδεδεμένο με το ιδεολόγημα της απόδοσης, πέθανε οριστικά. Τέλειωσε, καθώς το έθνος σήμερα διολισθαίνει στο να αποτελεί ένα πολιτιστικό προϊόν. Είμαστε στη διαδικασία πλήρους εξατομίκευσης. Ο αθλητισμός δεν υπήρξε ποτέ εκτός κυρίαρχου πλαισίου αναφοράς. Ιδιαίτερα σήμερα είναι μέρος της κυρίαρχης βιομηχανίας πώλησης εμπειριών. Το κορμί-προϊόν, το σώμα-εργοστάσιο ακολουθεί τους κανόνες μιας ιδεολογικής υγιεινής. Παντού γύρω μας συμπληρώματα διατροφής, Viagra, Prozak, Red Bull, extreme games προσφέρουν μια επίφαση συγκίνησης, την παράταση της παραγωγικότητας, την "αναγκαία" εκτόνωση. Η ντόπα είναι παντού γύρω μας ως αναγκαίο συστατικό της ένταξης κάθε ανθρώπινης δραστηριότητας στην εμπορική σφαίρα.

Σήμερα, που η ταύτιση ανθρώπου - εταιρείας είναι ένας αδιαμφισβήτητος στόχος της κυριαρχίας, ο αθλητής δεν μπορεί παρά να είναι ένας συμβασιούχος υπάλληλος πολυεθνικής. Το έθνος-κράτος ενεργεί ως σωματείο με μεταγραφές και οπαδούς. Η ΔΟΕ πράγματι έχει ένα δύσκολο έργο. Να αποκλείσει τη χρήση αναχρονιστικών σκευασμάτων, όπως τεστοστερόνη, στεροειδή κτλ, προωθώντας μια ευρύτερη τεχνική υποστήριξη που θα αγγίξει τη γενετική μετάλλαξη. Οι φαρμακευτικές εταιρείες θα λειτουργούν όπως οι πολεμικές σε καιρό πολέμου. Θα πλασάρουν ένα προϊόν-άνθρωπο προσβλέποντας στη δημιουργία "καθαρών" διαφημιστικών θρύλων. Η Ιταλία θα μπορεί να προσλαμβάνει την ελβετική Novartis για τη στήριξη των αθλητών. Η κάθαρση αυτή έχει πάρει το δρόμο της. Το θέαμα, καταλαμβάνοντας το χώρο και του ενθουσιώδη οπαδού αλλά και του ηθικού επικριτή, αποβάλλει την ουσιώδη κριτική στο περιθώριο. Πάντα, όποτε επιχειρήθηκε να εγκλωβιστεί η προσπάθεια κοινωνικής ρήξης σε ηθικά διλήμματα, το αποτέλεσμα ήταν οικτρό. Το ντοπάρισμα είναι απόλυτα συνυφασμένο με τον πρωταθλητισμό, αλλά σήμερα πλέον καθίσταται ένα αναγκαίο συμπλήρωμα του συνόλου της ζωής.

Απέναντι στην έλλειψη νοήματος, κάθε επίφαση ταυτότητας είναι πολύ σημαντική. Εκεί έγκειται η δύναμη των πρωταθλητικών μύθων που κάνουν χαπακωμένους αθλητές να γίνονται ονόματα δρόμων, πλοίων. Σύγχρονες αγιοποιήσεις. Έτσι, το αρχικό σοκ διαδέχθηκε η ανάγκη για ήρωες και η ιαχή "Κεντέρης-Κεντέρης" είναι η μοίρα τεχνικών πολιτισμών να δημιουργούν αρένες, να συμπυκνώνουν θεαματικά τις πτυχές της ζωής σε ωριαία συμβάντα εικόνας. Το ξερίζωμα αυτού του φαντασιακού είναι μια επίπονη διαδικασία. Τόσο αναγκαία όμως.

Σίσυφος

Doperman!

Η υπόθεση των Αθλητών που χρησιμοποιούν αναβολικά θυμίζει πολύ τις ιστορίες για τα σκυλιά φύλακες: Doperman. Η ιστορία, που είναι πέρα για πέρα ψευδής, διατυμπανίζει ότι οι εν λόγω σκύλοι, τρελαίνονται όταν μεγαλώσουν διότι ο εγκέφαλος τους μεγαλώνει υπερβολικά σε σχέση με το κρανίο τους. Κάτι ανάλογο συνέβη, και σε μια «κορυφαία» Αμερικανίδα υπεραθλήτρια ,της οποίας την υπέρογκη ανάπτυξη της καρδιάς –φυσικά λόγο αναβολικών ουσιών– δεν μπόρεσε να αντέξει ούτε το καλογυμνασμένο σώμα της. Η κατάληξη ίδια: ο θάνατος. Η σημειολογία κυνή. Γιατί αν οι σκύλοι Doperman ήταν το αποτέλεσμα ανθρώπινης διασταύρωσης, το ίδιο και τα σύγχρονα Doperman, οι ολυμπιακοί υπεραθλητές, αποτέλεσμα και αυτοί διασταύρωσης ενάντια στην φύση: της φαρμακευτικής. Πιθανόν αυτόν το συνειρμό βάλθηκαν στην τελετή λήξης να μας επιβεβαιώσουν, μετατρέποντας το στάδιο και σε σκυλάδικο. Ίσως τελικά για κάποιους να είναι ωραίο όταν η φύση, ο αθλητισμός, και η τέχνη μας δείχνουν το πραγματικό τους πρόσωπο.

Α.Α.

Οι... πλάκες της Ολυμπιακής εκεχυρίας

Εδώ και λίγες μέρες στο κτίριο του Ευρωκοινοβουλίου στις Βρυξέλλες πραγματοποιήθηκε μια εκδήλωση, οργανωμένη από τον Σταύρο Λαμπριανίδη, πρόεδρο του Ιδρύματος Ολυμπιακής Εκεχειρίας και νυν ευρωβουλευτή του ΠΑΣΟΚ, για την προβολή της ιδέας της εκεχειρίας. Κατά την εκδήλωση, στην οποία παρέστη ο αντιπρόεδρος του ιδρύματος Γεώργιος Παπανδρέου και χαιρέτισαν ηλεκτρονικώς άλλοι εκλεκτοί κύριοι, όπως ο Κόφι Ανάν. Τοποθετήθηκαν δύο γαλάζιοι κάθετοι πίνακες, όπου όσοι εκ των παρισταμένων επιθυμούσαν μπορούσαν να βάλουν την υπογραφή τους με μαρκαδόρο σε ένδειξη συμφωνίας προς την ιδέα αυτή. Οι πίνακες έμειναν έκτοτε (φαντάζομαι ο σκοπός ήταν να μείνουν μέχρι την Ολυμπιάδα) σε ένα διάδρομο του κτιρίου, για διαφήμιση και ίσως για να προσθέσουν και άλλοι την υπογραφή τους. Από προχθές, πράγματι προστέθηκε κάτι στους πίνακες, αλλά δεν ήταν ακριβώς υπογραφή υπέρ της εκεχειρίας ...

"Twenty workers were killed
in industrial 'accidents'
for the construction of Olympic stadiums
no 'truce' applied for them"

(=είκοσι εργάτες σκοτώθηκαν σε εργατικά "ατυχήματα" για την κατασκευή των ολυμπιακών σταδίων. Γι' αυτούς δεν ίσχυσε καμία "εκεχειρία")

Στο διπλανό, όπως ίσως αναγνωρίσατε, είναι κολλημένο ένα αυτοκολλητάκι με παρόμοιο περιεχόμενο.

Δ.Π.

φάκελος /

Το πυροτέχνημα του τίποτα

τελετές Ολυμπιακών

Ο Παπαϊωάννου, το καλλιτεχνικό πουλέν της άρχουσας τέχνης, πρώην κάτοικος "πλατείας", έκανε καλά τη δουλειά του. Συνέλαβε ότι το γεγονός ήταν κατά πολύ ευρύτερο κάθε χωρικού περιορισμού, ότι η Ελλάδα ήταν απλώς μια περίοδος. Έτσι παρουσίασε κάτι το οποίο δικαίωσε οπτικά το "ιδεώδες", έδωσε ένα οικείο σκηνικό για τον καπιταλισμό. Άλλωστε η σύγχρονη αισθητική έχει εκπέσει στην απλή ρήση: "Ό,τι δεν είναι κιτς είναι καλό"...

Η τελετή έναρξης αποτύπωσε με γλαφυρό τρόπο την τάση της κυριαρχίας για αποδόμηση του προσώπου, για αποϊστορικοποίηση της ιστορίας. Παρουσίασε ένα καταναλώσιμο διαρκές παρόν, μια κατακερματισμένη μνήμη που έχει ως ημερομηνία λήξης αυτήν ενός πολύ συμπαθούς προϊόντος. Δεν είναι τυχαίο ότι κυριάρχησε μια τεχνητή λίμνη, μια επιβληθείσα ρευστότητα. Η πραγματικότητα είναι κάτι που κατασκευάζεται και ως τέτοια οφείλει να χειρίζεται την ιστορία, ως μέρος ενός εναλλάξιμου ντεκόρ. Το ρόλο αυτό κλήθηκαν να παίξουν καρναβαλικής έμπνευσης άρματα που κουβαλούσαν φιγούρες εμπνευσμένες από ιστορικές περιόδους της Ελλάδας. Χωρίς να έχουν τίποτα από την αναζωογονητική επίδραση του γελοίου, τα πάντα μετουσιώθηκαν σε κενές στιγμές. Έτσι κι αλλιώς η ζωή όλο και περισσότερο προσομοιάζει μ' ένα γρήγορο ζάπινγκ. Ο ευκατάστατος όχλος κατανάλωσε ένα κομψό τσαρλατανισμό, ένα τεχνητό χτυποκάρδι, μια άσκοπη εναλλαγή χρωμάτων, όλα αυτά θα μπορούσαν απλώς να είναι ένα δίωρο ρεσιτάλ πυροτεχνημάτων. Τέτοιου είδους τέχνη δεν είναι πια η προσπάθεια αποκατάστασης μιας απολεσθείσας ενότητας, αλλά η παλλακίδα ενός πολεμικού καπιταλισμού. Θα σταθώ, όμως στην τρομακτική σκηνή ενός παιδιού μόνου πάνω σ' ένα χάρτινο καράβι να διολισθαίνει από το ένα άκρο στο άλλο. Μια σκηνή απρόσμενης φρίκης που αποτύπωσε τη μοίρα μιας κοινωνίας που υμνεί τη μοναξιά, την κενότητα μιας γκρίζας ζωής. Πολύ πιο ευχάριστη η τελετή λήξης δεν απέφυγε την αμήχανη αποτύπωση μιας γιορτής που δεν ήταν εκεί. Θέλησε να αποτυπώσει τη σχέση του ανθρώπου με τη γη, μόνο που αυτό έχει εκλείψει, έτσι στάθηκε στο κενό στιγμών που δεν έλεγαν τίποτα σε κανέναν και αναγκάστηκε να τις ντύσει με μουσική. Αλήθεια, 700 ευρώ για να ακούσεις πρόγραμμα πίστας; Η μουσική ως ζωντανή έκφραση κοινωνικών διεργασιών δείχνει τόσο γελοία όταν έρχεται να ταυτιστεί με απρόσωπα σύνολα. Τουλάχιστον είδαμε όλοι να κηδεύεται το ήδη νεκρό κουφάρι της γενιάς του Πολυτεχνείου. Μόνη στιγμή έμπνευσης το Ντάτσουν με τα καρπούζια που αποτύπωσε μια υπαρκτή στιγμή και έναν αυτοσαρκασμό. Η αρχή και το τέλος της γιορτής της αγοράς ήταν μια κομψή αποτύπωση του τίποτα και έλαβε διθυραμβικές κριτικές, καθώς το τίποτα είναι κάτι που δε δεσμεύει κανέναν και που μπορεί να επανεγγράφεται ξανά και ξανά.

Φ.Π., Σ.Α.

φάκελος /

Μια διαφορετική αποτίμηση των Ολυμπιακών αγώνων

Ένα βατερλό για κάθε χορηγό

Ποτέ άλλοτε στη ιστορία των Ολυμπιακών αγώνων ο βασιλιάς δεν ήταν τόσο γυμνός. Το τέλος της αθωότητας των αγώνων, όσο είχε απομείνει με την υπερφίαλη προσμονή για «εκεχειρία» κατά την διάρκεια τους, έχει περάσει ανεπιστρεπτί στην σφαίρα της ουτοπίας.

Οι ολυμπιακοί αγώνες της Αθήνας -σίγουρα από άποψη εικόνας- θεωρούνται από πολλούς επιτυχημένοι, ο καθένας για τους δικούς του διαφορετικούς λόγους. Οι φιλικά προσκείμενοι γιατί έγιναν, και οι αντίπαλοι γιατί δεν επηρέασαν τη διεξαγωγή τους έστω και λίγο. Από μόνο του το γεγονός της διεξαγωγής των Ολυμπιακών δε λέει τίποτα, και σίγουρα δε δικαιώνει τους διοργανωτές, αλλά ούτε και αδικεί το αντίπαλο στρατόπεδο. Ποτέ άλλοτε στη ιστορία των Ολυμπιακών Αγώνων ο βασιλιάς δεν ήταν τόσο γυμνός. Το τέλος της αθωότητας των αγώνων, όσο είχε απομείνει με την υπερφίαλη προσμονή για «εκεχειρία» κατά την διάρκεια τους, έχει περάσει ανεπιστρεπτί στην σφαίρα της ουτοπίας, όπως αποδείχτηκε στη Ναϊτζάφ. Η ιστορία των αναβολικών, σε εγχώριους και μη αθλητές, δίνει το δικαίωμα ακόμα και στους αρνητές των Ολυμπιακών αγώνων -το άλλοθι έστω- για μια μικρή δόση δικαίωσης.

Αλλά αναρωτιέται κανείς, εάν δικαιώθηκαν όλοι εν μέρει με τον τρόπο τους, διοργανωτές, εθελοντές, θεατές, πολέμιοι και αρνητές των αγώνων, τότε τελικά τι έγινε; Για να απαντηθεί το ερώτημα αυτό θα πρέπει να δούμε το γεγονός των Ολυμπιακών αγώνων σαν μια μάχη που δόθηκε από όλες τις πλευρές, που δεν έφτασε, όμως, στην τελική ολοκλήρωση, άσχετα αν οι φιλικά προσκείμενοι προς τους Ολυμπιακούς αγώνες κέρδισαν μια προσωρινή νίκη και ανανέωσαν το ραντεβού με το αντιολυμπιακό κίνημα μετά από τέσσερα χρόνια στο Πεκίνο. Στην ουσία δεν έπεισαν κανέναν, ούτε τους ίδιους τους εαυτούς. Οι φιλικά προσκείμενοι χορηγοί στο Ολυμπιακό γεγονός έχουν να αποτιμήσουν τα δικά τους Βατερλό, μικρά ή μεγάλα, που δεν είναι καθόλου αμελητέα: Η οργανωτική επιτροπή έχασε το στοίχημα με το χρόνο, τουλάχιστον όσον αφορά σε οικολογικό και περιβαλλοντικό επίπεδο. Το ίδιο συνέβη και στην επικοινωνιακή της καμπάνια, που στράφηκε αποκλειστικά σχεδόν στο εσωτερικό της διοργανώτριας χώρας, προβάλλοντας αυτούς τους αγώνες ως «δικούς μας» μέχρι και την τελευταία στιγμή. Η εμπειρία λέει, ότι η στόχευση σε τέτοιου μεγέθους αθλητικές διοργανώσεις στρέφεται προς τα έξω, προς μια μεγαλύτερη και δεκτικότερη τουριστική αγορά, με στόχο την αύξηση των αφίξεων. Αυτό σημαίνει, και δεν πρέπει να κρύβεται κανείς πίσω από το δάκτυλο του, ότι οι αγώνες αντιμετωπίστηκαν τουλάχιστον αδιάφορα από τον περισσότερο κόσμο ή με κάποια δυσπιστία ως την τελευταία στιγμή. Οι μειωμένες πωλήσεις εισιτηρίων και ο στόχος που δεν πιάστηκε όσον αφορά την πληρότητα των γηπέδων, όπως και οι μικρές πωλήσεις ολυμπιακών αναμνηστικών και αξεσουάρ συνηγορούν προς αυτό. Η πρόεδρος του Αθήνα 2004 έκαψε, στην κυριολεξία, τις όποιες πιθανότητες για υποψηφιότητα Προέδρου της Ελληνικής Δημοκρατίας, με τις φωτιές που άναψε στην Φιλοθέη. Η ΔΟΕ, η Ελληνική Ολυμπιακή Επιτροπή, το Κράτος και τα πολιτικά κόμματα απέδειξαν, ότι υπάρχουν πολλά μέτρα, σταθμά και ουσίες στον Ολυμπισμό, ώστε το σύνθημα «πιο γρήγορα, πιο ψηλά, πιο μακριά» να είναι δυνατό μόνο με φαρμακευτική αγωγή. Και τέλος οι πολυεθνικοί και γηγενής χορηγοί, που είδαν τη διαφημιστική τους δαπάνη, τα τηλεοπτικά spot και τις γιγαντοαφίσες με τους υπεραθλητές τους να καταρρέουν σε μια νύχτα κάτω από τις ρόδες μιας μηχανής, πριν καλά-καλά αρχίσουν οι αγώνες. Με τελικό αποκορύφωμα την αγωνιστική ασημαντότητα μια υπερτιμημένης Ελληνικής Αθλητικής πραγματικότητας, που αποτελούνταν από χορτασμένους -Ελληνοποιημένους ή μη- με στρατιωτικές παροχές αθλητές. Το τελικό συμπέρασμα, ότι τα λεφτά δεν ήρθαν, καταδεικνύεται από τη δυσαρέσκεια των χορηγών με δηλώσεις τους στις οικονομικές εφημερίδες.

Ας πάμε τώρα να δούμε τώρα και την άλλη όψη του νομίσματος, το αντίπαλο δέος. Και εδώ το πολυσύνθετο αντιολυμπιακό κίνημα έχει να αντιμετωπίσει τις δικές του ελλείψεις, όχι τόσο γιατί απέτυχε να σταματήσει την διοργάνωση ή να μεταβάλει την στάση της κοινωνίας. Ακόμα και όσοι φώναζαν για «να πεθάνουν οι ολυμπιακοί αγώνες στον τόπο που γεννήθηκαν» σίγουρα γνώριζαν ότι πρόκειται απλά και μόνο για μια δυναμική ρητορική εκτός πραγματικότητας. Όσοι θεωρούν ότι απέτυχαν να μεταβάλουν την στάση της κοινωνίας, δε θα πρέπει να δικαιολογηθούν ότι είχαν με ανύπαρκτα μέσα να αντιμετωπίσουν μια πολιτικο-επικοινωνιακή εκστρατεία δισεκατομμυρίων. Καλό θα είναι να σταθούνε -όπως όλοι μας πρέπει- και να δούνε τον δυναμισμό, την ένταση των ενεργειών ενάντια στην ολυμπιάδα και τη γενικότερη κοινωνική απεύθυνση που κατάφεραν να έχουν. Για κάποιους το παιχνίδι χάθηκε από πολύ νωρίς, ενώ για κάποιους άλλους, που άργησαν να κινητοποιηθούν, δεν πρόλαβε καν να χαθεί. Οι ολυμπιακοί αγώνες εμφανίστηκαν από το αντιολυμπιακό κίνημα σαν το άρχοντα των δακτυλιδιών, που πρεσβεύει το παγκοσμιοποιημένο, αμερικανικό απόλυτο κακό, και για την αντιμετώπιση του κινήθηκαν τουλάχιστον, έστω και άδοξα, όλες οι φυλές της πολιτικής μέσης γης: Αναρχικοί –Αντιεξουσιαστές, Αριστεριστές, Οικολόγοι εργαζόμενοι, μετανάστες. Ολοι στο μέτρο του δυνατού που τους αναλογεί με απούσα για μια ακόμα φορά την κοινοβουλευτική αριστέρα, που συνεχίζει με συνέπεια την αδυναμία της να διαχειριστεί τα πολιτικά και κοινωνικά γεγονότα της εποχής.

Το πραγματικό Βατερλό, όμως, το υπέστη η ίδια κοινωνία, που μετά τη λήξη της φιέστας και την υποστολή των σημαιών θα έρθει να πληρώσει το κόστος της δικής της αμετοχικής δημοκρατίας. Το χειρότερο, όμως, δεν ήταν ότι δεν ήξερε, γιατί ακόμα και αυτοί που φώναζαν ρυθμικά το όνομα του «μεγάλου απόντα» στα διακόσα μέτρα δεν είχαν καμία αμφιβολία περί της ενοχής του. Το πιο επικίνδυνο είναι ότι το δέχτηκαν σαν αναπόφευκτο γεγονός (αφού δεν μπορείς να το αποφύγεις απόλαυσε το). Η μεγάλη μεταολυμπιακή πρόκληση για την κοινωνία αλλά και το αντισυστημικό κίνημα δεν είναι να αποτιμήσουν μόνο τις αδυναμίες τους, αλλά να ξαναορθώσουν την αντίσταση τους στη νέα πραγματικότητα που καταφθάνει.

Αργύρης Αργυριάδης

φάκελος /

Η ιστορία της Earth First
και του αντιεξουσιαστικού-οικολογικού κινήματος στις ΗΠΑ
Ριζοσπαστικός Οικοακτιβισμός

Ερωτήσεις & απαντήσεις για την Earth First! Το κίνημα, την Αμερική και όχι μόνο!

Earth First!

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Κατά τη διάρκεια του Αντιεξουσιαστικού φεστιβάλ της Α.Κ. στην Αθήνα, είχαμε τη μοναδική ευκαιρία να ενημερωθούμε για τον οικολογικό ακτιβισμό, το αντιεξουσιαστικό κίνημα στην Αμερική, αλλά και την Earth first από πρώτο χέρι.

Ποια είναι η σημερινή κατάσταση, αναφορικά με την καταστολή σαν επακόλουθο της 11ης Σεπτεμβρίου;

Αναμφίβολα η καταστολή έχει αυξηθεί αισθητά αυτήν την εποχή, όπως και αυτοί που την υποστηρίζουν. Παρόλα αυτά πιστεύω, πως υπάρχει μια πολύ σημαντική νέα διάσταση σε αυτήν την καταστολή. Παρόλο που οι έγχρωμοι και άνθρωποι της εργατικής τάξης ήταν ανέκαθεν τα άμεσα θύματα της καταστολής στις ΗΠΑ, τώρα υπάρχει περισσότερη καταστολή ενάντια στον λευκό πληθυσμό που δε συμφωνεί με την πολιτική του Bush. Αυτό είναι αρκετά ενδιαφέρον, αν αναλογισθούμε ότι παραδοσιακά οι λευκοί «αριστεροί» αντιμετωπίζονταν με περισσότερη ανοχή και αυτό τώρα αλλάζει. Ελπίζω πως οι αριστεροί θα γίνουν ακόμα πιο ανοιχτοί στις ιδέες της αλληλεγγύης και της αντίδρασης ενάντια στο σύστημα καθεαυτό, παρά ενάντια συγκεκριμένους πολιτικούς ή πολιτικές. Επίσης, αν και μιλάω για αυξημένη καταστολή στις ΗΠΑ, είναι πολύ σημαντικό για τους Αμερικάνους να καταλάβουν, ότι αυτή η καταστολή που βιώνουν, δεν είναι τίποτα σε σχέση με την καταστολή που επιβάλλεται σε άλλα μέρη του κόσμου. Απλά αυτή η κατανόηση είναι θέμα ουσίας μιας και η Αμερικανική κυβέρνηση δαπανεί πολύ χρόνο προσπαθώντας να πείσει τους κατοίκους της και τον υπόλοιπο κόσμο ότι οι ΗΠΑ είναι η μεγαλύτερη και πιο ελεύθερη δημοκρατία στην ιστορία και αυτό δεν είναι παρά ένα κάκιστο αστείο.

Που οφείλεται η άνοδος του «πρωτογονισμού» στις ΗΠΑ?

Πιστεύω πως αυτή η άνοδος οφείλεται στο γεγονός ότι οι Αμερικανοί ζουν στην πιο τεχνολογικά ανεπτυγμένη και μιλιταριστική χώρα. Ο ολοκληρωτισμός του συστήματος ωθεί μερικούς αντιεξουσιαστές να θεωρούν απέλπιδα την όποια εναντίωση στην δύναμη του κράτους διατηρώντας τις υπάρχουσες τεχνολογικές υποδομές. Αν και η οικοαναρχική κριτική στον σημερινό πολιτισμό είναι πολύ σημαντική, θα πρέπει να αποφασίσει κανείς προς τα που θα συνεχίσει.

Πολλοί πρωτογονιστές θεωρούν ότι είναι καλύτερο να απορριφθεί εντελώς η βιομηχανική κοινωνία και να προσπαθήσουμε να μάθουμε να ζούμε από την αρχή σε αρμονία με την φύση. Η άποψη αυτή εμφανίζεται από την εκ προοιμίου πεποίθησή τους ότι όλα θα καταρρεύσουν. Άλλοι, όπως οι κοινωνικοί οικοναρχικοί, πιστεύουν ότι καλύτερο είναι να χρησιμοποιηθούν οι κριτικές στον πολιτισμό και τις επιπτώσεις του, με στόχευση ενάντια στο κράτος και τις πολυεθνικές.

Πιστεύετε ότι ο G.W.Bush θα επανεκλεγεί στις επερχόμενες εκλογές?

Εάν ήμουν τζογαδόρος θα στοιχημάτιζα μεγάλα χρηματικά ποσά, θεωρώντας βέβαιο ότι θα επανεκλεγεί. Όμως δεν μπορούμε να μιλάμε για επανεκλογή του Bush, μιας και δεν εκλεχτεί εξαρχής, με τους ρεπουμπλικάνους στην πραγματικότητα να έχουν κλέψει την εκογή του. Παρόλα αυτά οι εκλογές στην Αμερική είναι τόσο «βρώμικές», που στην ουσία η λέξη «εκλογές» δεν αντικατοπτρίζουν την πραγματικότητα. «Ανάθεση» προέδρου από τον επιχειρηματικό κόσμο περιγράφει περισσότερο την αλήθεια. Για τον λόγο αυτό και θεωρώ ότι ο Bush θα παραμείνει στην θέση του. Επίσης, η κυβέρνηση Bush είναι πολύ καλή, είτε κατασκευάζοντας γεγονότα, ειδήσεις, και επιθέσεις, τα οποία αυξάνουν τον πατριωτισμό ή τους κάνει τουλάχιστον να στραφούν θετικά προς αυτήν. Σε αυτήν την περίπτωση προβλέπω ότι μπορεί να συμβεί ένα από τα παράκάτω 3 πράγματα τον προσεχή Οκτώβρη λίγο πριν τις εκλογές: **1.** Η ηρωική σύλληψη του Osama Bin Laden μέσα από μια σπηλιά. **2.** Οι ΗΠΑ να κηρύξουν τον πόλεμο σε μια άλλη χώρα, π.χ. στην Συρία ή την Βόρεια Κορέα.**3.** Ένα ακόμα μεγάλο τρομοκρατικό χτύπημα εντός των ΗΠΑ.

Εάν συμβεί κάτι από τα παραπάνω, το Αμερικανικό κοινό θα κατακλυσθεί από πατριωτικά μηνύματα από τα ΜΜΕ, που θα οδηγήσουν σίγουρα τον Bush σε μια ακόμα προεδρική «ανάθεση» με πρόσχημα την ασφάλεια.

ΠΟΡΕΙΑ ΤΟΥΣ

Η Earth First! (EF) ξεκίνησε τη δράση της στις αρχές της δεκαετίας του ' 90, ανταποκρινόμενη στην παγκόσμια οικολογική κρίση και ενάντια στη ρεφορμιστική τάση των υπαρχόντων οικολογικών οργανώσεων στις ΗΠΑ. Η Earth First! Χρησιμοποίησε δύο βασικές τεχνικές:
1. Κοινωνική δράση, όπως καταλήψεις δένδρων, διαδηλώσεις, κλείσιμο δρόμων κλπ.
2. Σαμποτάζ και δολιοφθορές, γνωστές επίσης ως monkey-wrenching, όρος που «ανακτήθηκε» από το βιβλίο του Edward Abbey "The Monkey-wrench Gang", που μετέπειτα έγινε και η βίβλος της Earth First!.
Με την πάροδο του χρόνου η Earth First! αναπτύχθηκε σε όλες σχεδόν τις πολιτείες των ΗΠΑ με αρκετή επιτυχία, καθώς και σε άλλες χώρες. Κάθε χρόνο αναφέρονται εκατοντάδες δημόσιες παρεμβάσεις, τις οποίες την ευθύνη αναλαμβάνει η Earth First!, ενώ τα σαμποτάζ και οι δολιοφθορές αντιστοιχούν σε εκατομμύρια δολάρια κόστος.

Η Earth First! ξεκίνησε απλά σαν μια αποκεντρωμένη οργανωτικά ομάδα, αλλά στη συνέχεια μετεξελίχθηκε σε κίνημα, στο οποίο κυριάρχησαν διάφοροι χαρισματικοί ηγέτες και πιο συγκεκριμένα ο εκδότης του περιοδικού της Earth First! και του εγχειριδίου για οικοσαμποτάζ με την ονομασία «Οικοαμυντική», Dave Foreman. Η Earth First! αντιμετώπισε την πρώτη της κρίση, όταν ο Foreman και 4 άλλα μέλη της συνελήφθησαν εξαιτίας μιας σκευωρίας, που αφορούσε την καταστροφή εγκαταστάσεων παροχής ηλεκτρική ενέργειας. Η κατάσταση έγινε ακόμα πιο προβληματική, όταν ο Foreman με δημόσιες δηλώσεις του παρουσίασε την EF σαν μια ρατσιστική και δογματική ομάδα ανίδεων ατόμων. Κατά συνέπεια, η EF κέρδισε την φήμη σαν οι «αγροίκοι της φύσης», κάτι που εν μέρει ήταν αληθινό για κάποια τμήματα του κινήματος. Με την αποχώρηση των «αγροίκων» το κίνημα έλαβε νέες επιρροές με την εισροή οικο-αναρχικών, συνδικαλιστών και ακτιβιστών για κοινωνική δικαιοσύνη, που παράλληλα ενδιαφέρονταν και για το περιβάλλον. Στα τέλη της δεκαετίας του ' 90 μέλη της EF συμμετείχαν σε διάφορες αντικαπιταλιστικές και αντιπαγκοσμιοποιητικές εκδηλώσεις με αποκορύφωση τις διαδηλώσεις στο Seattle ενάντια στον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου.

Σήμερα η EF είναι περισσότερο ένα δίκτυο & φιλοσοφία παρά κίνημα. Όμως οι ακτιβιστές συνεχίζουν να δρουν με τον ίδιο τρόπο, μπλοκάροντας δρόμους που οδηγούν σε περιοχές με ιδιαίτερη φυσική σπουδαιότητα, να καταλαμβάνουν δέντρα και να παραμένουν πάνω σε αυτά για μεγάλα χρονικά διαστήματα αποτρέποντας την κοπή τους, ενώ το σαμποτάζ και οι δολιοφθορές διενεργούνται από ομάδες όπως το Earth Liberation Front.

Α.Α.

φάκελος / Μετά 2004

"Μικρές" στιγμές του δικού μας πολιτισμού

«Η οργανωμένη εναντίωση-αντίσταση στους ολυμπιακούς αγώνες είναι ένα γεγονός, που αφορά όχι μόνο εμάς, αλλά όλο το αντιεξουσιαστικό & αντικαπιταλιστικό κίνημα, σε όλες του τις αποχρώσεις κι εκδοχές. Μπροστά σε αυτήν την πρόκληση σας καλούμε… ώστε από κοινού να κάνουμε αισθητή την παρουσία μας με το δικό μας παγκοσμιοποιημένο τετράπτυχο: αντίσταση - αλληλεγγύη – αξιοπρέπεια - κοινωνική απελευθέρωση. Με λίγα λόγια, το δικό μας πολιτισμό...».

Το παραπάνω απόσπασμα από το κάλεσμα της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης συμπυκνώνει το σκοπό του φεστιβάλ: την ανάδειξη αντισυστημικού λόγου και αξιών σε μια χρονική στιγμή που κράτος & κεφάλαιο προπαγάνδιζαν τη «νέα Μεγάλη Ιδέα». Η ολυμπιάδα δε θα μπορούσε να αφήσει ανεπηρέαστο το χαρακτήρα του αντιεξουσιαστικού φεστιβάλ. Γι' αυτό, εκτός από τη συζήτηση και προβληματισμό σε σχετικές θεματικές, το φεστιβάλ απέβλεπε και στο να σπάσει η ιδιότυπη σιωπή που είχε επιβάλλει η εξουσία εν όψει αυτής της φιέστας. Το φεστιβάλ περιελάμβανε ποικιλία θεματικών και εκδηλώσεων:

Οικοακτιβισμός

Στην Ελλάδα, η έκταση του οικο-αναρχισμού και του οικο-ακτιβισμού δεν έχει καμία σχέση με το εξωτερικό, ιδιαίτερα με τις ΗΠΑ. Η συζήτηση με μέλος της Earth First γύρω από την παρούσα κατάσταση του κινήματος στις ΗΠΑ, τον οικο-αναρχισμό κ.α., ήταν αρκετά διαφωτιστική.

Ολυμπιακοί Αγώνες

Βαρύνουσα θέση είχε η επόμενη θεματική, οι ολυμπιακοί αγώνες σε ένα πλαίσιο παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού. Συνοψίζοντας όσα συζητήθηκαν, το περιεχόμενο ήταν όλα όσα δεν άφηνε να ακουστούν η προπαγάνδα του ATHENS 2004, από το εργασιακό και το πολιτιστικό μέχρι το κατασταλτικό σκέλος. Κατατοπιστικές και αρκετά ενδιαφέρουσες ήταν οι εισηγήσεις του δημοσιογράφου Φίλιππα Συρίγου και του Πάνου Τότσικα από την Καμπάνια Αντι2004.

Θρησκευτικός φονταμενταλισμός

Ο πολιτικός κι ο θρησκευτικός φονταμενταλισμός ήταν η κύρια θεματική, που άνοιξε μια συζήτηση γύρω από την προέλευση, τις καταβολές και τη σχετική δράση που αναπτύσσεται, καθώς και το πώς επηρεάζει τα κοινωνικά κινήματα. Η συζήτηση επικεντρώθηκε κυρίως στην ταύτιση του θρησκευτικού φονταμενταλισμού με τον αραβικό κόσμο, κάτι το οποίο δεν μπορεί να ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα, τόνισαν οι ομιλητές. Έγινε ειδική αναφορά στα κινήματα που αναπτύχθηκαν στον αραβικό κόσμο και δεν ήταν θρησκευτικά φονταμενταλιστικά, όπως θέλουν να παρουσιάζουν κάποιοι «ειδικοί», αλλά κινήματα αντίστασης στην παγκόσμια και ντόπια εξουσία.

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ
ΦΕΣΤΙΒΑΛ
24
ΕΩΣ
27
06
2004
ΓΕΩΠΟΝΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

«Λευκά Κελιά»

Τρεις μήνες μετά την πορεία στη Λάρισα και τις εκδηλώσεις πανελλαδικά, το θέμα των Λευκών Κελιών (και των φυλακών εν γένει) ήταν η πρώτη θεματική. Βασική διαπίστωση ήταν η στρατηγική από πλευράς κράτους σταδιακής παγίωσης σκληρότερων μέτρων στο σωφρονιστικό σύστημα. Η επόμενη θεματική ήταν το θέμα της καταστολής στα νέα του πλαίσια (νέος τρομονόμος, ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης). Η συζήτηση για τη σκλήρυνση της στάσης του κράτους έναντι του «εσωτερικού εχθρού» ολοκληρώθηκε με το ζήτημα του ποια θα πρέπει να είναι η συντονισμένη απάντηση του κινήματος.

Ζαπατίστας

Σταθερό σημείο αναφοράς του σύγχρονου αντικαπιταλιστικού λόγου είναι το ζαπατιστικό κίνημα. Οι ζαπατίστας ήταν η τελευταία θεματική που συζητήθηκε, εκτεινόμενη από το ξεκίνημά τους, την παρούσα κατάσταση, το σχολείο (που πρόσφατως το καλοκαίρι εγκαινιάστηκε) στην Τσιάπας, και ιδίως το γεγονός ότι αποτελούν πηγή έμπνευσης κι αναφοράς για το αντιπαγκοσμιοποιητικό κίνημα. Παράλληλα, έλαβε μέρος «επιτόπου» (στους μίζερους μονόχρωμους τοίχους) έκθεση ζωγραφικής, αναδεικνύοντας την underground κουλτούρα του graffiti.

Πολιτιστικές εκδηλώσεις

Κάθε βράδυ και διαφορετικές μουσικές εκδηλώσεις περιλάμβανε το φεστιβάλ. Πανκ, Θανάσης Γκαϋφίλιας , Hip Hop, Trance κ.α. έδιναν διαφορετικό χρώμα στις μουσικές εκδηλώσεις.

Πέραν των εκδηλώσεων, στο χώρο του φεστιβάλ λειτουργούσε κουζίνα με γεύσεις και ποικιλίες από αραβική κουζίνα , έκθεση φωτογραφικού υλικού κινηματικών και λοιπών δραστηριοτήτων, στην οποία έκθεση συμμετείχαν πολλές οργανώσεις διαφορετικού προσανατολισμού, με έντυπο (αρχειακό και σύγχρονο) και φωτογραφικό υλικό. Παράλληλα, στο χώρο των συναυλιών έγιναν προβολές σε video wall από ανεξάρτητες ομάδες βίντεο όπως Netrina και BabylonMedia.

ΚΑΤΑΛΗΞΗ

Το σύνολο της διοργάνωσης, εκτός από το περιεχόμενο και το χαρακτήρα της, έχει μεγάλη σημασία κι ως εγχείρημα καθαυτό: ένα αντιεξουσιαστικό φεστιβάλ αποτελεί γεγονός, κι ιδιαίτερα στο πλαίσιο στο οποίο έγινε, ανοίγοντας δρόμο για παραπέρα κινητοποιήσεις του αντιεξουσιαστικού χώρου με μακροπρόθεσμους στόχους αντίστασης στη σύγχρονη βαρβαρότητα και τον νέο Μεσαίωνα των αφεντικών. Οι δρόμοι είναι δικοί μας…και «δεν υπάρχουν αδιάβατοι δρόμοι, οι δρόμοι γίνονται περπατώντας...» είναι το σύνθημα που πρέπει να εφαρμόσουμε στη πράξη καθημερινά.

Ντόπα, εμπορευματοποίηση και θεάματα

Η ντόπα, η εμπορευματοποίηση, το θέαμα των τελετών έναρξης και λήξης ήταν αυτά που κυριάρχησαν στους Ολυμπιακούς Αγώνες της Αθήνας, όπως άλλωστε λέει και ο δημοσιογράφος Φίλιππος Συρίγος. Σας παραθέτουμε κάποια αποσπάσματα από την συνέντευξη που παραχώρησε πριν από τους Ολυμπιακούς Αγώνες στην ανεξάρτητη ομάδα βίντεο BabylonMedia. Το βίντεο κυκλοφορεί με τον τίτλο "AntiOlympics 2004", ως ανεξάρτητη παραγωγή σε DVD και VHS.

Ποια σχέση μπορούν να έχουν οι Ολυμπιακοί Αγώνες με τον κλασικό αθλητισμό;

Φ. Σ.

Στα πλαίσια των Ολυμπιακών Αγώνων, ο αθλητισμός είναι η επίφαση, είναι το άλλοθι, είναι η βιτρίνα που προσελκύει τον κόσμο. Στην ουσία οι αγώνες είναι ένα οικονομικό γεγονός, ένα εμπορικό, επιχειρηματικό γεγονός. Είπαμε ότι στο σύνολό τους αποτελούν ένα προϊόν. Άλλωστε περίπου έτσι έχει το θάρρος να το περιγράφει η ΔΟΕ στα συμβόλαια που υπογράφει με τις πόλεις οι οποίες αναλαμβάνουν να διοργανώσουν κάθε 4 χρόνια τους αγώνες. Τα κυρίαρχα πράγματα που θα δούμε σ' αυτούς τους Ολυμπιακούς είναι: η εμπορευματοποίηση και η ντόπα. Αυτά τα δύο δηλαδή που είπαμε εμείς ότι θα προσπαθήσουμε να μειώσουμε, να καταπολεμήσουμε… Αυτό το πράγμα δεν μπορεί να γίνει καθώς είμαστε δεσμευμένοι από τα συμβόλαια που έχουμε υπογράψει. Αντιθέτως, μάλιστα, όσον αφορά το σκέλος της εμπορευματοποίησης, έχει καταβληθεί ιδιαίτερη προσπάθεια προκειμένου οι χορηγοί να είναι όσο γίνεται περισσότεροι, έτσι ώστε και τα έσοδα να είναι ανάλογα από αυτούς. Οι αγώνες, από αυτή την άποψη, έχουν καταντήσει ένας φαύλος κύκλος. Εξυπηρετούνται συμφέροντα, εξυπηρετούνται σκοπιμότητες. Και επαναλαμβάνω: Το αθλητικό μέρος λειτουργεί ως ένα άλλοθι, ως μια βιτρίνα, ως μια επίφαση και τίποτε άλλο.

Τι θα κληρονομήσει η Ελλάδα από τους Ολυμπιακούς Αγώνες;

Φ. Σ.

Οι Ολυμπιακοί Αγώνες προπαγανδίστηκαν στην Ελληνική κοινωνία στη βάση μιας μπλόφας. Είπανε πολλά και διάφορα από τα οποία σχεδόν τίποτα δεν μπορούσε να ισχύει. Είπαν καταρχήν, ότι δια των Ολυμπιακών Αγώνων θα άλλαζε η ελληνική κοινωνία, η Αττική και η πρωτεύουσα (μάλλον καλύτερα η Αθήνα). Ότι δηλαδή οι αγώνες θα κληροδοτούσαν μια προίκα στην Αθήνα, χάρη στην οποία η Αθήνα θα γινόταν μια διαφορετική πόλη. Αυτό ήταν ένα πολύ, μα πάρα πολύ μεγάλο ψέμα, καθώς αποδείχτηκε ότι δεν υπήρχαν τα λεφτά και ο χρόνος για να πραγματοποιηθούν αυτά τα δήθεν μεγαλεπήβολα σχέδια. Έτσι, περιορίστηκαν σε αθλητικές εγκαταστάσεις, ως επί το πλείστον άχρηστες για μελλοντικά, για τη συντήρηση των οποίων και τη λειτουργία τους θα πρέπει ο Έλληνας φορολογούμενος να συνεισφέρει πολύ σημαντικά ποσά μετά τους αγώνες. Εκτός εάν, όπως φαίνεται, δια μέσου της εταιρίας των Ολυμπιακών ακινήτων, ξεπουληθούν αυτές οι εγκαταστάσεις στο ιδιωτικό κεφάλαιο, με δικαίωμα αλλαγής χρήσης και σε τιμές εξευτελιστικές . Άλλη λύση δε διαφαίνεται, τουλάχιστον σύμφωνα με την ισχύουσα λογική, οπότε όλη η ιστορία καταλήγει σε μια φάρσα - απάτη.

Ποια ήταν η πολιτική που ακολουθήθηκε απέναντι σε αυτούς που ήταν κατά της διοργάνωσης των Ολυμπιακών Αγώνων;

Φ. Σ.

Εδώ βιώσαμε από το 1996 και μετά έναν ιδιότυπο φασισμό στο θέμα της προπαγάνδισης των αγώνων. Δηλαδή πώς η αντίθετη άποψη θα μπορούσε να νικήσει την κρατούσα… Δεν είχε καμία ευκαιρία. Το 1997 έγινε μια και μοναδική συζήτηση στον ΑΝΤ1 κατά λάθος από τον Γ. Πρετεντέρη. Και με το κατά λάθος ξέρω πάρα πολύ καλά τι λέω, άλλος ήταν ο στόχος. Έκτοτε έπεσε άκρα του τάφου σιωπή. Υπήρξε συνομωσία σιωπής. Μάλιστα η Γιάννα (ίσως καλύτερα η πρόεδρος της ΕΟΕ Αθήνα 2004…) είχε βγάλει χαρτί, είχε βγάλει απόφαση την οποία δημοσίευσε στην «Ελευθεροτυπία» τότε, όπου ανακοινώνονταν σε όλους τους παράγοντες ακόμα και στους μη ολυμπιακούς και τους έλεγε απλά: Να μη δίνετε ευκαιρία στην αντίθετη άποψη.

Σε. Μ., Κ. Φ.

φάκελος / Μετά 2004

Η “εθνική υπερηφάνεια” όπλισε το χέρι του δολοφόνου

Κυβέρνηση, ΜΜΕ και μεγαλοπαράγοντες είναι οι ηθικοί αυτουργοί του εγκλήματος

Τα δυσάρεστα γεγονότα του Σαββάτου 4/9, με το πογκρόμ εις βάρος μεταναστών (κυρίως Αλβανών αλλά όχι μόνο) και με τραγική κατάληξη τη δολοφονία του 20χρονου Αλβανού Γράμμο Μπαλούσι από τον ελληνοαμερικάνο Παναγιώτη Κλάδη στη Ζάκυνθο, επανέφεραν στην επικαιρότητα το ζήτημα του ρατσισμού και της πολιτικής διάστασης του αθλητισμού. Επανέφερε, ωστόσο, και πολλούς μύθους που αναπαράγονται από την κυρίαρχη ιδεολογία.

01

Μύθος πρώτος: ο εθνικισμός ως αυθύπαρκτο φαινόμενο

Ο εθνικισμός δεν είναι ένα φαινόμενο που υπάρχει και εμφανίζεται από μόνο του, ούτε «βρίσκεται στην ιδιοσυγκρασία του Έλληνα». Είναι ένα χρήσιμο εργαλείο, που καλλιεργείται και αναπτύσσεται από τους κρατούντες, όποτε τους χρειάζεται για τη δημιουργία συναίνεσης ενόψει βαρυσήμαντων ζητημάτων (στη συγκεκριμένη περίπτωση βλέπε Ολυμπιάδα). Και αυτό συνέβη και σ' αυτή την περίπτωση. Αφορμή για την έναρξη της «εθνικής καμπάνιας» αποτέλεσε η νίκη της ελληνικής ποδοσφαιρικής ομάδας στο Euro και η ακολουθούμενη μεθοδική πολιτική χρησιμοποίησή της. Χρησιμοποίηση, που φυσικά, δεν έχει να κάνει με τα διαγγέλματα της Ν. Μπακογιάννη και του Χριστόδουλου στο Καλλιμάρμαρο, αλλά με έναν ολόκληρο μηχανισμό πολιτικών – ΜΜΕ – μεγαλοπαραγόντων, που κινητοποιήθηκε τις επόμενες μέρες (για την ακρίβεια μήνες) για να αναθερμάνει την «ελληνική ψυχή». Η πολιτική στόχευση όλων αυτών ήταν η δημιουργία συναίνεσης και η απώθηση κάθε αμφισβήτησης ενόψει της «μεγάλης ιδέας» της Ολυμπιάδας. Όσον αφορά τα επεισόδια με τη λήξη του ποδοσφαιρικού αγώνα Αλβανίας – Ελλάδας, δεν ήταν δύσκολο να βρεθεί πρόσφορο έδαφος στην, για περισσότερο από δέκα χρόνια, αναπαραγωγή του «Αλβανός = εγκληματίας».

02

Μύθος δεύτερος η «αντιρατσιστική κυβέρνηση»

Από 'κει και πέρα τα πράγματα πήραν το δρόμο τους. Η κυβέρνηση έσπευσε να καταδικάσει τα γεγονότα με ανακοίνωση, που μεταξύ άλλων ανέφερε: «Οι πράξεις βίας είναι ξένες προς το πνεύμα του αθλητισμού, πνεύμα γιορτής και συναδέλφωσης ανθρώπων και λαών, το οποίο, άλλωστε, μόλις πρόσφατα τιμήσαμε έμπρακτα με την τέλεση των Ολυμπιακών Αγώνων στην Ελλάδα». Στην πραγματικότητα είναι φανερό ότι συνέβη το ακριβώς αντίθετο. Η ιδεολογία του «πνεύματος του αθλητισμού» -όπως αυτοί το εννοούν και το είδαμε μετά το Euro και της «μεγάλης ιδέας» της Ολυμπιάδας- ήταν αυτή που όπλισε το χέρι του δολοφόνου. Η πραγματικότητα αυτή αποτυπώθηκε στη «ναι μεν αλλά» ανακοίνωση του ΠΑΣΟΚ για «μια Ελλάδα που μπορεί πλέον να κερδίζει τις πιο μεγάλες μάχες» αλλά απ' την άλλη «οφείλει ταυτόχρονα να καταδικάζει και να απομονώνει τέτοια απαράδεκτα φαινόμενα».

03

Μύθος τρίτος: οι θερμοκέφαλοι και οι ακροδεξιοί

Το σκηνικό γνωστό: Η ευθύνη έπεσε στους «θερμοκέφαλους οπαδούς» και στα «ακροδεξιά στοιχεία», όλοι αποποιήθηκαν τις ευθύνες τους και η υπόθεση κλείνει εκεί. Το γιατί οι θερμοκέφαλοι εμφανίστηκαν «ξαφνικά», μέσα απ' τους φιλήσυχους νοικοκυραίους, το πώς οι περιθωριακοί ακροδεξιοί βρήκαν ξαφνικά «κοινό» για τις ιδέες τους, δε φάνηκε να προβληματίζει κανέναν. Ας μην έχουμε αυταπάτες. Θα ήταν εύκολο, και βολικό ακόμη, να ρίξουμε την ευθύνη στους 10-20 παρακρατικούς χρυσαυγίτες που ανακατεύτηκαν στα επεισόδια ή στον Βορίδη που έδινε μαθήματα εθνικοφροσύνης στα κανάλια. Είναι ωστόσο ξεκάθαρο και τραγικό συνάμα, το γεγονός ότι η πλειοψηφία όσων βγήκαν στους δρόμους δεν ήταν ούτε οργανωμένοι ακροδεξιοί, ούτε ιδεολογικοί οπαδοί του Μεταξά. Οι τηλεεθνικιστές και τα λοιπά συμπαθή ζώα παραμένουν στο περιθώριο των εξελίξεων και δεν είναι σε θέση να προσεταιριστούν σημαντικό κομμάτι αυτού του κόσμου, διότι το φαινόμενο (όπως εξηγήθηκε παραπάνω) δεν εκπορεύεται από αυτούς και τους ξεπερνάει κατά πολύ.

04

Μύθος τέταρτος: η αστυνομία ήταν ανίκανη και ανέτοιμη

Όποιος παρακολούθησε έστω και απ' την τηλεόραση τα επεισόδια μπορούσε ξεκάθαρα να δει τις δυνάμεις των ΜΑΤ στην Ομόνοια να κυνηγούν τους Αλβανούς, που πήγαν να συγκεντρωθούν για να πανηγυρίσουν τη νίκη, ή τις συντονισμένες επιθέσεις αστυνομίας - χρυσαυγιτών. Στη Θεσσαλονίκη οι επιθέσεις σε αυτοκίνητα με μετανάστες γίνονταν όχι μόνο με την ανοχή, αλλά κυριολεκτικά μπροστά στα μάτια της αστυνομίας.Η αστυνομία δεν ήταν ανίκανη. Λειτούργησε με τη λογική ότι οι εξαγριωμένοι ελληναράδες έχουν το δίκιο με το μέρος τους.

Ηθικοί αυτουργοί της τραγωδίας είναι όλοι αυτοί που έντεχνα εδώ και μήνες ντοπάρουν το λαό με αισθήματα εθνικής υπερηφάνειας, εθνικών επιτυχιών ή ακόμα και εθνικής ανωτερότητας. Όλοι αυτοί που μετέτρεψαν με ευκολία μια αθλητική ή ακόμα και καλλιτεχνική επιτυχία σε εθνικό παραλήρημα. Θα βρεθεί ποτέ άραγε ένα δικαστήριο για να τους δικάσει;

Γιώργος Αθανασιάδης

Αυτόνομοι χώροι πέρα από το ΕΚΦ

Beyond ESF

Ένα αντιεξουσιαστικό τετραήμερο στην καρδιά του Λονδίνου

Ιστορικό

Το BEYOND ESF αποτελεί τον καρπό διεργασιών που ξεκίνησαν πριν ένα χρόνο περίπου, όταν το τοπικό Κοινωνικό Φόρουμ του Λονδίνου (ΚΦΛ) έκανε ένα πρωτόγνωρο άνοιγμα και κάλεσε την αντιεξουσιαστική συλλογικότητα των WOMBLES να συμμετάσχει στην πρώτη εκδήλωση του. Βασικά αυτή η στάση έδειχνε την προσπάθεια αριστεριστών και ακαδημαϊκών να ξεπεράσουν τα ιεραρχικά χαρακτηριστικά της οργάνωσης και δράσης τους. Αντανακλούσε ακόμα το γεγονός πως ένα μικρό κομμάτι του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ (ΕΚΦ) βρίσκεται σε μια διαδικασία ριζοσπαστικοποίησης.

Αν και οι εμπειρίες των WOMBLES με τα κοινωνικά Φόρουμ της Γένοβας και της Ελλάδας (ελέω Θεσσαλονίκης) τους είχαν κάνει πολύ σκεπτικούς απέναντι στα Φόρουμ και τον ρόλο τους γενικά, τελικά δέχτηκαν να αρχίσουν μια χαλαρή επαφή με τους ανθρώπους του ΚΦΛ. Αυτή η επαφή τους εξέπληξε ευχάριστα αφού συνάντησαν ανθρώπους που, αν και προέρχονταν από διαφορετικούς πολιτικούς χώρους, τελικά εξέφραζαν με έντονο πάθος (και πολλές φορές χωρίς να το καταλαβαίνουν) κάποιες αντιεξουσιαστικές θέσεις π.χ. τη μη-ιεραρχική οργάνωση και την ομοφωνία ως τρόπο λήψης των αποφάσεων, την κριτική απέναντι στο συγκεντρωτισμό, τα κόμματα και το Κράτος κ.α. Η επαφή αυτή διακόπηκε για κάμποσο καιρό, ειδικά μετά την ανάμιξη και κυριάρχηση του SWP (ΣΕΚ) στη διαδικασία οργάνωσης του ΕΚΦ που γίνεται στο Λονδίνο και την επακόλουθη μη-ενεργητική φάση που πέρασε το ΚΦΛ. Παρολαυτά, στο τέλος της περασμένης άνοιξης το ΚΦΛ, καθώς και άλλες ομάδες (π.χ. Indymedia) που διαφωνούσαν με την ιεραρχία και τον συγκεντρωτισμό στους κόλπους του ΕΚΦ, ήρθαν ξανά σε επαφή με τους WOMBLES. Έτσι γεννήθηκε η ιδέα των 'Αυτόνομων Χώρων': μιας σειράς αυτοοργανωμένων, αντι-ιεραρχικών εκδηλώσεων κατά τη διάρκεια του ΕΚΦ από διαφορετικές ομάδες σε διαφορετικούς χώρους του Λονδίνου. Στα πλαίσια των 'Αυτόνομων Χώρων' οι WOMBLES δεν θέλησαν ούτε κλειστούν στο ιδεολόγημα τους και να απουσιάσουν από την αλληλεπίδραση με το 'κοινωνικό', εκεί που άλλωστε όλα γεννιούνται και όλα δοκιμάζονται, ούτε όμως να περιορίσουν την κριτική τους μόνο στον εξουσιαστικό χαρακτήρα του ΕΚΦ αφήνοντας ανέγγιχτες άλλες πλευρές του π.χ. την πολιτική προσπάθεια της σοσιαλδημοκρατίας να οδηγήσει τους αγώνες ξανά σε ρεφορμιστικά αιτήματα. Γι' αυτό αποφασίστηκε να διοργανωθεί το BEYOND ESF.

BEYOND ESF

Το BEYOND ESF είναι ένα αντιεξουσιαστικό τετραήμερο κατά τη διάρκεια του ΕΚΦ (13 - 17 Οκτώβρη), που ο βασικός του στόχος είναι το να διαθέσει έναν χώρο δημοσίου λόγου και άμεσων δράσεων για ομάδες και ανθρώπους που ξεπερνούν ή προσπαθούν να ξεπεράσουν τα 'όρια' του Φόρουμ και θέλουν να εκφράσουν ριζοσπαστικότερες θέσεις και δράσεις. Οι γενικές θεματικές συζητήσεων και δράσεων του BEYOND ESF είναι οι εξής:

1. Καταστολή και Κοινωνικός Έλεγχος (κάμερες, επιτήρηση κ.α.)
2. Αυτονομία και Αγώνας (κοινωνικά κέντρα, αυτόνομοι χώροι κ.α)
3. Επισφαλής εργασία (ευέλικτη εργασία, γραφεία ευρέσεως εργασίας κ.α.).
4. Όχι Σύνορα (μετανάστες, ρατσισμός, απελάσεις κ.α.)
5. Ζαπατισμός
6. Συνάντηση των G8 στη Σκωτία το καλοκαίρι του 2005.

Το BEYOND ESF θα αρχίσει το απόγευμα της Τετάρτης 13 Οκτώβρη με τη συνέλευση υποδοχής των Αυτόνομων Χώρων. Την Πέμπτη, Παρασκευή και Σάββατο θα υπάρχει μια ποικιλία εργαστηρίων και παρουσιάσεις από τους σύγχρονους αγώνες στην Ευρώπη. Επίσης θα υπάρχουν συζητήσεις στρατηγικών που στοχεύουν όχι σε ένα 'συνέδριο ημέρας' αλλά στο κτίσιμο δικτύων, πρωτοβουλιών και δράσεων για το μέλλον. Θα υπάρχουν ακόμα χώρος ραδιοφώνου και εναλλακτικών μέσων ενημέρωσης . Το βράδυ θα υπάρχει φαγητό, cinema και ζωντανές μπάντες. Όλες οι εκδηλώσεις θα είναι χωρίς αντίτιμο, όπως και το φαγητό.

Κ.Ι.

*Για περισσότερες πληροφορίες δείτε: **http://www.wombles.org.uk/auto** ή στείλτε e-mail στο wombles@hushmail.com εάν θέλετε να προτείνετε ένα εργαστήριο/σεμινάριο/δράση (ακόμα και αν δεν είναι στα πλαίσια μια θεματικής). Ο χώρος όπου το BEYOND ESF θα λάβει χώρα είναι το Middlesex University, White Hart Lane Campus, Tottenham, στο Βόρειο Λονδίνο. Τέλος, στέγαση θα υπάρχει, αρκεί να απευθυνθείτε στο autospaces@yahoo.co.uk και ενημερώσετε για το πόσα άτομα έρχονται.*

ΑΠΟΣΤΟΛΗ

ΤΡΙΤΗ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΣΤΟ ΒΕΛΙΓΡΑΔΙ

Η τρίτη ευρωπαϊκή συνάντηση του PGA διεξήχθη στις 23 με 29 Ιουλίου στο Βελιγράδι. Το PGA είναι ένα από τα μεγαλύτερα δίκτυα του παγκόσμιου κινήματος αντίστασης κατά της παγκοσμιοποίησης. Ξεκίνησε το 1998, εμπνευσμένο από τους Ζαπατίστας, και διοργανώνει συναντήσεις σε διαφορετικές κάθε φορά χώρες. Στις συναντήσεις του PGA συμμετέχουν διάφορες πολιτικές - κοινωνικές ομάδες και πρωτοβουλίες, με βασικό χαρακτηριστικό τον αντιιεραρχικό τους χαρακτήρα. Συναντιούνται από αναρχικές ομάδες των δυτικών μεγαλουπόλεων μέχρι αγροτικές ενώσεις από την Ινδία και εξεγερμένοι ινδιάνοι από το Μεξικό. Στη συνάντηση στο Βελιγράδι συμμετείχαν περίπου 500-600 άτομα. Οι εκδηλώσεις και οι συζητήσεις πραγματοποιούνταν ταυτόχρονα σε διάφορες αίθουσες του σχολείου, στο οποίο διεξάγονταν το συνέδριο (πρακτικά αδύνατο να παρακολουθήσει κάποιος όλες τις θεματικές, γιατί οποιοσδήποτε επιθυμεί μπορεί να κάνει τη δική του παρουσίαση για κάποιο αντικείμενο). Συμμετείχαν γυναικείες οργανώσεις από τη Σερβία («Γυναίκες στα Μαύρα», «Εργαζόμενες Γυναίκες» κ.α.), συνδικάτα εργαζομένων, ομάδες μητροπολιτικού ακτιβισμού από την Ισπανία, ομάδες υπεράσπισης πολιτικών κρατουμένων από τη Μ. Βρετανία και την Ιρλανδία, η οργάνωση No Borders (παρουσίασε στοιχεία για τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών στα σύνορα της Ε.Ε.), ομάδες από Ελλάδα οι οποίες παρουσίασαν την κατάσταση στην χώρα μας (Ολυμπιάδα, λευκά κελιά, τρομονόμος), ενώ πραγματοποιήθηκαν και αντίστοιχες κινητοποιήσεις. Επίσης έγιναν συζητήσεις για το Ιράκ και το παλαιστινιακό, εργαστήρια (workshops) βιντεοακτιβισμού & εναλλακτικά μέσα ενημέρωσης, κ.ά.

People's Global Action

Παγκοσμιοποιημένη αντίσταση

Από τις κυριότερες κοινές αποφάσεις που ελήφθησαν από ομάδες που συμμετείχαν στη συνάντηση ήταν η συμμετοχή και η στήριξη των κινητοποιήσεων ενάντια στην επικείμενη συνάντηση του G8 στην Σκοτία το ερχόμενο καλοκαίρι.

Από τις κυριότερες κοινές αποφάσεις που πάρθηκαν από ομάδες που συμμετείχαν στη συνάντηση ήταν η συμμετοχή και η στήριξη των κινητοποιήσεων ενάντια στην επικείμενη συνάντηση του G8 στην Σκοτία το ερχόμενο καλοκαίρι, που παρουσίασε η ομάδα Wombles.

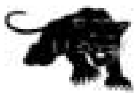
Εκτός από τις εκδηλώσεις και τις συζητήσεις, άτομα που συμμετείχαν στο PGA πήραν μέρος και σε διάφορες κινήσεις άμεσης δράσης, όπως ήταν η απεργία και η πορεία στο κέντρο του Βελιγραδίου των υπαλλήλων της σερβικής ΔΕΗ στις 27 Ιουνίου, όπου οι ακτιβιστές ανταποκρίθηκαν στο σχετικό κάλεσμα της Αναρχοσυνδικαλιστικής Πρωτοβουλίας της Σερβίας (ASI), η απεργία των ανθρακωρύχων στις 29, κι η συμμετοχή σε εκδήλωση υποστήριξης σε πρόσφυγες από το Κόσοβο στις 28/6.

Γενικά, ήταν μια καλή διοργάνωση, και το ότι έγινε στη Σερβία ενθάρρυνε κόσμο από τα Βαλκάνια να διατηρήσει επικοινωνία με συμμετέχοντες από άλλες χώρες και να δραστηριοποιηθεί πιο έντονα. Η επόμενη συνάντηση του PGA έχει προγραμματιστεί να διεξαχθεί στο Νεπάλ.

Ζ. Π

Ο Ασάντι Αστον συναντά τον αναρχισμό στη φυλακή, τον ανιχνεύει στις πρωτόγονες κοινωνίες της Αφρικής και τον αναζητά στον αγώνα για την απελευθέρωση των Μαύρων στις ΗΠΑ

"Πρέπει να φτάσουμε στο στόχο μας και να βρούμε νέους δρόμους"

Black Panther Anarchism

Ο Ασάντι Άστον είναι μέλος του Ιδρύματος Αναρχικών Σπουδών της Νέας Υόρκης, πρώην μέλος του Κόμματος των Μαύρων Πανθήρων και του Μαύρου Απελευθερωτικού Στρατού, ως μέλος του οποίου συνελήφθη και διετέλεσε αιχμάλωτος πολέμου. Συνάντησε τον αναρχισμό ενώ ήταν στη φυλακή. Σε ομιλία του, στο Κολλέγιο Χάντερ της Νέας Υόρκης, εξέτασε τα όρια που έθεταν τα παλαιότερα αναρχικά οράματα και την σύγχρονη σχέση αναρχισμού και Μαύρων, καθώς κι ορισμένες από τις αρχές που είναι απαραίτητες για να θεμελιωθεί ένα νέο επαναστατικό κίνημα. Αποσπάσματα αυτής της ομιλίας δημοσιεύει σήμερα η Βαβυλωνία.

Έμαθα για τον αναρχισμό από επιστολές και βιβλία που μου έστελναν ενώ βρισκόμουν σε διάφορες φυλακές (σ.σ. των ΗΠΑ). Στην αρχή δεν διάβασα όσα μου έστελναν, μου φαινόταν ότι ο Αναρχισμός δεν ήταν παρά κάποιο είδος χάους στο οποίο ο καθένας θα έκανε ό,τι ήθελε, κι έτσι για μεγάλο διάστημα τα αγνόησα. Όμως όταν ήμουν στην απομόνωση και δεν είχα τίποτε άλλο να διαβάσω, τελικά άρχισα την ανάγνωση, παρά τα όσα είχα ακούσει για τον αναρχισμό μέχρι τότε. Έκπληκτος βρήκα αναλύσεις των λαϊκών αγώνων, των πολιτισμών των λαών και των τρόπων λαϊκής οργάνωσης, που μου φαίνονταν πάρα πολύ λογικές και με βοήθησαν να επισημάνω σημαντικές αλήθειες για την ίδια την εμπειρία μου στους Μαύρους Πάνθηρες, οι οποίες δε μου ήταν ξεκάθαρες πριν. Για παράδειγμα, συνειδητοποίησα ότι υπήρχε κάποιο πρόβλημα στην αγάπη μου για ανθρώπους σαν τον Χιούι Νιούτον, τον Μπόμπυ Σηλ και τον Έλντριτζ Κλήβερ, όπως και με το γεγονός ότι τους είχα τοποθετήσει πάνω σε βάθρο. Τι λέει για σένα τον ίδιο το γεγονός ότι επιτρέπεις σε κάποιους να αυτοανακηρύσσονται ηγέτες σου και να παίρνουν όλες τις αποφάσεις για σένα; Ο αναρχισμός με βοήθησε να κατανοήσω ότι ο καθένας, ως πρόσωπο, πρέπει να είναι αποδέκτης σεβασμού και ότι κανείς δεν είναι αρκετά σπουδαίος για να του επιτρέπεις να σκέφτεται για σένα. Ακόμη κι αν είμαι νεότατος, μπορώ να σκεφτώ μόνος. Διαθέτω εγκέφαλο.

Στη φυλακή, λοιπόν, συνειδητοποίησα ότι στήνουμε μόνοι μας παγίδες στον εαυτό μας, προορίζοντάς τον να δημιουργεί προβλήματα και να παράγει σχίσματα. Ήμασταν υποχρεωμένοι να ακολουθούμε προγράμματα χωρίς να σκεφτόμαστε. Το κόμμα των Μαύρων Πανθήρων, όσο σπουδαίο και να ταν, είχε τέτοια προβλήματα. Ο τελευταίος τροχός της αμάξης όφειλε να είναι εργάτης, κι ο κορυφαίος της πυραμίδας θεωρούνταν ο διανοούμενος, αυτός με το μυαλό. Όμως, η φυλακή με δίδαξε ότι ήμουν σε θέση να λαμβάνω μόνος μου αποφάσεις, όπως κι οι άνθρωποι γύρω μου, που καθημερινά χρειάζονταν να αποφασίζουν οι ίδιοι. Αν και εκτιμούσα όσα έπρατταν οι ηγέτες του Κόμματος των Μαύρων Πανθήρων, άρχισα να εξετάζω όλο και πιο προσεκτικά τις δικές μας δυνατότητες και να βαδίζω όλο και πιο γρήγορα προς τον αυτοπροσδιορισμό. Αν και δεν ήταν καθόλου εύκολο στην αρχή, όσο περνούσε ο καιρός τόσο δενόμουν με το αναρχικό μου υλικό και όταν έπιανα στα χέρια μου ένα βιβλίο δεν έλεγα να το αφήσω. Έγραψα σε κείνους που μου είχαν στείλει αυτά τα βιβλία, ζητώντας κι άλλα. Παρ όλα αυτά, τίποτε απ' όσα είχα διαβάσει δεν ασχολούνταν με τους μαύρους ή τους λατίνους. Υπήρχαν κάποιες ευκαιριακές κουβέντες για τη Μεξικάνικη Επανάσταση, αλλά τίποτε σε σχέση με μας, εδώ στις ΗΠΑ. Υπήρχε ιδιαίτερη έμφαση σε κείνους που έγιναν οι πατέρες του Αναρχισμού, το Μπακούνιν, τον Κροπότκιν κ.α., αλλά αυτοί οι Ευρωπαίοι που αγωνίζονταν σε ευρωπαϊκούς αγώνες, δεν μπορούσαν στ' αλήθεια να μ αγγίξουν. Προσπάθησα να καταλάβω πως όλα αυτά θα μπορούσαν να καθρεφτίζονται σε μένα. Ξανάρχιζα να μελετώ πάλι την Μαύρη ιστορία και την Αφρικάνικη Ιστορία , τους αγώνες των εγχρώμων. Βρήκα πολλά παραδείγματα αναρχικών πρακτικών σε μη Ευρωπαϊκές κοινότητες, από τους αρχαιότερους χρόνους μέχρι σήμερα. Ήταν πολύ σημαντικό για μένα: ήθελα να ξέρω ότι δεν ήταν μόνο οι Ευρωπαίοι που μπορούσαν να λειτουργήσουν σε αντιαυταρχικό πλαίσιο αλλά ότι μπορούμε όλοι.

Μου έδωσαν κουράγιο όσα βρήκα στην Αφρική, όχι τόσο στις αρχαίες μορφές οργάνωσης που αποκαλούμε φυλές, όσο στους σύγχρονους αγώνες σε Ζιμπάμπουε, Αγκόλα, Μοζαμβίκη και Γουινέα Μπισσάου. Μπορεί μεν να είχαν οδηγηθεί από οργανώσεις της πρωτοπορίας, αλλά οι απλοί άνθρωποι έχτιζαν ριζοσπαστικές, δημοκρατικές κοινωνίες. Για πρώτη φορά, κάτω από συνθήκες αποικιοκρατίας, οι Αφρικανικοί λαοί δημιουργούσαν αυτό που στην Αγκόλα ονομάστηκε λαϊκή δύναμη (popular power). Κι αυτή η λαϊκή δύναμη έλαβε ιδιαίτερα αντιαυταρχική μορφή: οι άνθρωποι δεν διαχειρίζονταν μόνο τις ζωές τους αλλά τις μετάλλασσαν ενώ πολεμούσαν κατά της ξένης δύναμης που τους καταπίεζε. Ωστόσο, σε όλους αυτούς τους απελευθερωτικούς αγώνες νέες καταπιεστικές δομές επεβλήθησαν μόλις οι λαοί πλησίασαν προς την απελευθέρωσή τους: οι ηγεσίες διακατέχονταν από τις ιδέες της κυβέρνησης, της δημιουργίας στηρικτικού στρατού, του ελέγχου του λαού με την εκδίωξη των καταπιεστών. Όταν η ονομαζόμενη «νίκη» κατορθωνόταν, οι άνθρωποι που χρόνια είχαν παλέψει κατά των καταπιεστών τους αφοπλίζονταν κι αντί για τη λαϊκή δύναμη, κάποιο κόμμα εγκαθίστατο στην κορυφή. Έτσι, δεν υπήρξαν αληθινές Επαναστάσεις κι αληθινή απελευθέρωση διότι πολύ απλά ένας ιθαγενής καταπιεστής αντικατέστησε τον αλλοδαπό καταπιεστή.

Η απελευθέρωση των Μαύρων στις ΗΠΑ

Δεν αρκεί η πίστη μας στη νίκη. Χρειάζεται να έχουμε τις δομές έτοιμες ώστε να μας σπρώχνουν όταν έρθει η ώρα που θα νοιώσουμε πως δεν μπορούμε να κάνουμε άλλο βήμα. Αυτό το σύστημα πρέπει να γκρεμιστεί. Δεν έχουμε δικαίωμα να εγκαταλείψουμε. Πρέπει να φτάσουμε στο στόχο μας και να βρούμε νέους δρόμους.

Να μαι λοιπόν εδώ, στις Ηνωμένες Πολιτείες να αγωνίζομαι για την Απελευθέρωση των Μαύρων και ν' αναρωτιέμαι: πως μπορούμε να αποφύγουμε αυτές τις καταστάσεις; Ο Αναρχισμός μού έδωσε έναν τρόπο να απαντήσω στο ερώτημα, επιμένοντας ότι πρέπει να φτιάχνουμε, καθώς αγωνιζόμαστε σήμερα, αντιαυταρχικές δομές λήψης αποφάσεων και να συνεχίσουμε να πλησιάζουμε τους ανθρώπους, να φέρνουμε όλο και περισσότερους κοντά μας, όχι να περιμένουμε κάποιοι πεφωτισμένοι να παίρνουν τις αποφάσεις για τους υπόλοιπους. Οι ίδιοι οι άνθρωποι πρέπει να δημιουργήσουν τις δομές μέσα από τις οποίες θα ακουστούν οι φωνές τους και θα είναι δικές τους οι αποφάσεις. Καμία άλλη ιδεολογία δε μου το έδωσε αυτό, εκτός από τον αναρχισμό. Η πρακτική απέδειξε ότι οι αναρχικές δομές λήψης αποφάσεων λειτουργούν. […]

Πως μπορούμε να δυναμώσουμε κάθε πράξη ελευθερίας; Είτε πρόκειται για ανθρώπους στη δουλειά μας είτε για τους τύπους που βλέπουμε στη γωνιά του δρόμου, πως μπορούμε να σχεδιάσουμε και να προχωρήσουμε δουλεύοντας μαζί; Χρειάζεται να διδαχθούμε από τους διαφορετικούς αγώνες σε ολόκληρο τον κόσμο, οι οποίοι δεν έχουν βασιστεί σε πρωτοπορίες. Υπάρχουν παραδείγματα στη Βολιβία. Υπάρχουν οι Ζαπατίστας. Υπάρχουν ομάδες στη Σενεγάλη. Πρέπει πραγματικά να κοιτάξουμε τους ανθρώπους που προσπαθούν να ζήσουν κι όχι απαραίτητα να ακολουθήσουν τις πιο προοδευτικές ιδέες. Πρέπει να αφαιρέσουμε ισχύ από το αφηρημένο και να επικεντρωθούμε σε αυτό που συμβαίνει επί τόπου. Πως μπορούμε να φέρουμε τα διάφορα παρακλάδια κοντά; Πως μπορούμε να φέρουμε τους Rastas; Πως μπορούμε να φέρουμε τους ανθρώπους της δυτικής ακτής που ακόμη μάχονται κατά της κυβέρνησης για την κλοπή της γης των ιθαγενών; Πως μπορούμε να ενώσουμε όλους τους ανθρώπους και να δημιουργήσουμε το όραμα μιας Αμερικής που είναι για όλους μας; Ο συγκρουσιακός τρόπος σκέψης και τα ρίσκα του είναι απαραίτητα. Θεωρώ ότι είναι πολύ σημαντικά σήμερα κι ένας από τους λόγους που με οδηγούν να σκέφτομαι ότι ο αναρχισμός έχει τόσες δυνατότητες να μας βοηθήσει να προχωρήσουμε. Δεν μας ζητείται να ακολουθήσουμε δογματικά τους πατέρες της παράδοσης, αλλά να την ανοίξουμε με όποιο τρόπο αυξάνει τη δημοκρατική μας συμμετοχή, την δημιουργικότητα μας και την ευτυχία μας.

[…] όχι μόνο στις δικές μας έγχρωμες κοινότητες αλλά και σε κάθε κοινότητα είναι ανάγκη να σταματήσουμε να εφαρμόζουμε έτοιμα από άλλους (ready made) σχέδια, και να εμπιστευτούμε ότι οι άνθρωποι μπορούν συλλογικά να αποφασίσουν τι ν α κάνουν με τούτο τον κόσμο. Νομίζω ότι έχουμε την ευκαιρία να αφήσουμε στη γωνία αυτό που νομίζαμε ότι μπορεί να αποτελεί μιαν έτοιμη απάντηση και να πολεμήσουμε όλοι μαζί για να εξερευνήσουμε τα οράματά μας για το μέλλον. Μπορούμε και πρέπει να δουλεύουμε σε αυτή την κατεύθυνση ενώ προχωράμε.

"Σε κάθε κοινότητα είναι ανάγκη να σταματήσουμε να εφαρμόζουμε έτοιμα από άλλους σχέδια, και να εμπιστευτούμε ότι οι άνθρωποι μπορούν συλλογικά να αποφασίσουν τι να κάνουν με τούτο τον κόσμο".

Παρότι θέλουμε να αγωνιστούμε, τα πράγματα θα είναι δύσκολα λόγω των προβλημάτων που κληρονομήσαμε από αυτήν την Αυτοκρατορία. […] δεν πρόκειται να ξεπεράσουμε ορισμένες εσωτερικές μας δυναμικές που μας κρατούν διχασμένους, αν δεν είμαστε πρόθυμοι να δώσουμε μερικούς ιδιαίτερα σκληρούς αγώνες. Και γι αυτό λέω ότι δεν υπάρχει απάντηση έτοιμη. Απλώς πρέπει να μπούμε στη διαδικασία.

Οι δικοί μας αγώνες, εδώ, στις ΗΠΑ, επηρεάζουν όλους τους ανθρώπους, σε όποιο σημείο της γης κι αν βρίσκονται. Είναι βασικός ο ρόλος των τελευταίων, αυτών που βρίσκονται στη βάση και ο τρόπος που θα συνδεθούμε μαζί τους θα αποδειχθεί ιδιαίτερα σημαντικός. Αρκετοί από μας είναι προνομιούχοι και μπορούν να αποφύγουν κάποιες από τις μεγαλύτερες προκλήσεις και θα πρέπει να εγκαταλείψουμε κάποια από αυτά τα προνόμια για να χτίσουμε το νέο κίνημα. Οι δυνατότητες υπάρχουν. Μπορούμε ακόμη να νικήσουμε και να επανακαθορίσουμε το νόημα της λέξεως «νίκη» αλλά και την ευκαιρία να προχωρήσουμε ένα πλουσιότερο όραμα ελευθερίας που όμοιό του ποτέ ως τώρα δεν υπήρξε. Πρέπει να είμαστε πρόθυμοι να προσπαθήσουμε.

Σαν Πάνθηρας και ως κάποιος που πέρασες στην παρανομία ως αντάρτης πόλης, ρίσκαρα τη ζωή μου. Είδα συντρόφους μου να πεθαίνουν και πέρασα το μεγαλύτερο μέρος της ενήλικης ζωής μου στη φυλακή. Ακόμη πιστεύω ότι μπορούμε να νικήσουμε. Ο αγώνας είναι πολύ σκληρός και όταν περάσεις τη γραμμή κινδυνεύεις να πας φυλακή, να τραυματιστείς σοβαρά, να πεθάνεις, να βλέπεις τους συντρόφους σου να τραυματίζονται σοβαρά και να πεθαίνουν. Δεν είναι καθόλου όμορφα, αλλά έτσι είναι όταν πολεμάς τον ισχυρό καταπιεστή. Αγωνιζόμαστε και θα τους τα κάνουμε όλα πιο δύσκολα, αλλά ο αγώνας είναι δύσκολος και για μας.

Γι αυτό πρέπει να βρούμε τρόπους να αγαπάμε και να στηρίζουμε ο ένας τον άλλο στους όλο και δυσκολότερους καιρούς που έρχονται. Είναι κάτι περσότερο από την πίστη μας στη νίκη: χρειάζεται να έχουμε τις δομές έτοιμες ώστε να μας σπρώχνουν όταν έρθει η ώρα που θα νοιώσουμε πως δεν μπορούμε να κάνουμε άλλο βήμα. Αυτό το σύστημα πρέπει να γκρεμιστεί. Μας πληγώνει κάθε μέρα και δεν έχουμε δικαίωμα να εγκαταλείψουμε. Πρέπει να φτάσουμε στο στόχο μας και να βρούμε νέους δρόμους.

Απόδοση στα ελληνικά: Θωμαή Λάμπρου

Στον… δρόμο για το νέο

Η βιωμένη αλληλεγγύη στις μαύρες κοινότητες

«Ένα από τα σημαντικότερα σημεία του Αναρχισμού για μένα είναι η επιμονή του ότι δεν πρέπει να μένουμε προσκολλημένοι σε παλιές προσεγγίσεις αλλά συνεχώς να προσπαθούμε να βρούμε νέους τρόπους να δούμε τα πράγματα, τα αισθήματα και την οργάνωση. [..] Ένα από τα πιο σημαντικά μαθήματα που έμαθα από τον αναρχισμό, ήταν η ανάγκη να ψάχνω όλα τα ριζοσπαστικά πράγματα που ήδη κάνουμε και να προσπαθώ να τα ενθαρρύνω. Γι αυτό και θεωρώ ότι υπάρχουν οι δυνατότητες επίτευξης αναρχισμού στις μαύρες κοινότητες: πάρα πολλά απ' όσα ήδη κάνουμε είναι αναρχικά, και δεν υπάρχει σ αυτά ρόλος του κράτους, της αστυνομίας ή των πολιτικών. Νοιαζόμαστε ο ένας τον άλλο, φροντίζουμε ο ένας τα παιδιά του άλλου, πάμε στα μαγαζιά για τα ψώνια του άλλου, βρίσκουμε τρόπους να προστατεύουμε τις κοινότητές μας. Ακόμη, οι εκκλησίες μας έχουν οργανωθεί σε πολλά ως κομμούνες. Έμαθα λοιπόν πως υπάρχουν τρόποι να είμαστε ριζοσπαστικοί και να δρούμε ριζοσπαστικά χωρίς να βάλουμε κανέναν να διαβάσει τα φυλλάδια και τα βιβλία μας και χωρίς να λέμε στους ανθρώπους «έτσι έχουν τα πράγματα, αν τα διαβάσετε αυτά θα γίνεται αυτομάτως Επαναστάτες». Για παράδειγμα η συμμετοχή είναι ιδιαίτερα σημαντικό θέμα για τον αναρχισμό κι είναι εξίσου σημαντικό για τη Μαύρη Κοινότητα.

Το παράδειγμα… της JAZZ

Σκεφτείτε τη jazz, είναι μια από τις καλύτερες απεικονίσεις μιας υπάρχουσας ριζοσπαστικής πρακτικής γιατί συγκροτεί τον δεσμό συμμετοχής ανάμεσα στο πρόσωπο και το σύνολο, κι επιτρέπει την έκφραση της ταυτότητας του προσώπου μέσα ακριβώς στο σύνολο, βασιζόμενο στην απόλαυση κι ευχαρίστηση της μουσικής. Οι κοινότητες μας έχουν τη δυνατότητα να λειτουργήσουν έτσι. Μπορούμε να ενώσουμε τις διαφορετικές οπτικές και να κάνουμε μουσική, να κάνουμε Επανάσταση».

Όποιος ζει μια γεμάτη ζωή έχει νικήσει

Ο Αναρχισμός, αν σημαίνει κάτι, σημαίνει να είμαστε ανοικτοί στο μυαλό και τη ζωή και τις σχέσεις μας, να ζήσουμε μια γεμάτη ζωή και να νικήσουμε. Πολλά με οδηγούν να πω ότι αυτά είναι ίδια: όποιος ζει μια γεμάτη ζωή έχει νικήσει. Φυσικά πρέπει και θα συγκρουστούμε με τους καταπιεστές μας και πρέπει να βρούμε έξυπνους τρόπους γι αυτό. Να θυμάστε κείνους στον πάτο (on the bottom) που είναι εκείνοι στους οποίους ο αντίκτυπος είναι μεγαλύτερος. Μπορεί να έχουν άλλη οπτική για τους τρόπους με τους οποίους πρέπει να αγωνιστούμε. Αν δεν μπορούμε να βρούμε τρόπους να συναντηθούμε πρόσωπο με πρόσωπο και να λύσουμε τις οποίες διαφορές τα παλιά φαντάσματα θα ξαναγυρίσουν και θα ξαναβρεθούμε στην παλιά γνωστή κατάσταση που έχουμε τόσες φορές βρεθεί. Μπορούμε όλοι να το κάνουμε αυτό. Έχουμε το όραμα. Έχουμε τη δημιουργικότητα. Ας μην επιτρέψουμε σε κανένα να μας τα αφαιρέσει.

“Η ζαπατιστική γιορτή για την εκπαίδευση, εδραιώνει το δρόμο για την αντίσταση”

Οδοιπορικό στην εξεγερμένη Τσιάπας

Το πρωί της 4ης Αυγούστου, από την τόσο ζεστή τροπική πόλη Palenque του Μεξικού, ξεκινήσαμε δεκάδες έλληνες και ελληνίδες ως ένα καραβάνι αλληλεγγύης στους Ζαπατίστας.

Μαζί μας και η προσκεκλημένη αργεντίνα Claudia korol, μέλος του αυτόνομου ιθαγενικού πανεπιστημίου και δεκάδες συναγωνιστές από ομάδες μεξικάνων, ισπανών, γάλλων και άλλων αλλοδαπών συντρόφων, για να βρεθούμε το απόγευμα στην καρδιά της Selva Lacandona στην κοινότητα Culembra και να γιορτάσουμε στη γη των Ζαπατίστας μαζί τους τη δημιουργία του κέντρου επιμόρφωσης δασκάλων: «companero manuel». Μετά τις πρώτες στιγμές προσαρμογής στους χώρους του σχολείου και την περιήγηση στο χωριό έγινε η συνάντηση-υποδοχή από τα μέλη του Αυτόνομου συμβουλίου του Δήμου Ricardo Flores Magon.Στη συζήτηση που είχαμε, πέρα από το πρόγραμμα της γιορτής των εγκαινίων, αξιοσημείωτη ήταν η σημασία που έδωσαν οι σύντροφοι ζαπατίστας στο γεγονός ότι η γιορτή της εκπαίδευσης, δηλαδή τα εγκαίνια, είναι ένα μικρό βήμα προς την κατεύθυνση της πραγματικής ανθρώπινης εκπαίδευσης, ένα συμμετοχικό εκπαιδευτικό σύστημα, που προσπαθεί να καλύψει τις απαιτήσεις των αυτοχθόνων και που δεν ξεχνά την εδραίωση της αλληλεγγύης, της αυτονομίας και της αντίστασης.

Από το πρωί της 5ης Αυγούστου η γιορτή ξεκινά για όλους μας με την ιθαγενική μουσική κομπανία να παίζει επαναστατικά τραγούδια με μουσική των ιθαγενών Tzeltal. Παράλληλα, ξεκίνησαν αγώνες μπάσκετ και ποδοσφαίρου μεταξύ των ιθαγενών ομάδων και ομάδων που απαρτίζονταν από έλληνες και αλλοδαπούς, δίνοντας στους παίχτες, είτε με τη νίκη είτε με την ήττα, την ευκαιρία της συμμετοχής στον αγώνα της χαράς του παιχνιδιού και της επικοινωνίας διαφορετικών κόσμων.

Το απόγευμα, δίπλα από τη μεξικάνικη και τη μαυροκόκκινη σημαία των ζαπατίστας και κάτω από το πανό «καλώς ήρθατε στον εξεγερμένο Δήμο Ricardo Flores Magon», το συμβούλιο της εκπαίδευσης ανακοίνωσε τα εγκαίνια του αυτόνομου κέντρου επιμόρφωσης companero manuel, μπροστά σε 2000 παρευρισκόμενους, στην πλειοψηφία τους αυτόχθονες, που ακόμα και την τελευταία στιγμή έρχονταν για να παραβρεθούν στη γιορτή. Σύντροφοι από την καμπάνια «ένα σχολείο για την τσιάπας» διάβασαν κείμενο για τη σημασία του εγχειρήματος, καθώς και κείμενο για την κοινωνική πραγματικότητα στην Ελλάδα με τους Ολυμπιακούς Αγώνες, δηλώνοντας ότι η παρουσία μας δίπλα στους εξεγερμένους ζαπατίστας το χρόνο αυτό, είναι μια άλλη πρόταση ενάντια στο θεσμό των ολυμπιακών αγώνων των πολυεθνικών, του πολυθεάματος, των χρυσών ντόπινγκ. Παράλληλα, δόθηκαν πτυχία στις δύο πρώτες σειρές επι-

μορφωτών, ενώ παιδιά διάβασαν ποιήματα, χόρεψαν και έπαιξαν μικρούς θεατρικούς ρόλους. Και η στιγμή της κορύφωσης της γιορτής έφτασε (όπου εκεί μίλησαν μόνο οι καρδιές όλων) όταν ο ιθαγενείς ζαπατίστας και ο αρχιτέκτονας του σχολείου με τα κλειδιά στο χέρι, περπατώντας μέσα από τις αίθουσες κήρυττε τα εγκαίνια με κοινωνικο-πολιτικά μηνύματα, ενώ δίπλα του ο καθολικός διάκονος με τη pasamontana ευχήθηκε «το σχολείο να ζήσει μέχρι τη μέρα που θα το καταστρέψει ο χρόνος και όχι κάποιος με κακές διαθέσεις». Με το άνοιγμα της πόρτας της βιβλιοθήκης, μια έκπληξη περίμενε τους ιθαγενείς συντρόφους.

Μια ελληνική έκθεση φωτογραφίας, που γέμισε όλο το χώρο με θέμα την αντίσταση - εικόνες από το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, την εξέγερση του πολυτεχνείου, το κίνημα της αντι-παγκοσμιοποίησης, επιβεβαίωσαν όχι μόνο την ελληνο-Tzeltal αρχιτεκτονική σχεδιαστική σχέση της βιβλιοθήκης, αλλά και το ότι μας ενώνουν κοινοί αγώνες αντίστασης. Η κουβέντα για την Αυτόνομη εκπαίδευση, που έγινε την επόμενη μέρα, ήρθε και πάλι να μας διαβεβαιώσει πως η εκπαίδευση για τους ζαπατίστας δεν είναι μόνο η γραφή και η ανάγνωση. Είναι ο τρόπος που συνεχίζουν να υπερασπίζονται τον αγώνα τους. Είναι όλη η αντίστασή τους. Οι τέσσερις άξονες της αυτόνομης εκπαίδευσης, που είναι τα μαθηματικά, η ζωή-φύση, η ιστορία και η γλώσσα, βρίσκονται όλα σε αμοιβαία συνάρτηση με τις ανάγκες και τα αιτήματά τους. Το σχολείο, τονίζουν, ανήκει στην κοινότητα και το μοιραζόμαστε όλοι μαζί, όπως και τις γνώσεις του. Και όπως μας είπε μια εκπαιδεύτρια στη Μεξικάνικη εφημερίδα La Jornada: «Ήμασταν πολύ μικροί όταν ξεκίνησε η εξέγερση του δικού μας EZLN. Δε γνωρίζουμε κάτι άλλο από το να αγωνιζόμαστε. Έτσι γεννηθήκαμε και έτσι θα μεγαλώσουμε. Δεν μπορούμε να διαχωρίσουμε την εκπαίδευσή μας από την ιστορία μας, από την ιστορία των προγόνων μας, πώς αγωνίζονταν αυτοί και πώς ζούσαν. Σήμερα, που έχουμε το σχολείο μας και είναι τόσο όμορφο, τώρα πια μας υποχρεώνει όχι μόνο να μην παραιτηθούμε, αλλά και να μη συμβιβαστούμε!»

Αυτό το ταξίδι μας έμαθε ότι δεν είναι μονόδρομος η ελπίδα του μέλλοντος. Γνωρίσαμε ότι ο δρόμος για την εξέγερση έχει πολλές διαδρομές. Με αυτές τις σκέψεις, εμείς δεν έχουμε παρά να σιωπήσουμε σκεπτόμενοι.

Μαριλένα Βατούση

Μπεσλάν

Ο ασύμετρος πόλεμος συνεχίζεται...

Η βία γεννά βία και σίγουρα κανένας δεν μπορεί να πει πια ποιος την άρχισε και ποιος φταίει... Μετά το χτύπημα στο θέατρο της Μόσχας το νέο χτύπημα στο σχολείο στο Μπεσλάν ήρθε να θυμίσει ξανά στους ειρηνικούς κατοίκους της Ρωσικής Ομοσπονδίας ότι έχουν πόλεμο. Αν τα 80 χρόνια «υπαρκτού σοσιαλισμού» τους είχαν μάθει να σωπαίνουν για τα δικά τους προβλήματα, τα 10 χρόνια ελεύθερης αγοράς τους έμαθαν να κλείνουν τα μάτια στα προβλήματα του διπλανού τους.

Εδώ έρχεται ξανά στο προσκήνιο η απουσία κάποιου μαζικού κινήματος αντίστασης στον πόλεμο και τις επιλογές της κυριαρχίας, καθώς η διαλυμένη ρωσική κοινωνία βρίσκεται στο έλεος της κρατικής μαφίας και των ισλαμιστών φονταμενταλιστών. Η βία γεννά βία. Και σίγουρα κανείς δε θυμάται και δεν μπορεί να πει πια, ποιός την άρχισε και ποιος φταίει. Ο δημοκρατικά εκλεγμένος Ντουντάεβ που κήρυξε την αυτονομία της Τσετσενίας; Ο Γιέλτσιν που έστελνε τους 18χρονους νεοσύλλεκτους, που δεν είχαν ούτε 6 μήνες στον στρατό να γίνουν κρέας στα κανόνια των αυτονομιστών;

Οι λοιπές δημοκρατίες (Λιθουανία, Ουκρανία κλπ) που προσφέραν αμέριστη υποστήριξη στους Τσετσένους, ικανοποιώντας έτσι το δικό τους εθνικιστικό μίσος αιώνων προς τους Ρώσους; Οι Άραβες ισλαμιστές που βρήκαν πρόσφορο έδαφος για να σπείρουν το δικό τους σκοταδισμό; Οι Αμερικάνοι, που έχουν τα δικά τους συμφέροντα στην περιοχή; Ο Πούτιν που ξαναξεκίνησε τον πόλεμο, που αυτήν τη φορά δεν ήταν παρά μια γενοκτονία, με μαζικούς βομβαρδισμούς, εκτελέσεις αμάχων, στρατόπεδα συγκέντρωσης, εκτοπισμούς κλπ.; Σίγουρα στα κροκοδείλια δάκρυα των ΜΜΕ, τα οποία ελέγχονται εξολοκλήρου από τον Πούτιν, οι Τσετσένοι αυτονομιστές έχουν να αντιπαραβάλουν τα δικά τους θύματα και τα δικά τους σκοτωμένα παιδιά. Σίγουρα τα ρωσικά τάγματα εφόδου και τα εκκαθαριστικά αποσπάσματα δεν έχουν σε τίποτα να ζηλέψουν σε βαρβαρότητα από τις ομάδες αυτοκτονίας των Τσετσένων.

Και σίγουρα ο πόλεμος δεν πρόκειται να σταματήσει αν οι ίδιοι οι κάτοικοι της Ρωσικής Ομοσπονδίας δεν ξεπεράσουν το μίσος τους και δεν απαιτήσουν να σταματήσει ο φαύλος κύκλος της βίας - κοινώς η «συνέχιση της πολιτικής με άλλα μέσα».

Ζ.Π.

Τεταμένη η κατάσταση στην Κολομβία

Στην Κολομβία ετοιμάζονται για τις 12-15/9 κινητοποιήσεις σε όλη τη χώρα και μια μεγάλη πορεία 70 χιλιομέτρων στην περιοχή της Cauca, μια από τις ζώνες των διενέξεων. Οι κυβερνήτες της περιοχής, από την οποία θα περάσει η πορεία (θα διαρκέσει 2-3 μέρες), ανακοίνωσαν ότι δε θα επιτρέψουν να περάσει από το εδαφός τους. Σύμφωνα με πληροφορίες, οι παραστρατιωτικοί μεταφέρουν πέντε τάγματα στην περιοχή και η κυβέρνηση στέλνει στρατό και τανκς. Οι ιθαγενείς είναι αποφασισμένοι ότι δε θα υποχωρήσουν, είναι αποφασισμένοι για όλα… Ζητούν αλληλεγγύη και όσο γίνεται πλατύτερη ενημέρωση σε παγκόσμιο επίπεδο. Τις επόμενες μέρες, 14-18/9, ετοιμάζονται πανεργατικές κινητοποιήσεις.

Μ.Τ.

Αποκλειστική συνέντευξη με τον καταξιωμένο Αμερικάνο ακαδημαϊκό, αναρχικό & πολιτικό ακτιβιστή Dennis Fox

Αναζητώντας αξιόλογες, αλλά λιγότερο «γνωστές», προσωπικότητες του αντιεξουσιαστικού - αναρχικού χώρου, βρήκαμε τον Dennis Fox, έναν καταξιωμένο Αμερικάνο ακαδημαϊκό, αναρχικό & πολιτικό ακτιβιστή. Στο πρώτο μέρος της αποκλειστικής συνέντευξής του, ο καθηγητής Fox αναφέρεται στην ακαδημαϊκή κοινότητα, την κριτική ψυχολογία, και τις αναρχικές - αντιεξουσιαστικές ιδέες. Η συνέντευξη θα ολοκληρωθεί σε δυο μέρη.

Αναταράζοντας την παραδοσιακή ψυχολογία

Dennis Fox

Ξεκινώντας, περιγράψτε μας την εμπειρία σας, ως καθηγητής νομικών σπουδών & ψυχολογίας και αναρχικού ως πολιτική οντότητα. Πολλοί θα το θεωρούσαν άκρως αντιφατικό.

DENNIS FOX: Θεωρητικά δεν υπάρχει καμία αντίφαση για έναν αναρχικό να μελετάει το νόμο, θα μελετούσαμε έναν οποιοδήποτε θεσμό εξουσίας και την επιρροή του στη ζωή μας. Στην ουσία το πώς θα έπρεπε να λειτουργούν οι νομικοί θεσμοί στην πράξη, είναι τελείως διαφορετικό από τη διδασκαλία ότι ο νόμος είναι κάτι θετικό, απαραίτητο και αναγκαίο για την κοινωνία. Κατά αυτή την έννοια δε θεωρώ ότι διδάσκω το νόμο. Η έμφαση δίνεται περισσότερο στον τρόπο που εφαρμόζεται ο νόμος και όχι στην εκπαίδευση της «νομικής ερμηνείας». Έτσι, αντί να προβάλουμε ότι η νομική ερμηνεία είναι η επιτομή της ορθολογικής σκέψης και ο καλύτερος τρόπος για την λήψη αποφάσεων, με την ανάλυση περιπτώσεων και άλλων μεθόδων καταδεικνύεται πως ευρύτεροι πολιτικοί και κοινωνικοί παράγοντες επηρεάζουν τις δικαστικές αποφάσεις με τον υποκειμενισμό. Ξεκίνησα την απάντηση μου, λέγοντας ότι θεωρητικά δεν είναι αντιφατικό για έναν αναρχικό να μελετάει το νομικό σύστημα. Στην πράξη τα πράγματα είναι διαφορετικά, ειδικά όταν προκαλούμε συμβατικές κοινωνικές σχέσεις και θεσμούς. Πολλοί ενοχλούνται, είτε γιατί κατέχουν τη δύναμη και θέλουν να την κρατήσουν, είτε γιατί τη θεωρούν δεδομένη και αδιαμφισβήτητη. Φοιτητές, οι οποίοι είναι «συνεπαρμένοι» από το νόμο, δεν είναι τις περισσότερες φορές ικανοποιημένοι να έχουν έναν καθηγητή που αμφισβητεί της παραδοσιακές αξίες.

Γνωρίζοντας το ακαδημαϊκό σας έργο στον Αμερικανικό Ψυχολογικό Σύλλογο και της παρεμβάσεις σας, παρουσιάζοντας την αναρχική οπτική σε πολλά ζητήματα, ποια ήταν η αντίδραση αυτού του κοινού;

D. F. Επειδή το ακαδημαϊκό κοινό δεν είναι ομογενοποιημένο, οι αντιδράσεις διαφέρουν. Γενικά η κριτική στους κυρίαρχους θεσμούς προκαλεί ανάμικτες αντιδράσεις. Οι ενστάσεις σχετικά με της αναρχικές ιδέες, είναι ότι αν και είναι ενδιαφέρουσες, έχουν μικρή πρακτική εφαρμογή – η πιο βολική καραμέλα. Ο πολιτικός μου στόχος ήταν να αναταράξω τα νερά της παραδοσιακής ψυχολογίας, γι αυτό και δεν προτίμησα την εύκολη λύση, δηλαδή να γράψω σε πολιτικά ή ριζοσπαστικά έντυπα. Αυτή είναι μια συνειδητή επιλογή, διότι πιστεύω ότι απευθυνόμενος σε ένα πιο συμβατικό ακροατήριο, υπάρχει η δυνατότητα να «ταρακουνήσεις» τις αντιλήψεις του, παρά σε ένα ακροατήριο που συμφωνούν με τις γενικές σου παραδοχές –π.χ. σε ένα αναρχικό έντυπο. Για το λόγο αυτό οι αντιδράσεις ποικίλουν από φιλικές έως άκρως επιθετικές και αντίθετες. Συχνά, επιστημονικά έντυπα, όπως αυτό του Ψυχολογικού Συλλόγου, έχουν κατηγορηθεί σχετικά με άρθρα μου, ότι επιτρέπουν την διείσδυση της πολιτικής προπαγάνδας παρά την προώθηση του επιστημονικού λόγου. Πάντως, υπάρχει περιθώριο για κριτικό λόγο, έστω και περιορισμένο εντός των πλαισίων της ακαδημαϊκής κοινότητας.

Τί είναι τελικά η κριτική ψυχολογία, μόδα, τάση ή κίνημα; Ποια είναι η εξέλιξη της μέχρι σήμερα;

. F. Θα ήταν ωραίο να χρησιμοποιήσω τον όρο «τάση», αλλά ακόμα η κριτική ψυχολογία δε δικαιολογεί αυτόν τον προσδιορισμό. Όταν ξεκινήσαμε μαζί με τον Isaac Prilleltensky το Δίκτυο Ριζοσπαστικής Ψυχολογίας το 1993, ο όρος κριτική ψυχολογία δεν είχε ευρεία χρήση. Σήμερα, αν και υπάρχει αρκετό ενδιαφέρον, έχουμε ακόμα πολύ δρόμο. Δεν πιστεύω ότι θα γίνει ποτέ τάση και δεν είναι αυτοσκοπός. Αντίθετα, θα την έβλεπα σαν κομμάτι μέσα στην κοινοτική ψυχολογία, η οποία αποτελεί τουλάχιστον για τη Βόρεια Αμερική ριζοσπαστικό πεδίο με χαρακτηριστικά παραδείγματα τον I.Prilleltensky S. B. Sarason (σημ. μεταφ. Κοινοτικός ψυχολόγος με σαφείς Αναρχικές καταβολές). Το ίδιο ισχύει και με τη χρήση του όρου κινήματος. Για να είμαι ειλικρινής, δε θεωρώ ότι είναι μια ακόμη «ακαδημαϊκή μόδα», αλλά προτιμώ να χρησιμοποιώ τον όρο «υποκουλτούρα», διότι αφήνει ελεύθερο χώρο και ένα «underground» αίσθημα, πέρα από το αναμενόμενο συμβατικό περιεχόμενο που περικλείει ο οποιαδήποτε φορμαλισμός της ετικέτας.

Θεωρείτε την κριτική ψυχολογία ένα ακόμα ρεφορμιστικό ρεύμα ή δράση αντίστασης για ριζικές μεταβολές;

D. F. Σίγουρα ο στόχος είναι η ριζική μεταβολή. Η κριτική ψυχολογία αποσκοπεί στην αντικατάσταση των κυρίαρχων παραδοσιακών αξιών της ψυχολογίας του εμπειρισμού και του ατομισμού. Κάτι που δε γίνεται από την μια στιγμή στην άλλη και μέσα στα δεδομένα πλαίσια. Το πρόβλημα με την εφαρμογή της παραδοσιακής ψυχολογίας δεν είναι μόνο εντός της επιστήμης, αλλά και η συμμετοχή της στη διατήρηση της άδικου status quo, που επιδρά στην καθημερινή ζωή. Για παράδειγμα, η προτίμηση σε ατομικιστικές λύσεις, παρά σε κοινοτικές, η εστίαση στον καταναλωτισμό διαμέσου της διαφήμισης, τον προσωπικό ανταγωνισμό και την καριέρα είναι από τις αρνητικές πλευρές της παραδοσιακής κοινωνίας. Η ριζοσπαστικοποίηση της ψυχολογίας είναι πρόκληση αλλά από μόνη της δεν επαρκεί. Ο αληθινός στόχος είναι η ριζοσπαστικοποίηση της κοινωνίας για την κοινωνική αλλαγή.

Πιστεύετε ότι υπάρχει κάποια σχέση μεταξύ των αντιεξουσιαστικών –αναρχικών ιδεών και της κριτικής ψυχολογίας;

D. F. Πολλοί από εμάς βλέπουν ξεκάθαρα τη σχέση και τη συνέργια που υπάρχει. Υπάρχουν και αρκετοί κριτικοί ψυχολόγοι, στους οποίους φαίνεται πρωτόγνωρη ακόμα και αυτή η σκέψη. Ο αναρχισμός που εμφανίζεται στους «αμύητους» φαντάζει εξωπραγματικός και μη ρεαλιστικός. Σε ένα παλαιότερο άρθρο μου, υποστήριζα ότι οι αναρχικές ιδέες θα μπορούσαν να βοηθήσουν την κοινωνική ψυχολογία σε θέματα όπως η κοινωνική επαφή και δυναμική των ομάδων, ανταγωνισμός και συνεργασία, ιεραρχία και υπακοή, αποκεντρωτικές και συγκεντρωτικές μορφές λήψης αποφάσεων κλπ. Στο βαθμό που η κριτική ψυχολογία επικεντρώνει την προσοχή της στη σχέση της παραδοσιακής ψυχολογίας, με τη διατήρηση της κυρίαρχης τάξης, η συμβολή των αναρχικών – αντιεξουσιαστικών ιδεών είναι πολύτιμη. Εξακολουθώ ακόμα να πιστεύω ότι η ψυχολογία γενικότερα έχει να διδαχθεί πολλά από της αναρχικές ιδέες.

Η παραδοσιακή ψυχολογία είναι υπέρ της πρότυπου ανθρώπου με ατομικιστικό, καταναλωτικό και ανταγωνιστικό περιεχόμενο. Αξίες όπως αυτοδιεύθυνση, αλληλεγγύη, αλληλοβοήθεια, άμεση δημοκρατία και ισότιμη συμμετοχή, πιστεύετε ότι είναι επίκαιρες?

D. F. Οι προαναφερθείσες αξίες είναι κεντρικής σημασίας για την ανθρώπινη ψυχολογία. Κατά γενική ομολογία, οι περισσότεροι άνθρωποι ζούν πολύ πιο ικανοποιητικές στιγμές, όταν συμμετέχουν άμεσα στη λήψη αποφάσεων και όταν συνεργάζονται σε ισότιμη βάση. Ακόμα και η παραδοσιακή κοινωνική ψυχολογία υποστηρίζει αυτό το «αιρετικό» συμπέρασμα. Μια μελλοντική αναρχική κοινωνία δε θα είχε να ζηλέψει σε τίποτα από τη σημερινή, κι αυτό δε μπορεί να το αμφισβητήσει κανείς. Αν κατανοήσουμε την αναρχία σαν κοινωνική οργάνωση και όχι σαν επικρότηση της τυφλή βίας ή την ενδυματολογική τάση για μαύρα ρούχα, μια αναρχική κοινωνία δε θα ήταν απλά κάτι το εφικτό, αλλά θα σηματοδοτούσε μια δραστική βελτίωση της ζωής για πολλούς ανθρώπους. Το πρόβλημα για τη μετάβαση προς την αναρχική κοινωνία δεν είναι μόνο ότι οι κυρίαρχες κοινωνικές ελίτ που κατέχουν την δύναμη αντιστέκονται στην κοινωνική αλλαγή, αλλά κυρίως ότι οι περισσότεροι άνθρωποι έχουν διεθνοποιήσει την παραδοχή, ότι θεσμοί όπως η ιεραρχία, τα εθνικά κράτη και ο καπιταλισμός είναι είτε αναπόφευκτα είτε τα καλύτερα. Θεωρώ ελλειμματική την προσέγγιση των σημερινών αναρχικών αναφορικά με την προβολή των μελλοντικών δυνατοτήτων της αναρχικής κοινωνίας.

Μια «αλεπού» της Αμερικανικής ψυχολογίας και του πολιτικού ακτιβισμού.

Ο Dennis Fox είναι αναπληρωτής καθηγητής Νομικών & Ψυχολογίας του Πανεπιστημίου Illinois στο Springfield των Ηνωμένων πολιτειών. Εβραϊκής καταγωγής και γεννημένος στο Brooklyn, αποτελεί μια διαφορετική περίπτωση ακαδημαϊκού και πολιτικού ακτιβιστή. Είναι μέλος του Αμερικανικού Ψυχολογικού Συλλόγου (American Psychological Association), ένας από τους ιδρυτές του Δικτύου Ριζοσπαστικής Ψυχολογίας (Radical Psychology Network) και εισηγητής - επιμελητής του Βιβλίου ΚΡΙΤΙΚΗ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ – ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

Εμπνεόμενος από τις αναρχικές – αντιεξουσιαστικές ιδέες, ανέπτυξε το συγγραφικό και διδακτικό του έργο στην ψυχολογία και πιο πρόσφατα στις διεπιστημονικές νομικές σπουδές, ως μέλος της Αμερικανικής Εταιρείας Νομικής & Ψυχολογίας (APLS). Η συγγραφική του δραστηριότητα και ο πολιτικός ακτιβισμός διαμέσου των άρθρων του, στα συνέδρια και στις εκδόσεις του Αμερικανικού Ψυχολογικού Συλλόγου, θεωρούνται σημαντικά, μιας και αμφισβητήθηκε η επιστημονική «αντικειμενικότητα» της ψυχολογίας, ο νόμος σαν ορθολογιστική πηγή δικαίου, ο ατομικισμός, κοινωνικές και ψυχολογικές αιτίες κοινωνικού αποκλεισμού, όλα διαμέσου των αναρχικών ιδεών και αντιλήψεων.

Ο Dennis Fox, σε αντίθεση με άλλους ακαδημαϊκούς, δεν έκρυψε ούτε συγκάλυψε την πολιτική του θεώρηση, αλλά αντίθετα προέβαλε την Αναρχία ξεκάθαρα διαμέσου του συγγραφικού του έργου. Οι εργασίες του προκάλεσαν πλήθος συζητήσεων και αντιπαραθέσεων στην συντηρητική επιστημονική κοινότητα της Αμερικανικής Ψυχολογίας.

Αργύρης Αργυριάδης

Ένας πόλος αντίστασης στην παραδοσιακή απολιτική, γνωστικίζουσα, απάνθρωπη και «αντικειμενική» ψυχολογία

Κριτική Ψυχολογία

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΤΙΚΗ

Η κριτική ψυχολογία δεν είναι ένας ακόμη κλάδος της ψυχολογίας. Είναι ένας πόλος αμφισβήτησης της παραδοσιακής επικρατούσας άποψης της σύγχρονης ψυχολογίας. Υποστηρίζοντας ότι η επιστήμη της ψυχολογίας οφείλει να λειτουργεί με στόχο την κοινωνική δικαιοσύνη και την απελευθέρωση των ατόμων, θίγει την πολιτική διάσταση της επιστήμης και τις επιπτώσεις της άσκησης της παραδοσιακής ψυχολογίας σαν σύμμαχο της καθεστηκυίας τάξης για την καταπίεση των αδύνατων.

Το βιβλίο ΚΡΙΤΙΚΗ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ - ΕΙΣΑΓΩΓΗ εκδόθηκε το 1997 και μεταφράστηκε στα Ελληνικά έξι χρόνια αργότερα από τις εκδόσεις Ελληνικά γράμματα. Πρόκειται για μια συλλογική εργασία, την οποία έχουν επιμελήθεί οι Dennis Fox & Isaac Prilleltensky, πρωτεργάτες του ρεύματος για την κριτική της επιστήμης και του επαγγελματικού κλάδου της ψυχολογίας στην Αμερική και τον Καναδά. Ανάμεσα στις 600 σελίδες και τα 19 κεφάλαια του βιβλίου, γραμμένα από ψυχολόγους οι οποίοι διαφέρουν μεταξύ τους στο πως αντιλαμβάνονται την κριτική ψυχολογία καθεαυτή, αλλά και τον τρόπο που βλέπουν και κρίνουν τα πράγματα, το βιβλίο αυτό είναι μια εργασία με βασικό στόχο την πολιτικοποίηση της ψυχολογίας, αξιολογώντας κριτικά τις ηθικές και πολιτικές της επιπτώσεις. Ένα χρήσιμο βιβλίο, όχι μόνο για όσους ενδιαφέρονται για την ψυχολογία εν γένει, αλλά και για συναφούς κλάδους, όπως η κοινωνιολογία και γενικότερα οι κοινωνικές, νομικές και ανθρωπιστικές επιστήμες.

Α.Α.

Υπόθεση Σόφρι

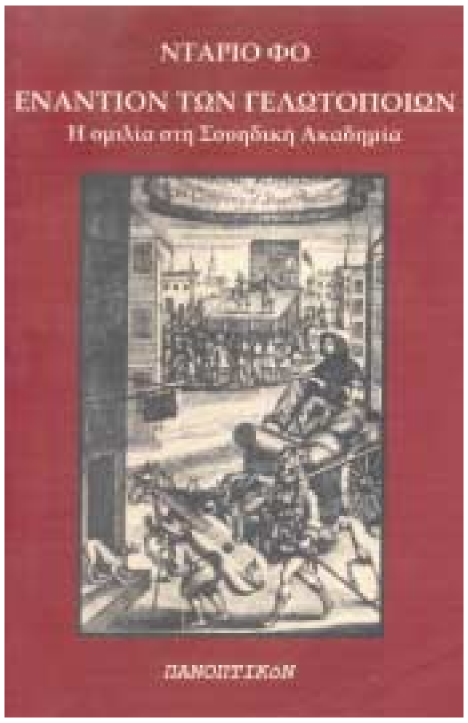
Με αφορμή την έκδοση μπροσούρας με το λόγο του Ντάριο Φο στη Σουηδική Ακαδημία το 1997 με τίτλο «Εναντίον των γελωτοποιών» από τις εκδόσεις «Πανοπτικόν».

Η υπόθεση Σόφρι ξεκινάει ουσιαστικά από το 1969. Η τρομερή έκρηξη στην Πιάτσα Φοντάνα του Μιλάνου σκοτώνει 16 πολίτες και τραυματίζει 88. Είχε σχεδιαστεί κατά τέτοιο τρόπο, ώστε τα θύματα να είναι όσο το δυνατόν περισσότερα. Η ενέργεια αυτή ανήκει σε μια σειρά 8 βομβιστικών επιθέσεων, με τελευταία την ανατίναξη τρένου κοντά στη Φλωρεντία με 15 νεκρούς και πιο φρικιαστική την έκρηξη στο σιδηροδρομικό σταθμό της Μπολόνια τον Αύγουστο του 1980, με 85 νεκρούς και εκατοντάδες τραυματίες. Οι ενέργειες αυτές συγκρότησαν τη «στρατηγική της έντασης» και ήταν το υποτιθέμενο αντιστάθμισμα στην ένοπλη δράση των αριστερών οργανώσεων.

Καμιά από αυτές δεν έχει διαλευκανθεί πλήρως. Αποκαλύφθηκαν, όμως, κατά καιρούς, οι σχέσεις των σωμάτων ασφαλείας και του στρατού με φασιστικές τρομοκρατικές οργανώσεις με την καθοδήγηση των ιταλικών μυστικών υπηρεσιών. Φυσικά δεν απέφυγε να λερώσει τα χέρια της η μαφία και το Βατικανό. Ήταν η εποχή που το ιταλικό κράτος θεωρούσε την ενίσχυση των φασιστικών συμμοριών ως αντίδοτο στο κοινωνικό κίνημα της Ιταλίας.

Οι συλληφθέντες ως ύποπτοι για την έκρηξη στην Πιάτσα Φοντάνα ήταν μερικοί αναρχικοί της πόλης. Ανάμεσά τους και ο Τζουζέπε (Πίνο) Πινέλι, εργάτης των σιδηροδρόμων. Η ανάκρισή του κράτησε τρεις μέρες και κατέληξε με την πτώση του από το παράθυρο του 3ου ορόφου της Ασφάλειας στο κενό. Ήταν 15 Δεκεμβρίου 1969. Κανείς δεν πείστηκε με την «αυτοκτονία» του Πινέλι, κανείς όμως δε καταδικάστηκε.

Το εξωκοινοβουλευτικό κίνημα «Διαρκής Πάλη» (Lotta Continua) μέσω της ομώνυμης εφημερίδας θα κατηγορήσει τον επικεφαλής της ανάκρισης, επιθεωρητή Καλαμπρέζι, ως υπεύθυνο της εκπαραθύρωσης του Πινέλι. Ο Καλαμπρέζι ανήκε στο παρακράτος της εποχής, είχε καλές σχέσεις με τους στρατιωτικούς και ήταν από αυτούς που έβλεπαν ως λύση για την κρίση το πραξικόπημα. Θα απαντήσει μηνύοντας τη «Διαρκή Πάλη» για συκοφαντική δυσφήμιση, αλλά θα βρεθεί και αυτός κατηγορούμενος μαζί με άλλους πέντε αστυνομικούς από μήνυση της χήρας Πινέλι. Η υπόθεση θα κλείσει οριστικά χωρίς να καταδικαστεί κανείς. Κάποια χρονιά αργότερα, το 1975 η «Διαρκής Πάλη» θα καταδικαστεί για συκοφαντική δυσφήμιση...

Στις 17 Μαΐου το 1972, ο Καλαμπρέζι δολοφονείται. Οι υπαίτιοι δε βρίσκονται. Η «Διαρκής Πάλη» θα γράψει για το θάνατό του: «Μια ενέργεια στην οποία διαπιστώνουν οι εκμεταλλευόμενοι ότι αποδόθηκε δικαιοσύνη».

Δεκαέξι χρόνια μετά, το 1988, παρουσιάζεται αυτοβούλως στην αστυνομία ο Λεονάρντο Μαρίνο, «μετανοημένος σύντροφος» των Σόφρι, Πιετροστεφάνι και Πομπρέζι, κατηγορώντας τους δύο πρώτους ως ηθικούς αυτουργούς της δολοφονίας Καλαμπρέζι και τον τρίτο ως εκτελεστή. Ο ίδιος, υποτίθεται, ήταν ο οδηγός του αμαξιού με το οποίο διέφυγαν. Από εκείνη τη στιγμή ξεκινά ένας δικαστικός Γολγοθάς για τα τρία ηγετικά στελέχη της Lotta Continua, ο οποίος θα ολοκληρωθεί μόλις το 1997, με την καταδικαστική απόφαση των 22 ετών για τους τρεις και την απαλλαγή του Μαρίνο...
Ανάμεσα στους πολλούς επώνυμους που θα συμπαρασταθούν από την πρώτη στιγμή στους φυλακισμένους, όπως ο Ντανιέλ κον Μπεντίτ, ο ιστορικός Κάρλο Γκίνζμπουργκ και ο τραγουδιστής Αντριάνο Τσελεντάνο, είναι και ο Ντάριο Φο. Την ίδια χρονιά, το 1997, ο Φο θα κερδίσει το Νόμπελ λογοτεχνίας και εκτός από τον καυστικό λόγο που θα βγάλει στη Σουηδική Ακαδημία, θα δωρίσει το χρηματικό ποσό του 1.000.000 δολλαρίων (που συνοδεύει το βραβείο) στον αγώνα για την αποφυλάκιση των τριών αγωνιστών. Πρέπει να σημειωθεί ότι το έργο του Φο «ο τυχαίος θάνατος ενός αναρχικού» αναφερόταν στην υπόθεση Πινέλι, πράγμα που είναι εύκολο να αντιληφθεί κανείς, παρόλο που ο ίδιος τοποθετούσε την υπόθεση στην Αμερική του 1921.

Από το 1997, οι Αντριάνο Σόφρι, Τζόρτζιο Πιετροστεφάνι και Οβίντιο Πομπρέζι βρίσκονται στις φυλακές Ντον Μπόσκο της Πίζας. Ο ευρύτερος προοδευτικός χώρος έχει κινητοποιηθεί για την απελευθέρωσή τους, με τελευταία ενέργεια να τεθεί σε πλήρη εφαρμογή το άρθρο 87 του ιταλικού συντάγματος, κατά το οποίο ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας μπορεί να απονείμει χάρη σε φυλακισμένο ακόμα και αν ο ίδιος δεν το έχει ζητήσει. Και ο Σόφρι δεν το έχει κάνει (όπως θα μπορούσε χρόνια τώρα) γιατί όπως εξηγεί «αν το έκανα θα ήταν σα να παραδεχόμουν την ενοχή μου».
Η υπόθεση του Σόφρι και των συντρόφων του δεν είναι φυσικά ένα μεμονωμένο περιστατικό, μια κοινή δίκη όπως όλες οι άλλες. Η εκδικητικότητα του ιταλικού κράτους είναι φανερή. Η εφαρμογή του αντιτρομοκρατικού νόμου και σε αυτή την περίπτωση είναι γεγονός. Ένας «μετανοημένος» μάρτυρας κατηγορίας με μία κατάθεση γεμάτη αντιφάσεις και ανακρίβειες και τα άρθρα της Lotta Continua είναι αρκετά για να καταδικαστούν τρεις αγωνιστές σε 22 χρόνια. Μαζί τους καταδικάζεται ολόκληρο το κοινωνικό κίνημα της Ιταλίας της εποχής εκείνης. Γιατί οι δικαστές σε μια τέτοια δίκη καλούνται ουσιαστικά να δικάσουν ιδέες και αξίες μιας άλλης, επικίνδυνης για το καθεστώς εποχής. Η εξουσία ξαναγράφει την ιστορία και ποινικοποιεί φρονήματα και αντιστάσεις. Και μέσα στην «αντιτρομοκρατική σταυροφορία» αυτό δε γίνεται μόνο στην Ιταλία. Συμβαίνει και εδώ σε μας. Στην Ελλάδα η ξεχασμένη δίκη του ΕΛΑ συνεχίζεται. Οι «συνήθεις ύποπτοι» κλήθηκαν να καταθέσουν και σε αυτή τη δίκη. Το ελληνικό Γκουαντανάμο της Λάρισας, η φυλακή των φυλακών, θα απομονώσει τους πολιτικούς κρατούμενους και θα οδηγήσει στη φυσική εξόντωσή τους.

Κατά τον Μάρκος «η εξουσία γράφει τη δικιά της ιστορία, την αναγορεύει σε ιερή και απαιτεί να λατρεύεται ως απόλυτη αλήθεια. Οι αγωνιστές περνούν τη ζωή τους μουτζουρώνοντας τις σελίδες της ιστορίας». Οι κυρίαρχοι έχουν σχεδιάσει καλά τα βήματά τους. Θα τους ακολουθήσουμε ή θα βάψουμε τη δικά μας μουτζούρα στην ιστορία τους;

Μ.Σ.

Δια βίου... κέρδη

ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗ ΚΑΙ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ, ΑΞΟΝΕΣ ΤΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ ΣΤΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ

Η δια βίου εκπαίδευση παραμένει ένα από τα αγαπημένα τσιτάτα στις μαθητικές εκθέσεις. Μία έννοια, που προβάλλεται αφυδατωμένη από το ριζοσπαστικό περιεχόμενό της, αυτό της ελεύθερης αναζήτησης της γνώσης για τις κοινωνικές ανάγκες, «κομμένη και ραμμένη» στα μέτρα των κυρίαρχων αξιών. Τώρα, η δια βίου μάθηση γίνεται το νέο σύνθημα του κεφαλαίου. Πίσω από τις ουδέτερες διατυπώσεις του υπουργείου Παιδείας και της Γενικής Γραμματείας Εκπαίδευσης Ενηλίκων («προώθηση της ενεργού συμμετοχής των πολιτών και αύξηση των δυνατοτήτων κοινωνικής ένταξης και απασχόλησης»), κρύβεται η απαίτησή του για περισσότερη παραγωγικότητα. Άνθρωποι tabula rassa, όπου το κεφάλαιο και τα αφεντικά θα γράφουν και θα σβήνουν κατά βούληση, καταρτίζοντας και επανακαταρτίζοντας με βάση ολοένα και μεγαλύτερο κέρδος. Η εκπαίδευση θα πρέπει να στραφεί στην εμπειρία, που σαν αναλώσιμη αξία θα ικανοποιεί κάθε φορά τις ανάγκες της αγοράς και των αφεντικών. Όσοι βρέθηκαν στη «χωματερή» της φθηνής τεχνικής και επαγγελματικής εκπαίδευσης, αφού δεν ήταν «ικανοί» για το πανεπιστήμιο, μπορούν τώρα να διεκδικήσουν το δικαίωμα τους στην αέναη εκμετάλλευση, κυνηγώντας γνώσεις σε όλη τους τη ζωή, γνώσεις με σταθερό προσανατολισμό τις ανάγκες των επιχειρήσεων.

Ποιούς αφορά, όμως, η δια βίου εκπαίδευση; Τους αποκλεισμένους: Γυναίκες, αποφυλακισμένους, μετανάστες, εργαζόμενους, αποφοίτους πανεπιστημίων. Όλοι πρέπει να αποκτήσουν τα απαραίτητα εφόδια για να επιβιώσουν στη «νέα εποχή» της απόλυτης κυριαρχίας της οικονομίας της αγοράς, της απόλυτης ασυδοσίας του κεφαλαίου. Πέρα από την καταπολέμηση του αναλφαβητισμού, μέσα από τα σχολεία Δεύτερης Ευκαιρίας ο σχεδιασμός για τη δια βίου εκπαίδευση εμπλέκει άμεσα τις επιχειρήσεις με τους φορείς της εκπαίδευσης -κυρίως τα πανεπιστήμια. Σύμφωνα με το νομοσχέδιο του ΥΠΕΠΘ (κατατέθηκε το Δεκέμβρη του 2003, πακέτο με την αξιολόγηση των πανεπιστημίων) σε κάθε πανεπιστήμιο ιδρύονται Ινστιτούτα Δια Βίου Εκπαίδευσης. Σε συνεργασία με Κέντρα Επαγγελματικής Κατάρτισης (ουσιαστικά παραρτήματα επιχειρήσεων), τα πανεπιστήμια θα μπορούν να καταρτίζουν, να επιμορφώνουν εργαζόμενους και να τους ξαναρίχνουν στο καμίνι της αγοράς εργασίας, ανακυκλώνοντας την ανεργία και αναπαράγοντας το κεφάλαιο.

Ευρωπαϊκή επιβολή

Η διαδικασία αυτή, όμως, δεν είναι ελληνικό φαινόμενο: Εκπορεύεται από την περίφημη πολιτική της Λισσαβόνας (2000) στην οποία οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις κατέληξαν στον πρωτεύοντα ρόλο της εκπαίδευσης και της συνεχούς κατάρτισης σε νέες δεξιότητες για τη βελτίωση της ανταγωνιστικότητας της ευρωπαϊκής οικονομίας σε διεθνές επίπεδο. Δηλαδή την αχαλίνωτη αύξηση των κερδών των επιχειρήσεων στα πλαίσια του παγκόσμιου καπιταλιστικού ανταγωνισμού. Άλλωστε, όπως ακούμε όλο και πιο συχνά, η ΕΕ έχει θέσει ως στόχο να είναι «η ανταγωνιστικότερη κοινωνία της γνώσης» (ο στόχος περιλαμβάνεται στα πολιτικά προγράμματα των ΠΑΣΟΚ και ΝΔ). Μην ξεχνάμε ακόμη, πως, εκτός από τα κριτήρια της Λισσαβόνας, η πολιτική της δια βίου εκπαίδευσης επικυρώνεται από τους υπουργούς Παιδείας της ΕΕ, με τις διακηρύξεις Μπολόνιας και Πράγας στην κατεύθυνση της δημιουργίας ενός κοινού ευρωπαϊκού χώρου ανώτατης εκπαίδευσης.

Είναι σαφές πως η αντίσταση απέναντι στη δια βίου εκπαίδευση και η μετατροπή της σε ελεύθερη, ανοιχτή, δημιουργική διαδικασία αμφισβήτησης δεν μπορεί παρά να είναι αποτέλεσμα συλλογικής δράσης. Πέρα από τις συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες (φοιτητικές και εργατικές) και τα μαρξιστικά απολιθώματα της αριστεράς, η κοινωνία μπορεί να επανακτήσει τα δικαιώματά της στη γνώση. Μέσα από ένα αυτόνομο, αντιιεραρχικό, δημιουργικό κίνημα, που θα απευθύνεται σε όλη την κοινωνία και θα απαιτεί την κατάργηση της διαχωρισμένης γνώσης, την αυτοδιαχείριση του χώρου και του χρόνου, την αυτόνομη παραγωγή κοινωνικής γνώσης. Μέσα από την παρέμβαση σε συνελεύσεις και τη σύνδεση με τα ζωντανά κομμάτια της εκπαίδευσης. Η γοητεία των ιδεών μας χάνεται άλλωστε, εάν δε συνοδεύεται από την αναζήτηση και σύνθεση προτάσεων.

Γ. Παπαχριστοδούλου

Η “απελευθέρωση” των διδάκτρων

Άλλη μια μεταρρύθμιση στην κατεύθυνση της «ελευθερίας της αγοράς» ήρθε τον Αύγουστο με την απόφαση της κυβέρνησης να προχωρήσει στην απελευθέρωση των διδάκτρων των φροντιστηρίων και των ιδιωτικών σχολείων.

Το μέτρο θα πλήξει εκατοντάδες χιλιάδες οικογένειες. Η δικαιολογία εκ μέρους του υφυπουργού Ανάπτυξης Γιάννη Παπαθανασίου είναι ότι το όριο στα δίδακτρα... δεν τηρούνταν απ' τους φροντιστηριάρχες(!), ενώ δήλωσε ότι οι αυξήσεις θα γίνονται με βάση τα «αντικειμενικά δεδομένα» (βλ. το μεγαλύτερο δυνατό ξεζούμισμα με τις μικρότερες δυνατές αντιδράσεις) και όχι με παρέμβαση της πολιτείας. Η δε υπουργός Παιδείας Μαριέττα Γιαννάκου δήλωσε ότι νίπτει τας χείρας της, μιας και η ευθύνη για την εν λόγω απόφαση βαραίνει το υπουργείο Ανάπτυξης και όχι το υπουργείο Παιδείας. Την απόφαση επικρότησε η πρόεδρος του Επαγγελματικού Επιμελητηρίου Αθηνών κ. Σοφία Οικονομάκου, η οποία εξέφρασε την ιδιαίτερη ικανοποίησή της για την εξέλιξη. Οι πρώτες αντιδράσεις ήρθαν από την Ομοσπονδία Ιδιωτικών Εκπαιδευτικών Λειτουργών Ελλάδος (ΟΙΕΛΕ), η οποία σε ανακοίνωσή της αναφέρει, ότι η απελευθέρωση των διδάκτρων «αφήνει ακάλυπτους και έκθετους στην ασυδοσία των συμφερόντων των ιδιοκτητών φροντιστηρίων και άλλων σχολείων εκατοντάδες χιλιάδες μαθητές και γονείς».

Σύμφωνα με εκτιμήσεις που ανακοίνωσε η ΟΙΕΛΕ, οι αυξήσεις για την ερχόμενη σχολική χρονιά φτάνουν ήδη το 18-20%. Το ΠΑΣΟΚ δεν έλειψε, μέσω της Μαρίας Δαμανάκη, να αρπάξει την ευκαιρία για αντιπολίτευση κατηγορώντας την κυβέρνηση ότι «αντιμετωπίζει τα ιδιωτικά εκπαιδευτήρια ως επιχειρήσεις, με αποκλειστικό στόχο την κερδοφορία» (προφανώς τα ιδιωτικά φροντιστήρια ως τώρα λειτουργούσαν με βάση το... δημόσιο συμφέρον), τη στιγμή που το ίδιο είχε απελευθερώσει μέρος των διδάκτρων που αφορούσαν προαιρετικά μαθήματα και πρόσθετες υπηρεσίες.

Τέλος η ΟΙΕΛΕ και ο Σύνδεσμός Γονέων και Κηδεμόνων ανακοίνωσαν ότι δίνουν ραντεβού τον Σεπτέμβρη με κινητοποιήσεις, αν η κυβέρνηση επιμείνει στην εφαρμογή του μέτρου.

Γιώργος Αθανασιάδης

Οι εξελίξεις στο χώρο της εκπαίδευσης

Κέντρα Ελευθέρων Σπουδών: ο δρόμος για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια άνοιξε

Στις γραμμές που χάραξαν οι αποφάσεις της Μπολώνια και του Βερολίνου συνεχίζεται η επίθεση στο χώρο της εκπαίδευσης. Οι σημαντικότερες κατευθύνσεις έχουν ήδη δοθεί με στόχο τη δημιουργία ενός Κοινού Ευρωπαϊκού Χώρου Ανώτατης Εκπαίδευσης ως το 2010:

1) Εξασφάλιση της «ποιότητας» της Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης
2) Δημιουργία κύκλων σπουδών στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση
3) Αναγνώριση των πτυχίων των ευρωπαϊκών πανεπιστημίων

Το πρώτο σημείο μπήκε στο δρόμο της εφαρμογής με το γνωστό νομοσχέδιο για την αξιολόγηση, στο οποίο έχουμε αναφερθεί σε παλαιότερα φύλλα. Η εφαρμογή του δεύτερου σημείου, δηλαδή η διάσπαση των πτυχίων, δρομολογείται με την εισαγωγή 5ου έτους σε σειρά από σχολές, με στόχο την ακολουθούμενη διάσπασή τους σε 3+2 έτη, εκ των οποίων τα πρώτα θεωρούνται το κυρίως πτυχίο (bachelor) και τα δεύτερα μεταπτυχιακό (master).

Με την τροπολογία του ευρωβουλευτή της Ν.Δ. Κώστα Χατζηδάκη, που ψηφίστηκε τον περασμένο Μάιο από την ευρωβουλή, άνοιξε ο δρόμος για την εφαρμογή και του τρίτου σημείου των κατευθύνσεων της Ε.Ε. Με βάση την τροπολογία αυτή αναγνωρίζονται τα πτυχία που εκδίδουν τα Κέντρα Ελευθέρων Σπουδών (Κ.Ε.Σ.) ως ισάξια με τα συνεργαζόμενα πανεπιστήμια των χωρών της Ε.Ε. Πρόκειται για την εφαρμογή της κοινοτικής οδηγίας 89/48. Σύμφωνα με αυτή, η φοίτηση σε πανεπιστήμια του εξωτερικού (και επομένως και στα παραρτήματά τους στην Ελλάδα) ισοδυναμεί με φοίτηση σε ελληνικό δημόσιο δωρεάν πανεπιστήμιο. Με τρία χρόνια φοίτησης, λοιπόν, σε ένα Κ.Ε.Σ. και με ένα σημαντικό ποσό, είναι δυνατή η εξαγορά ενός πτυχίου ισάξιου στην αγορά εργασίας με τα πτυχία των δημόσιων Ανώτατων Ιδρυμάτων. Η εξέλιξη αυτή είναι η πρώτη άμεση και ξεκάθαρη αναγνώριση της λειτουργίας ιδιωτικών πανεπιστημίων στον ελλαδικό χώρο. Φυσικά, είναι ξεκάθαρο ποιου συμφέροντα εξυπηρετεί, πράγμα που φρόντισε να ξεκαθαρίσει ο πρόεδρος του Συνδέσμου Ελλήνων Βιομηχάνων, Οδυσσέας Κυριακόπουλος, ο οποίος δήλωσε ότι η λύση στα προβλήματα του εκπαιδευτικού μηχανισμού είναι η «εμπορευματοποίηση» και η «σύνδεση με την επιχειρηματική κουλτούρα που ξεκινά απ' το σχολείο». Ο Γ. Παπανδρέου έχει τοποθετηθεί κι αυτός επανειλημμένως υπέρ της ίδρυσης «μη κρατικών πανεπιστημίων» (π.χ. στο κρατικό ραδιόφωνο -ΝΕΤ 105,8- στις 9/1/2004), διαλύοντας κάθε αυταπάτη για τις υποτιθέμενες διαφορές στην πολιτική των δύο μεγάλων κομμάτων. Αξιοσημείωτη και η στάση του Συνασπισμού, του οποίου ο πρώην ευρωβουλευτής Αλέκος Αλαβάνος είχε κατηγορήσει επανειλημμένως με επερωτήσεις την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ ότι... παραβιάζει την οδηγία 89/48...

Γ.Α.

HUMAN RIGHTS
new improved life
SOLD OUT
FRAGILE
update!
breaktrhough price $42998
www.improvedlife.com